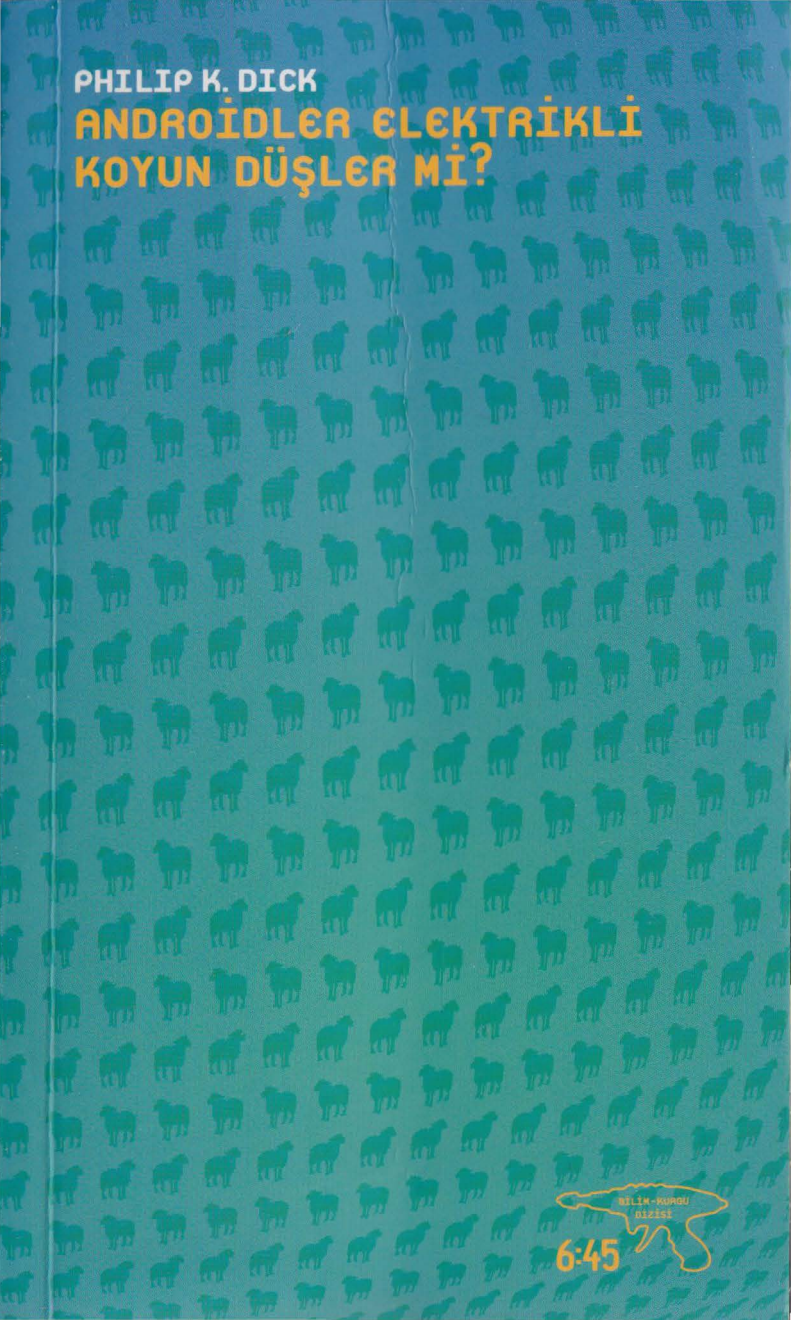
PHILIP K. DICK

ANDROİDLER ELEKTRİKLİ KOYUN DÜŞLER Mİ?

BİLİM-KURGU DİZİSİ

6:45

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Bilim Kurgu Dizisi - 18
P. K. Dick – Androidler Elektirikli Koyun Düşler mi?
© ALTIKIRKBEŞ YAYIN
©1962, Philip K. Dick, All rights reserved
©1992, Laura Coelho, Christopher Dick, Isa Hackett
1.baskı: Temmuz 2006
2.baskı: Ocak 2014

Genel Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan
Kapak Tasarımı
Erol Egemen
Baskı
Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti Yüzyıl Mahallesi Matbaacılar Caddesi Ata Han 34/5 Bağcılar İstanbul
Telefon: 0212/ 628 9600 Sertifika No: **12683**

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu
günlerinde hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı
atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir
yerde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde Kadıköy'ün
o bilinen, serin ve rutubetli lâneti,
yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları
dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy
sokaklarından akın akın geçerek yıllık
intiharlarını gerçekleştirmeye giden
lemur sürüleri görür
ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: **17613**
Çaydamlı Basın Yayın Dağ. Reklam Org. Ve Film Yapım San. Tic. Ltd. Şti.
Caferağa Mahallesi Kadife Sokak 22/4 Kadıköy İstanbul
Sertifika No: 17613
Telefon: 0216/ 418 0413
E-mail: altikirkbespublishing@gmail.com
E-satış: www.645dukkan.com

ANDROİD'LER ELEKTRİKLİ KOYUN DÜŞLERLER Mİ?

P. K. DİCK

Türkçesi: Mehmet Öztekin

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Kadıköy, 2014

Auckland

Kâşif kaptan Cook'un 1777'de Tonga Kralına hediye verdiği kaplumbağa dün öldü. Kaplumbağa nerdeyse 200 yaşındaydı.

Tu'ımalıla isimli kaplumbağa, Tonga'nın başkenti Nuku'daki saray topraklarında öldü. Tongalılarca "şef" sayılan ve bakımı özel korumalarla yapılan kaplumbağa, az bir zaman önce bir yangın sırasında kör olmuştu.

Tonga radyosu Tu'ımalıla'nın ölüsünün Yeni Zelanda'daki Auckland müzesine gönderileceğini bildirdi.

Reuters 1966

_1_

Rick Deckard, yatağının yanındaki uyarıcının otomatik sinyalinin yaydığı tatlı ve küçük bir elektrik akımı tarafından uyandırıldı. Şaşkınca yataktan kalktı. Önceden uyarılmadan kendini uyanık bulması onu daima şaşırtırdı. Rengârenk pijamasıyla ayakta gerinirken, yatakta karısı Iran; gri ve donuk gözlerini aralayıp söylendi ve yeniden kapadı.

"Penfield'ını çok hafif kurmuşsun," dedi Rick. "Onu tekrar kurduğumda kolayca uyanabileceksin ve-"

Rick karısının yanına oturarak ona doğru eğildi ve yumuşakça anlatmaya çalıştı: "Eğer akım gücünü gerektiğince yükseltirsen uyandığına memnun olursun. Tüm sorun bu. Şayet C'ye kurarsan sınırı aşmış olursun ve bu tıpkı bende olduğu gibi bilincin oluşmasını engeller." Rick, dünyayla barışık olduğu için kendi ayarı D'deydi. Karısının çıplak ve solgun omzuna yavaşça dokundu.

"O kaba polis elini gözümün önünden çek!" diye ünledi Iran.

"Ben bir polis değilim," dedi adam. Şimdi numarayı çevirmediği halde kendini sinirli hissetmeye başlamıştı.

"Sen daha da kötüsün," dedi kadın; gözleri hâlâ kapalı: "Sen polislerin kiraladığı bir katilsin."

"Ben hayatım boyunca kimseyi öldürmedim!" Rick gitgide daha çok sinirleniyordu.

Ama Iran devam etti; "sadece o zavallı Andyler."

"Eve getirdiğim ödül parasını, dikkatini anlık dahi olsa çeken her hangi bir şeyi almakta kullanırken hiç çekinmiyorsun. Bunu fark etmediğimi sanma." Rick ayağa kalkıp uyarıcısının bulunduğu konsola ağırca ilerledi. "Oysa biriktirebilirdik. Böylece o yukarıdaki sahte elektrikli koyunun yerine gerçeğini edinebilirdik."

Konsolun yanında duraklayıp, bu öfkeli hissi ortadan kaldıracak thalamic yatıştırıcının numarasını ya da onu daha da kızdırıp tartışmayı kazandıracak olan thalamic uyarıcının numarasını çevirmek arasında bocaladı.

"Şayet," dedi Iran onu izlerken, "daha fazla nefret duymak için ararsan bunu ben de yaparım. Öyle yüksek bir numarayı çeviririm ki şimdiye kadar yaptığımız tartışmaları aratacak kavganın içinde bulursun kendini. Haydi, çevir ve gör. Denesene bir." Hızla kalkıp kendi uyarıcısının bulunduğu konsola doğru gitti. Orada öyle ters ters bakarak, dikildi.

Bu tehdit karşısında Rick, yenik bir şekilde iç geçirdi. "Ben bugün programımda olanı çevireceğim." Rick, 3 Ocak 1992'nin programını

taradığında, o gün için profesyonel bir işadamı tavrının yazıldığını gördü. "Şayet programda yazılan numarayı çevirirsem, sen de aynısını yapacağına söz verir misin?" Bekledi. Karısının aynı fikirde olduğunu anlamadan ve onu izleyeceğine dair bir garanti almadan hareket etmeyecek kadar uyanıktı.

"Bugünkü programımda 6 saatlik ve sadece bana ait depresyon var," dedi Iran.

"Ne! Bunu kendine neden yaptın ki?" Bu uyarıcının var olma nedenine aykırıydı. Rick sıkıntıyla devam etti. "Bu şekilde kullanılabileceğini bile bilmiyordum."

"Bir öğle sonrasında burada oturuyordum," dedi Iran. "Doğal olarak 'Arkadaş Canlısı Buster ve onun Arkadaş Canlısı Arkadaşlarını' izlemekteydim; O esnada Buster, tam açıklayacağı büyük haberden bahsetmekteydi ki o nefret ettiğim reklâm araya girdi. Biliyorsun işte, şu Mountibank Demir Koruyucularının reklâmı. Birkaç dakikalığına televizyonun sesini kestim ve binayı, bu binayı dinlemeye koyuldum. Duydum ki..." Eliyle çevreyi işaret etti.

"Boş daireler," dedi Rick. Bazen geceleri uyuması gereken ama uyuyamadığı zamanlarda o da bu sesleri işitiyordu. Lâkin bu zamanda, bu şartlarda yalnızca yarısı dolu bir bina bile nüfus yoğunluğu açısından oldukça fazla sayılırdı. Savaştan önce banliyö olarak tanımlanan yerler şimdi tamamen boş bina-

lardan oluşuyordu. Çok insan gibi o da bu kulaktan dolma bilgiye inanmayı tercih etmişti, zira oraya gidip bunun doğruluğunu kendi gözleriyle görmeye dair bir niyeti hiç yoktu.

"O esnada," diye sürdürdü konuşmasını Iran, "televizyonun sesini kıstığımda 382 konumundaydım. O numarayı henüz aramıştım. Her ne kadar boşluğu beynimde algılasam da hissedemiyordum. İlk olarak bir Penfield uyarıcısına sahip olabilecek paramız olduğu için şükrettim. Lâkin sonrasında bunun ne denli sağlıksız olduğunu da düşündüm. Yani hayatın boşluğunu hissetmek... Ama yalnızca burada, bu binanın içinde değil, her yerde ve hep tepkisiz kalmak –beni anlayabiliyor musun? Galiba hayır; ama bu tepkisizlik hali eskiden bir akıl hastalığı belirtisi olarak kabul ediliyordu ve buna: 'geçerli tepki eksikliği' deniyordu. Sonra sessizliğin devam etmesine izin verdim. Uyarıcımın önünde oturup denemeye koyuldum. Nihayetinde üzüntünün programını buldum." Karanlık ve küstah bir havaya bürünen yüzü büyük bir zafer kazanmışçasına tatmin olmuş görünüyordu. "Ve ayda iki kez olmak üzere programıma bu numarayı da dâhil ettim. Bana kalırsa ayda iki kez, olan biten her şeye üzülmek için kâfi bir süre, sen de böyle düşünmüyor musun? Yani aklı başında olan herkes buradan göçtüğü halde bizim hâla dünya da kalmamız mesela."

"Üzüntü benzeri bir hisse sahip olduğunda başka bir numara çevirerek bu histen kurtulamazsın. Hayatın her anını içine alan böylesi bir üzüntü, keder, kendi kendini sürekli olarak yineler."

Karısı konuşmasını kaypak bir tavırla sürdürdü. "Üç saat sonrası için otomatik bir yeniden programlamayı ayarlıyordum. Bir 481. Geleceğin getireceği yeni seçeneklerin farkında olma. Bir umut ki..."

"481'i biliyorum," diyerek karısının sözünü böldü Rick. Rick de bu numarayı pek çok defa çevirmişti ve 481'e olan güveni fazlasıyla mevcuttu. Yatağa oturup karısının ellerini tuttu, onu yanına çekerek kendisini dinlemesini söyledi: "Otomatik bir bağlantıyla sona erdirilebilecek de olsa depresyonun her şekli kesinlikle tehlikelidir. 'Şimdi ikimiz de programlarımızı unutalım. Birlikte 104'ü çevirelim ve ikimiz de bunu deneyelim. Sonra sen 104'te devam edersin, ben de uyarıcımı her zamanki gibi işadamı durumuna programlarım. Böylelikle, çatıya çıkar elektrikli koyunu kontrol eder ve büronun yolunu tutarım. Böylece senin burada televizyon olmadan oturup düşüncelere dalmadığından emin de olurum." Karısının uzun, ince ellerini bırakıp, geniş dairede ilerledi, önceki gecenin sigara kokusunun sindiği oturma odasına geçti ve televizyonu açtı.

Yatak odasından Iran'ın sesi duyuldu: "Kah-

valtıdan önce TV'ye dayanamıyorum."

TV ısınmaya devam ederken "888'i çevirebilirsin," diye seslendi Rick. "Televizyonda ne olursa olsun onu seyretme isteği."

"Şu anda hiçbir numarayı çevirmek istemiyorum."

"O zaman 3'ü çevir."

"Tanrım! Beyin hücrelerime herhangi bir numarayı çevirmeyi teşvik edecek bir programı uygulayacak değilim. Aramak istemiyorsam, aramak istemiyorumdur. Şayet dediğin numarayı çevirecek olursam, aramak isteyeceğim ve şu an bunu düşünmem sözkonusu bile değil. Tek istediğim, yatakta oturup yere bakmak, hepsi bu." Iran'ın sesi oldukça sertleşmişti. Ümitsizliğin keskinleştirdiği bir sesti bu, İçgüdüsel, her zaman her yerde var olan korkunç ağırlık tabakası üzerine çökerken, ruhu bu yükün altında donuklaşırken vücudu da hareketsiz kaldı.

Rick televizyonun sesini açtı ve Arkadaş Canlısı Buster'ın sesi bir anda gürleyip tüm odayı kapladı. "Ho ho millet! Artık bugünkü hava durumundan bahsetmenin zamanı geldi. Mongoose uydusundan gelen verilere göre çiselti özellikle akşamüstüne doğru kendini hissettirip daha sonra yavaşlayacak. Dışarı çıkmayı düşünen herkes..."

Iran peşi sıra sürüklediği geceliğiyle aniden yanında belirdi ve televizyonu kapadı. "Tamam! Teslimim. Arayacağım. Senin içinde

olmamı istediğin herhangi bir durumun numarasını; insanı kendinden geçiren seksüel mutluluk... Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki buna bile dayanabilirim. Kahretsin! Ne fark eder ki?"

"İkimiz için de arayacağım," dedi Rick ve onu yeniden yatak odasına gönderip, onun konsolunun yanında durarak 594'ü çevirdi: Tüm olaylar karşısında kocanın üstün bilgeliğinin istekle kabul edilmesi. Her ne kadar buna ihtiyacı olmasa da kendisi için, işine karşı daha yaratıcı ve istekli olmasını sağlayacak numarayı çevirdi. Penlield'ın yapay beyin uyarımı olmadan da bu onun işine karşı Tanrı vergisi, alışılmış tavrıydı.

Karısıyla koyulduğu tartışma süresinde kaybettiği zaman neticesinde, hızlı bir kahvaltı yapıp Ajax model Mountibank Demir Koruyucuyu takarak çıkmak üzere hazırlanıp elektrikli koyunun otladığı çatıdaki korunaklı meraya çıktı. Karmaşık bir mekanik yapıdan oluşan koyun, elektronik yapaylıktan ibaret hoşnutluğuyla otları çiğner ve komşuları aldatırdı.

Doğal olarak binadaki hayvanların bazıları sahte elektronik devrelerdi. O bu konulara bulaşmamayı tercih ediyordu; komşularının koyununun gerçek olup olmadığına karışmadığı gibi. "Koyunun gerçek mi?" diye sormak, dişinin, saçının ya da iç organlarının gerçek olup olmadığını sormaktan daha da büyük

bir ahlâksızlıktı.

Gri, güneşi gizleyen, radyoaktif zerreciklerle bezenmiş sabah havası, burnunu rahat bırakmayarak onu tamamen sardı. İstemsizce de olsa ölümün izlerini barındıran bu kokuyu ciğerlerine çekti. Kocaman dairesiyle birlikte sahip olduğu çatıdaki çimle kaplı bölgeye ilerlerken, az önceki tanımlamanın biraz abartılı olduğu kanısına vardı. Üçüncü Dünya Savaşı'nın bıraktığı mirasın etkileri neredeyse yok olmak üzereydi. Çiseltiye karşı koyamayanlar yıllar öncesinde unutulup gitmişti. Artık iyice azalan, zayıflayan toz bulutu, sağ kalmayı becerenlerin gücüyle karşı karşıya geldiğinde onları ya çıldırtıyor ya da genetik özelliklerini bozuyordu.

Demir koruyucuların varlığına rağmen şüphesiz çiselti yavaş yavaş onun da içine sızıyordu. Göç etmemekte ısrar ettiği sürece bu hava her gün o iğrenç, insanı kirleten pisliği de beraberinde getirmeye devam ediyordu. Aylık yapılan tıbbî kontrollerde normal gözükmüştü. Yani kanunların izin verdiği şekilde çocuk sahibi olabilirdi; ama her an herhangi bir kontrolde San Francisco Polis Teşkilatı doktorları aksini açığa çıkaracaklardı. Kalıcı toz 'normal'lerden yeni 'özel'ler yaratmaya devam ediyordu.

Çevrede asılı afişler, televizyon reklâmları; hükümet raporları, 'Göç et ya da zamanla yozlaş! Seçim senin!' sloganıyla sesini oldukça et-

kin biçimde duyuruyordu. Küçük merasının kapısını açıp elektrikli koyununa yaklaştığında bunun ne kadar doğru olduğunu düşünen Rick; ama işim yüzünden göç edemem, diye kendi kendine söylenirken, yan meranın sahibi, komşusu Bil Barbour Rick'i selâmladı. O da işe gitmek üzere giyinmiş ve hayvanını kontrol etmek üzere çatısına çıkmıştı.

"Atım gebe," Barbour bunu söylerken suratında mutluluğun pırıltısı okunuyordu. Bahsettiği, durduğu yerden boş bakışlarla etrafı süzen kocaman Percheron'du. "Buna ne diyorsun?"

"Yakında bir atın daha olacak diyebilirim," diye karşılık verdi koyununun yanına varan Rick. Hayvan yulaf ezmesi umuduyla gözlerini ona dikmiş geviş getirircesine ağzını oynatıyordu. Taklit koyunun yulaf-besinsel bağlantısı vardı ve bundan dolayı yulaflı besinleri görür görmez, inandırıcı bir şekilde onları yiyerek ortalıkta dolaşmaya devam edebilirdi. "Onu ne gebe bıraktı? Rüzgâr mı?" diye sordu Barbour'a.

"Kaliforniya'da bulunabilecek en iyi dölleme plâzmalarını aldım. Hatırlamıyor musun? Geçen hafta Judy'i incelemeye geldiklerinde onun doğuracağı tayı almak için sabırsızlanıyorlardı. Judy türünün eşsiz örneklerinden." Barbour gururlanırcasına atının ensesini okşadı ve Judy de başını ona uzattı.

"Atını satmayı düşündün mü hiç?" diye sor-

du, Tanrıya hep bir at için, hatta herhangi bir hayvan için dua eden Rick. Sadece sahtesine sahip olup, beslemek, zamanla insanın sinirlerini yıpratıyordu. Gerçi olaya daha sosyal bir açıdan bakılırsa, gerçeğinin azlığı nedeniyle bunun yapılması gerekiyordu. Bu yüzden devam etmek dışında bir seçeneği yoktu. Kendisi bunu önemsemeyecek bile olsa karısı Iran vardı ve o bunu oldukça önemsiyordu.

"Atımı satmak ahlâksızlık olurdu."

"Yavruyu sat öyleyse, iki hayvanının olması hiç olmamasından daha da büyük bir ahlâksızlık olur."

Barbour hayrete düşerek: "Ne demek istiyorsun? İki hatta üç, dört tane hayvanı olan bi sürü insan var. Kardeşimin çalıştığı yosun-üretim santralinin sahibi Fred Washborne'in beş hayvanı var. Dünkü Chronicle'da ördeği üzerine yazılanları okumadın mı? Batı sahillerindeki en büyük, en ağır Moscovy o ördek." Barbour sanki bu tür bir hayvana sahip olmayı düşlemenin yarattığı bir transa geçmiş gibiydi.

Rick paltosunun cebini karıştırıp, artık fazla okunmaktan katlama yerleri iz yapmış Sidney'ın Hayvan ve Kümes Hayvanları katalogunun Ocak ekini bulup çıkardı. İndeksine bakıp tayların yeni belirlenmiş satış fiyatlarının bulunduğu sayfayı açarak: "Sidney'den 5000 dolara bir Percheron tayı satın alabilirim," dedi.

"Hayır alamazsın. Listeye tekrar bir bak, italik harflerle yazılmış. Bu da stoklarında olmadığı anlamına gelir, gene de ellerinde olsaydı o fiyata satacaklardı."

"Diyelim ki sana ayda 500 dolar olmak üzere 10 ay ödeme yapmayı önerdim. Tıpkı katalog fiyatı gibi."

Barbour ona acırcasına cevap verdi. "Deckard, hem sen atlardan ne anlarsın ki? Sidney'in stokunda Percheron taylarının olmamasının elbet bir nedeni var. Percheron tayları katalog fiyatında bile olsalar sahip değiştirmezler. Çünkü daha adi türleri bile oldukça nadir bulunur." Ortak çitlerinin üzerinden eğildi. "Judy üç yıldır benimle birlikte ve o zamandan beri onun niteliklerine sahip bir Percheron atı görmedim. Çalınmasın diye ta Kanada'ya uçup, onu kendi ellerimle buraya getirdim. Bu nitelikte bir hayvanı Colorado ya da Wyoming'e götür, ona sahip olabilmek için seni öldürürler bile. Neden biliyor musun? Çünkü Üçüncü Dünya Savaşı'ndan önce yüzlerce-"

"Ama," Rick onu susturdu. "Senin iki ata sahip olman, benimse bir taneye bile sahip olamamam Mercerizm'in tüm tanrısal ve ahlâkî yapısına aykırı."

"Ama koyunun var. Özel yaşamında o iki kolu kavradığında o lânet olası Yükselişi izleyebilirsin. Eğer o yaşlı koyunun olmasaydı durumunda ve söylediklerinde seni haklı gö-

rebilirdim. Eğer senin hiç, benimse iki hayvanım olsaydı seni Mercer'le gerçek bir birleşmeden mahrum etmiş olurdum. Ancak bu binadaki herkesin, yani aşağı yukarı 50 kişinin, bu da her üç apartmanda bir kişi demek oluyor, bir çeşit hayvanı var. Graveson'un tavuğu var meselâ. Oakes ve karısının şu gecelerî havlayan koca köpekleri." Barbour düşünmeye devam etti "ve sanırım Ed Smith'in de bir kedisi var. Gerçi kediyi kimse görmemiş. Büyük bir olasılıkla rol yapıyordur."

Rick koyununa doğru ilerledi ve beyaz yününü, mekanizmanın gizli kontrol panelini bulana kadar karıştırdı. En azından postu gerçekti. Barbour'un gözü önünde paneli koruyan kapağı açtı. "Gördün mü? Şimdi tayını neden o denli istediğimi anlıyor musun?"

Barbour kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Seni zavallı adam. Hep böyle miydi?"

Rick elektrikli koyununun panelini kapatırken "hayır," dedi. Ayağa kalkıp komşusuna döndü. "Aslında gerçek bir koyunum vardı. Karımın babası göç ederken onu bize bırakmıştı. Belki hatırlarsın bir yıl önce onu veterinere götürmüştüm. O sabah dışarı çıkıp onu yan yatmış, ayağa kalkamaz durumda bulduğumda sen de buradaydın."

Barbour hatırladığını belli edecek şekilde başını salladı. "Onu ayağa kaldırmıştın. Onu kaldırmayı başarmıştın, ama bir iki adımdan

sonra tekrar yere yığılmıştı."

"Koyunlar ilginç hastalıklara yakalanıyorlar. Oldukça sık hastalanıyorlar, ama belirtiler hep aynı oluyor, bir daha ayağa kalkamıyorlar ve sorunun ne denli ciddî olduğunu bile anlayamıyorsun. Yani hayvanın tetanos mu olduğunu veya ayağını mı incittiğini bilemiyorsun. Benimki tetanostan ölmüştü."

"Burada, çatı da mı?"

"Bir defasında bir saman balyasının telinin tamamını sökmemiştim. Balyanın üzerinde hâla tel vardı. Groucho'yu, koyunuma böyle seslenirdim, bu tel sıyırdı ve tetanos oldu. Onu veterinere götürmeme rağmen öldü. Daha sonra şu yapay hayvanları yapan dükkânlardan birini aradım ve onlara Groucho'nun bir resmini verdim. Onlar da bana bunu yaptı." Rick, yere boylu boyunca uzanmış çiğnemeye devam edip büyük bir dikkatle yulaf arayan mekanik hayvanı işaret etti. "Bu çok gözde bir iş, ona en az gerçeğine baktığım kadar büyük bir dikkat ve ilgiyle baktım lakin-" omuz silkti.

"Fakat bu aynı şey değil."

"Neredeyse aynı şey. Gerçekten yaşıyormuş gibi ona dikkat etmem gerekiyor. Çünkü bozulabiliyorlar ve binadaki herkes bunu fark ediyor. Sonuçta onu altı defa tamire götürdüm. Genelde önemsiz bozukluklardı, ama şayet birileri görürse... bir defasında ses mekanizması bozuldu ya da bir şekilde kirlendi

ve bundan dolayı sürekli meleyip duruyordu. Bu yüzden mekanik bir bozukluk olduğunu fark edebilirlerdi. Tabiî onarım aracının üzerinde hayvan hastanesi ya da ona benzer bir şey yazıyor ve sürücü tıpkı bir veteriner gibi bembeyaz giyiniyor." Rick aniden saatine baktı, zaman ilerlemişti. "İşe gitmem gerek. Akşamüstü görüşürüz."

Arabasına doğru ilerlerken Barbour ardınca aceleyle bağırdı. "Bu binadaki kimseye bir şey söylemem."

Rick duraksayarak teşekkür etmek istediyse, Iran'ın bahsedip durduğu depresyonu yanı başında hissetti "Bilmiyorum. Söylemen ya da söylememen fark etmez belki de."

"İyi de seni küçümserler. Hepsi olmasa da birçoğu yapar bunu. İnsanların bakacak hayvan olmadığında ne düşündüklerini bilirsin; ahlâksızlık ve duygudaşlık karşıtı bir şey olarak algılarlar hemen. Demek istediğim, teknik olarak bu Üçüncü Dünya Savaşı'ndan hemen sonraki kadar büyük bir suç değil ama çoğu insan böyle hissetmeye devam ediyor."

"Tanrım," dedi. Rick ellerini anlamsızca sallayarak. "Bir hayvanınım olsun istiyor, satın almaya çabalıyorum, fakat şehirde memur olarak kazandığım parayla... Şayet işimde şansım dönerse. İki yıl önce bir ayda dört And'yi emekli ettiğim zamanlardaki gibi," diye aklından geçirdi. "O zamanlarda Groucho'nun öleceğini bilseydim," dedi

Rick... "fakat tetanostan önceydi. Beş santimlik, kopmuş bir balya telinden önce."

"Kendine bir kedi alabilirsin. Kediler ucuzdur. Sidney'in kataloguna bak."

"Ben ev hayvanı değil eskiden olduğu gibi büyük baş hayvan istiyorum. Eğer parayı bulabilirsem bir inek, boğa ya da seninki gibi bir at da olabilir."

Rick, bunun için tanesi 1000 dolardan beş And'yi emekli etmesi gerektiğini düşündü. Bu kazandığı paranın fazlasıyla üstündeydi. Sidney'in Hayvan ve Kümes Hayvanları katalogunda yatık karakterle yazılmış olsa dahi bu parayla belki istediğim birini satın alabilirim, diye düşündü, hatta tam 5000 dolar. Fakat bunun olabilmesi için her şeyden evvel beş Andy'nin koloni gezegenlerinin birinden dünyaya gelmesi gerekmekteydi. Fakat bunu ben sağlayamam diye düşündü. Olsa bile dünya da daha pek çok avcı ve pek çok polis teşkilâtı var. Tüm bunların yanında Andy'lerin Kuzey Kaliforniya'ya yerleşmesi ve ayrıca bölgenin kıdemli avcısı Dave Holden'ın da ölmesi veya emekli olması gerekli.

Barbour dalga geçer gibi konuştu. "Sen de bir çekirge ya da bir fare satın al. Hey! 25 dolara gelişmiş bir fare satın alabilirsin."

"Senin atın da Groucho gibi aniden ölebilir. Bir öğleden sonra işten eve döndüğünde onu da bir böcek gibi ters dönmüş, ayakları havada bulabilirsin. Söylediğin gibi, bir çe-

kirge gibi." Rick elinde araba anahtarlarıyla yürüdü.

"Seni kırdıysam özür dilerim." dedi Barbour endişelenerek.

Rick arabasının kapısını açarken cevap vermedi. Ona söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Aklı şimdi işinde ve günün getireceklerindeydi.

_2_

Geçmişte binlerce kişiyi barındıran, bu devasa, boş ve harap binanın içindeki ıssız odada bir televizyon kendi kendine çalışıyordu.

Şimdi sahipsiz olan bu harabe, Üçüncü Dünya Savaşı'ndan önce korunur ve bakımı yapılırdı. Burası bir San Francisco banliyösüydü. Bir zamanlar tek raylı hızlı trenle kolayca ulaşılan bu yarımada, kuşlarla dolmuş bir ağaç gibi değişik görüşlerle, şikâyetlerle ve yaşam sevinciyle doluydu; ama artık, binaya sahip çıkan sahipleri ölmüş ya da başka bir koloni dünyasına göç etmişti. Genellikle ilk şık geçerliydi. Savaş, Pentagon ve onun hizmetinde olan, kibirli bilimsel kurum Rand Şirketi'nin düşündüğünden çok fazlasına mal olmuştu. Aslında bir zamanlar Rand Şirketi de bu bölgenin yakınında var olmuştu. Daire sahiplerinin yaptığı gibi Rand Şirketi de bölgeyi dönmemecesine terk etmişti. Kimse Rand Şirketi'ni özlemedi.

Bugün hiç kimse ne savaşın başlangıç nedenini ne de bir kazananı varsa onun kim olduğunu bilmiyordu. Gezegenin yüzeyini neredeyse tamamen kaplayan toz hiçbir ülkede üretilmemiş, kimse, hatta düşmanlar dahi bu

kirlilik kaynağı tozu plânlamamışlardı.

İlkin baykuşların ölmeye başlaması ilginçti. İlk zamanlar bu gülünç bir durum olarak bile karşılanmıştı: orada burada, sokaklarda, bahçelerde cansız yatan şişman, kabarık beyaz kuşlar... Güneş batmazdan önce ortalıkta gezinmedikleri için olsa gerek canlıyken kimsenin dikkatini çekmeyen bu kuşların ölümleri de fark edilmedi.

Durum akla farelerin toplu ölümleriyle açığa çıkan Ortaçağdaki bulaşıcı hastalıklarını anımsatıyordu, ama bu hastalık yukardan inmişti.

Baykuşları öteki kuş türleri izlemeye başladığı esnada işin sırrı da çözülmüş ve anlaşılmıştı. Savaş öncesinde kısıtlı bir kolonileşme programı başlatılalı epey bir zaman olmuştu: daha sonra, güneşin dünyayı aydınlattığı günler geride kaldığında kolonileşme yeni bir sürece girdi. Kolonileşmeyle bağıntılı olarak yeni bir savaş silâhı geliştirildi: Sentetik Özgürlük Savaşçısı oluşturuldu. Yabancı bir dünya da varlığını sürdürebilen bu insan benzeri robot yani organik Android, kolonileşme programının hareketli donki makinesi oldu. BM yasalarının denetiminde her göç eden otomatikman seçtiği bir Android tipine sahip olmaktaydı. 1990'lara gelindiğinde tıpkı 1960'ların Amerikan otomobillerinin çeşitliliği gibi ortalık inanılmaz derecede çeşitli Android tipi ile dolmuştu.

Android hizmetkâr göç etmenin ödülüydü, kalanları ise bir cezaymışçasına radyoaktif çiselti bekliyordu. Göçü mümkün olduğunca kolaylaştıran BM, geride kalmayı imkânsızlaştırma derecesinde zorlaştırmıştı. Dünya da kalmak demek, bir anlamda kendini ansızın 'biyolojik olarak kabul edilemezler' sınıfında bulmak demekti ki bu durum insan ırkının kalıtımı için bir tehditti. Bir kere 'özel' olarak damgalanan kişi kısırlaştırılmayı kabul etse bile artık tarihöncesine karışmış olurdu. Kısacası insanoğlunun bir parçası olmaktan çıkardı. Tüm bunlara rağmen kimi insanlar göç etmeyi kabul etmedi. Kalmak, bunu seçenler için bile hayret verici bir mantıksızlıktı. Aklı olan her insan her normal insanın çoktan göç etmesi beklerdi. Belki de ne kadar tükenmeye başlarsa başlasın Dünya yine de insana aşina gelen sıkıca sarılınabilecek bir yerdi. Ya da bir ihtimal göç etmeyenler toz çadırının en nihayetinde kendi kendini yok edeceğini düşlediler. Sonuçta on binlerce insan, birbirlerini fiziksel olarak görüp hissedebilecekleri ve birbirlerinin varlıklarından umut bulabilecekleri şehirde kaldı. Bunlar diğerlerine göre aklı başında olanlardı ve onlara ek olarak tuhaf bir kısım insansa nerdeyse hiç kimsenin kalmadığı terkedilmiş banliyölerde yaşamlarını sürdürmeyi seçti.

Banyosunda tıraşını olurken televizyonun vızıldayıp duran sesine maruz kalan John Isi-

dore da onlardan biriydi.

O bu bölgeye savaşın bitimini takiben tesadüf eseri gelmişti; kimsenin gerçekten ne yaptığını bilmediği o kötü günlerde. Savaşın götürüsü olarak birbirinden kopan insanlar önce beyhude dolanmış sonraysa geçici olarak çeşitli bölgelere yerleşmişlerdi. O zamanlarda oldukça azalmış olan çiselti bölgeden bölgeye değişiklik gösteriyordu. Bazı eyaletleri hiç etkilemezken bazıları çiseltinin yoğunluğuyla neredeyse yıkanmıştı. Toz ilerledikçe, yaşadıkları yeri terk etmek zorunda kalanlar da toz ile birlikte yol aldılar. San Francisco'nun güneyindeki yarımadanın tozdan hiç etkilenmemesi sebebiyle pek çok insan buraya yerleşti, ama tozun buraya da ulaşması sonucunda kimi öldü, kimiyse göç etti. J. R. Isidore'sa burada kaldı.

Televizyonun sesi yükseliyordu. "...iç savaş öncesindeki güney eyaletlerinin sakin ve huzurlu günlerini yaşatır. İster köle olarak ister tarlada yardımcı olarak kullanılan, siparişle yapılan bu insan benzeri robot, özel olarak sizin tüm ihtiyacınızı karşılamak için, sadece ve sadece sizin için tasarlandı. Geldiğinizde bir karşılık talep etmeden tamamen sizin olacak. Tıpkı Dünya'dan ayrılmadan sizin tarafınızdan istendiği gibi. Bu sadık, sorunsuz hayat arkadaşı modern tarih içinde görülmüş en büyük en cesur macerada size..." Böylece sürdü.

Isidore tıraş olurken işine geç kalıp kalmadığını düşündü. Çalışan bir saati yoktu ve zamanı anlamak için genellikle televizyon sinyallerine mecburdu, fakat bugün Uzaylararası Ufuk Günüydü. Her neyse, televizyon bugünün Amerika'nın Mars'taki ana yerleşim bölgesi olan Yeni Amerika'nın kuruluşunun beşinci (yoksa altıncı mıydı?) yıldönümü olduğunu söylüyordu. Bu televizyon seti sadece savaş sırasında kamulaştırılmış ve hâla devlete ait olan bir tek kanalı çekiyordu. Isidore'un dinlemeye mecbur olduğu bu kanalın tek destekleyicisi kolonileşme programını oluşturan Washington'daki hükümetti.

John Isidore'un tek derdi zamanı öğrenmek olsa da spiker konuşmaya devam etti. "Şimdi de Bayan Maggie Klugman'ı dinleyelim. Mars'a yakın zamanda göç eden Bayan Klugman Yeni New York'ta canlı olarak yapılan söyleşide şöyle dedi: Bayan Klugman geride bıraktığınız kirlenmiş Dünyadaki hayatınızla buradaki, bu düşleyebileceğiniz her olanağın sunulduğu, zengin dünyadaki yaşamı kıyaslayabilir misiniz?" Az sonra kuru, orta yaşlı, bir kadın sesi konuşmaya başladı: "Düşünüyorum da benim ve üç kişilik ailemin fark ettiği ilk şey saygıydı." "Saygı mı Bayan Klugman?" "Evet." Mars'taki Yeni New York'lu Bayan Klugman devam etti: "Bu açıklaması güç bir şey. Bu zor zamanlarda güvenebileceğiniz bir hizmetçinizin olması... bu

çok güven verici bir şey."

"Dünya'daki günlerinizde hiç 'özel' olarak tanımlanmaktan korktuğunuz oldu mu?"

"Oh, kocam ve ben neredeyse ölesiye endişelenmiştik. Elbette ki göç ettiğimizde bu endişe tamamen kayboldu. Şanslıyız ki sonsuza dek..."

John Isidore kendi kendine buruk bir şekilde düşündü, benim için de bu endişe tam anlamıyla kayboldu, hem de göç etmeden. Bir yıldır 'özel' sınıfındaydı ve bunun tek sebebi taşıdığı genler değildi. Daha da kötüsü, en düşük zekâ kapasitesini ölçen testi de geçememişti ve bu onu, halkın deyişiyle bir tavuk kafalı kılıyordu. Üç gezegenin tüm aşağılaması onun omuzlarındaydı, fakat buna rağmen hayatta kalmayı başarmıştı. Bir işi vardı. Van Ness Hayvan Hastanesi adlı sahte hayvan tamir şirketinin pikabını ve nakil kamyonunu kullanıyordu. Karanlık ve ürkütücü bir adam olan patronu Hannibal Sloat'un ona insan gibi davranmasını takdir ediyordu. Bay Sloat'un ara sıra 'Mors certa vita incerta' demesine ve John'un bunu çok sık duymasına rağmen, anlamı hakkında hiç bir fikri dahi yoktu. Bunun yanında bir tavuk kafalı zaten Lâtinceyi anlasaydı, tavuk kafa olmaktan çıkardı. Bu durum Boy Sloat'a açıklandığında o da bunu kabulleniyordu. Isidore'dan çok daha aptal olan ve bu yüzden işe giremeyip özel nezarethanelerde tutulan pek çok tavuk

kafanın varlığı sözkonusuydu. Bu nezarethaneler tuhaf bir şekilde 'Amerika'nın Özel Ticarî Yetenek Enstitüsü' olarak isimlendiriliyordu. Her zamanki gibi 'özel' kelimesinin bir yerlerde kullanılması gerekliydi.

"...kocanız kendini korunmasız hissetti." Televizyon spikeri konuşmasına hâla devam etmekteydi. "Radyasyon korumalı, pahalı ve hantal bir demir korumaya sahip olmasına ve kullanmasına rağmen mi Bayan Klugman?'

Bayan Klugman "kocam," diye devam etmekteydi ki o esnada Isidore oturma odasına gelip televizyonu kapadı.

Sessizlik tahtalardan, duvarlardan bir kıvılcım gibi türeyip, sanki devasa bir değirmende üretilmişçesine müthiş bir kuvvetle ona çarparak, evi duvardan duvara kaplayan, parçalamış halıdan, mutfaktaki kullanılmayan âletlerden yükseldi, Isidore burada yaşamaya başladığından beri çalışmayan ölü makinelerden kendini kurtarıp, oturma odasındaki işe yaramaz lâmbadan dışarı sızdı ve kendisinin sinek kaplı tavandan inen boş, habersiz devamıyla birleşti. Sanki dokunulabilir her şeyi kaplamak ister gibi sessizlik John'un bakış alanına giren her nesneden kendisini kurtardı. Sadece kulaklarına değil gözlerine de saldırıyordu. Televizyonun yanında öylece dururken sessizliği görünür ve kendi içinde canlı bir nesne olarak algılayabildi. Canlıydı! Onun bu haşin gelişini daha önceden de

hissetmişti. Tamamen geldiğinde sabırsızca, sanki daha fazla beklemeye dayanamayarak patladı. Görünürde savaşı kazandıktan sonra, dünyanın sessizliği, açgözlülüğünü artık durduramıyordu.

Isidore'un o anda merak ettiği tek şey; Dünyada kalan diğer insanların da boşluğu böyle hissedip hissetmedikleriydi. Yoksa bu his sadece kendi biyolojik kimliğine, yetersiz duyu organlarının oluşturduğu hilkat garibesi olma durumuna has bir şey miydi? Sorunun ilginçliğini düşündü Isidore. Lâkin durumunu karşılaştırabilip, kıyas yapacağı kim vardı ki? O bu körleşmiş ve çürük, gün be gün daha derin bir düzensizliğe sürüklenerek harap olan, binlerce boş dairenin olduğu binada yaşıyordu. Zamanla bu binadaki her şey birbirinin içinde eriyip kaybolacak, formunu yitirerek birbirinin aynı olacak, her bina tavana kadar varan madde 'yığın'ıyla dolacaktı.

Nihayetinde bu bakımsız bina ebedi tozun içinde şekilsizleşerek gömülüp yitecekti. O vakte kadar zaten John da büyük ihtimalle ölmüş olacaktı. Boğucu, her yere nüfuz eden, hükmedici dünya sessizliğiyle baş başa kaldığında; ölümünü, beklenecek ilginç bir olay olarak düşündü.

Yeniden televizyonu açmak belki de en iyisiydi. Fakat geride kalan normallere yönelik ve bir 'özel' olan ona istenmediğini türlü şekillerde anlatan reklâmlar korkutucuydu.

O bir işe yaramadığı gibi artık istese de göç edemezdi. Ne diye o reklâmları dinleyecekti ki? Onların ve kolonileşmelerinin canı cehenneme! Umarım orada da bir savaş başlar -ki bu teorik olarak mümkün- ve onların da sonu Dünya'nınkine döner ve göç eden herkesin 'özel' olduğu ortaya çıkar.

Tamam, şimdi iş zamanı, diye düşündü. Karanlık hole açılacak olan kapının tokmağına uzandı eli ve binanın kalan bölümünün boşluğunu gördüğü vakit hızla geri çekildi. Dairesine hâkim olmaya çalıştığını hissettiği "güç" kapının önünde onu beklemekteydi. Tanrım, diyerek kapıyı kapadı. Her adımda, varolan sessizlikten dolayı ortalığı çınlatacak olan merdivenlerden hiç hayvanının olmadığı çatıya çıkmak için hazır hissetmiyordu kendini. Yalnızca kendine ait ayak seslerinin yankısı: bir hiçliğin yankısı. Kolları tutmanın zamanıdır, diye düşünüp oturma odasını giderek siyah duygudaşlık kutusuna vardı.

Çalıştırdığında uçucu negatif iyonların her zamanki kokusu ortalığa yayıldı. Bu havayı istekle içine çektikten sonra kendini daha o anda canlanmış hissetti. Katot ışını tüpü zayıf bir televizyon görüntüsü gibi parladı. Gözle görülebilir, tesadüfî renkler, izler ve şekillerden meydana gelen bir tablo oluştu, ama bu oluşum kollar tutulmadığında hiçbir sonuç vermezdi. Sakinleşmek için derin bir nefes alarak birbirine eş iki kolu kavradı.

Gördüğü imajlar ansızın donuklaştı ve John tuhaf bir manzaraya şahit oldu: Kurumuş, sopa gibi kalmış, yabanî otlardan oluşan; eski, kahverengi, çorak bayır, güneşsiz gökyüzüne doğru uzanıyor ve azda olsa insana benzeyen yalnız bir siluet, güçlükle tepenin kenarından yukarıya doğru ilerliyordu. İhtiyar adam sanki gökyüzünün düşmanca boşluğundan koparılmış gibi duran ve vücudunu tam olarak örtmeyen biçimsiz bir cüppe giymişti. Adam, -yani Wilbur Mercer- yavaşça yoluna devam etti ve elleriyle âletin kollarını sımsıkı saran John Isidore, içinde bulunduğu canlı yok oluşun silinmeye başladığını duyumsadı. Bakımsızlıktan mahvolmuş eşyalarla duvarlar yavaş yavaş yok oldu. Kendisini her zaman olduğu gibi, kasvetli tepenin ve gökyüzünün manzarasına dalıp giderken buldu. Artık ihtiyar adamın tırmanışını da görmüyordu. Şimdi çizilen, tanıdık kaygan taşlı zeminde basılacak yer arayan ayaklar onundu. John ayaklarının altındaki o tanıdık, acı veren sertliği hissedip bir kez daha buruk ve puslu göğün kokusunu algıladı. Bu gök dünyaya değil, yabancı, uzak ama duygudaşlık kutusu sayesinde anında ulaşılabilen bambaşka bir yere aitti.

John'un bu dünyaya geçişi aynı alışılmış, rahatsız edici biçimde olmuştu. Fiziksel birleşmeyi, Wilbur Mercer'le tekrarlanan bir tinsel ve ussal birleşme izlemişti. Şu anda Dünya'da

ya da diğer koloni gezegenlerinde kolları kavrayan herkes aynı birleşmeyi yaşamaktaydı. John diğerleriyle düşünce baloncuklarını birleştirdi, bireysel varlıklarının seslerini beyninde işitti. Onlar ve John tek bir şeyi önemsiyorlardı; uslarının tek vücut olması. Tüm dikkatlerini tepe, tırmanma ve yükselme ihtiyacı üzerinde yoğunlaştırıyordu... Bu his, her adımda neredeyse algılanamayacak kadar ağır oluşuyordu, ama varlığı sürekli yanlarındaydı. Ayaklarının altından taşlar hızla kayıp giderken, daha yukarı, diye düşündü. Bugün dünden daha yüksekteyiz ve yarın daha da -John ve Wilbur Mercer'ın birleşimi olan şekil başını kaldırarak önünde uzanan bayıra baktı. Sonunu görmek imkânsızdı. Çok uzaktı, ama en sonunda oraya ulaşacaktı.

Kendisine doğru savrulan bir taş koluna çarptı. Acı hissediyordu. Yan dönmüştü ki bir taş daha yanından geçti. Taşın toprağa vurduğu vakit çıkardığı ses John'u irkiltti. Kendine eziyet eden kişiyi görmeye çabalarken, kim olabilir, diye düşünüyordu. Bildik düşmanlar görüşünün sınırında belirdi. O ya da onlar tepeyi tırmanırken onu izlemişlerdi ve izlemeye devam edeceklerdi ta ki en tepede...

Zirveyi hatırladı; tırmanmanın sona erip inişin başladığının habercisi olan tepenin düzleşmesini, bunu kaç kez yapmıştı? Geçmiş ve gelecek bulanıklaştı. Daha önce hissettikleriyle, gelecekte hissedecekleri öylesine birbi-

rine karışmıştı ki artık sadece an, şimdi vardı. Ayakta dikilip, kolundaki çiziği ovuşturduğu an: Tanrım, diye düşündü, yorgunlukla. Bunda âdil olan ne var? Neden burada bir başımayım? Neden göremediğim bir şey bana sürekli eziyet etmekte? O an içinde barındırdığı herkesin birleşimi bu yalnızlık duygusunu dağıttı.

Siz de hissettiniz, diye düşündü. "Evet," diye yanıtladı sesler. Sol kolumuzdan vurulduk ve oldukça acıyor. "Pekâlâ" dedi, artık yolumuza devam etmeliyiz... Diğerlerinin de anında ona eşlik etmesiyle tekrar yürümeye başladılar.

Bir defasında farklı olmuştu, diye düşündü. Lânetlenmeden önce, huzurlu bir hayatı vardı. Üvey ailesi Frank ve Cora Mercer onu New England sahilinde bir hava-kurtarma botunun içinde sürüklenirken bulmuşlardı. Yoksa New England değil de Meksika'da Tampico limanı dolaylarında mıydı? Şu anda hatırlamıyordu. Çocukluğu oldukça iyi geçmişti. Canlı olan her şeyi hele de hayvanları çok seviyordu, hatta ölü hayvanlara yaşam vermeyi bile başarmıştı. Dünya veya bir koloni gezegeninde -onu da unutmuştu- tavşanlar ve böceklerle yaşıyordu. Ancak katiller, onu tüm 'özel'lerden daha 'özel' bir hilkat garibesi diye tutuklattırmışlardı. Bu yüzden her şey değişmişti.

Yerel yasalar ölülerin yaşama geri dönme-

sini sağlayan zaman değiştirme birimini yasaklıyordu bunu on altı yaşındayken ona kelime kelime belletmişlerdi. Yasağı izleyen sene diriltmeyi gizli olarak yapmaya çalıştığında, katiller ailesinin izni olmadan, beyninde oluşan yumruyu radyoaktif kobalt kullanarak bombardımana tuttular. Böylece, varolduğunu bile bilmediği bambaşka bir dünyaya girdi. Bu yıllardır içinden çıkmaya çabaladığı, ölü vücutlar ve kemikler çukuruydu. Onun en çok önemsediği: eşek, kurbağa gibi yaratıkların nesli tükenmişti. Geriye kalanlar ise çürümeye yüz tutmuş gözsüz kafalar ve kopmuş parmaklardı. Sonunda oraya ölmeye gelmiş bir kuş, ona nerede bulunduğunu söyledi. O, mezarlık dünyasına gelmişti ve çevresindeki bu kemikler tekrar canlı varlıklara dönüşene dek buradan çıkamayacaktı. Diğer canlıların metabolizmasıyla öylesine bütünleşmişti ki onlar canlanmadan o da canlanamayacaktı.

Bu dönüşüm ne kadar sürmüştü bilmiyordu, ama sonunda kemikler tekrar ete bürünmüş, göz çukurları tekrar dolmuş ve yeni gözler etrafı görmeye başlarken, yenilenmiş gagalar ötmüş, ağızlar havlamıştı. Belki bunu o yapmış, belki beynindeki yumru tekrar büyümüştü, ama belki de bunu o başarmamıştı. Büyük bir olasılıkla bu doğal bir yenilenmeydi. Her ne olduysa artık dibe batmıyor, diğerleriyle birlikte yükseliyordu. Uzun zaman önce onları göremez olmuştu. Artık tek başına

tırmanıyordu, ama onlar da hâla yanındaydı. Onları garip bir biçimde içinde, yanı başında hissediyordu.

Isidore kolları tutarken bütün diğer yaşayan canlıları kapsadığını hissetti. İstemeyerek ellerini çekti. Hep bir yerde son bulması gerekiyordu. Hem zaten taşın çarptığı yer kanıyor ve acıyordu.

Kolları bırakıp yarayı yıkamak için banyoya yöneldi. Bu Mercer'le birleştiğinde aldığı ilk yara değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Pek çok insan, özellikle de yaşlı olanlar, asıl eziyetin başladığı zirvede dayanamayıp ölmüşlerdi. Yarayı incelerken kendinin de bir daha aynı zorluğa dayanıp da yanamayacağını düşündü. Kalp krizi olasılığı vardı. Kentte o elektro-şok makineli doktorların olduğu binalardan birinde yaşasaydım daha iyi olurdu, diye düşündü. Burada yalnız başıma çok riskli, ama bu riski göze alması gerekiyordu. Daha önce de göze almıştı. Tıpkı çoğu insanın, hatta fiziksel açıdan zayıf yaşlıların dahi göze aldığı gibi.

Mendille kolundaki yarayı temizledi.

Uzakta bir yerlerde televizyonun boğuk sesini duyabiliyordu. Çılgın gibi, binada başka biri var, diye düşündü. Benim televizyonum kapalı üstelik yer de titriyor. Ses aşağıdan, başka bir kattan geliyor!

Artık yalnız değilim. Birisi binaya taşınmış, hatta sesini duyabileceği kadar yakın bir

daireye yerleşmişti. Ya ikinci ya da üçüncü katta olmalıydı, daha fazlası değil. Yeni biri taşındığında ne yapılırdı ki? Çabucak düşündü. Uğrayıp ödünç bir şeyler mi istemeliydi? Doğrusunun bu olup olmadığını hatırlayamıyordu bile. Bu başına ilk defa geliyordu. İnsanlar buradan taşınır, göç eder, kimse geri dönüp yerleşmezdi ki. Sonunda bir şeyler götürülmesi gerektiğine karar verdi. Bir bardak su veya süt; evet evet, süt veya un belki de bir yumurta hatta bunların taklitleri bile olabilirdi.

John buzdolabını açıp karıştırdı -kompresör çoktandır çalışmıyordu- bir paket margarin buldu ve kalbini zorlayan büyük bir heyecanla bir alt kata indi. Sakin olmalıyım, diye düşündü. Benim bir tavuk kafa olduğumu anlamamalı, yoksa benimle asla konuşmaz. Bu daha önce pek çok kez başıma geldi. Neden acaba?

John aceleyle holde ilerledi.

_3_

İşe gitmekte olan Rick Deckard, aynı işlemi ne kadar insanın yaptığını tanrı bilir, Frisco'nun ev hayvanları satan büyük dükkânlarından birinin vitrininde duraladı. Uzun, camdan sergi kısmının ortasında bir devekuşu, ısıtılmış plâstik kafesinin içinden ona doğru baktı. Kafese asılmış künyesinde kuşun Cleveland hayvanat bahçesinden geldiği yazıyordu. Batı sahillerinin tek devekuşu oydu. Rick kuşu süzdükten sonra umutsuzca fiyat etiketine baktı. Lombard Caddesindeki Adalet Binasına vardığında işe 15 dakika gecikmişti. Büronun kapısını açtığında, kepçe kulaklı, kızıl saçlı, salaş giyimli ama önemli her şeyi fark edecek kadar gözü açık olan şefi Müfettiş Harry Bryant ona seslendi.

"Saat 9.30'da Dave Holden'ın bürosunda buluşalım." Bryant konuşurken bir yandan da elindeki dosyayı karıştırıyordu. Holden şu anda omzunda lâzer izleriyle Mount Lion Hastanesi'nde yatıyor ve en az bir ay orada kalacak."

Ürperdiğini hisseden Rick, "Ne oldu?"

diye sordu. Bölümün en kıdemli avcısı daha düne kadar turp gibiydi. Günün sonunda, her zaman olduğu gibi arabasına binip şehrin en lüks bölgelerinden olan Nob Hill'deki evine doğru yol almıştı.

Bryrant, Holden'in Ofisine, "dokuz buçuk" diye söylenerek yürüdü. Rick odasına girdiğinde arkasında sekreteri Ann Marsten'in sesini duydu. "Bay Deckard, Bay Holden'a ne olduğunu biliyor musunuz? Vuruldu." Ann, Rick'in ardından havasız odaya girip, havalandırmayı açtı.

"Evet," dedi Rick dalgın dalgın.

Bayan Marsten sürdürdü: "Rosen Şirketi'nin üretmeye başladığı şu yeni zekâ seviyesi yükseltilmiş Andy-lerden biri olmalı. Şirketin broşürlerini okudunuz mu? Şu anda kullandıkları Nexus-6'nın beyin ünitesi iki trilyon seçenekli bir alandan ya da 10 milyon farklı sinir yolundan seçim yapabiliyor." Sesini alçaltarak: "Bu sabah görüntülü telefondan sizi aradılar. Bayan Wild bugün santralden saat tam 9.00'da bağlanan hattı kaçırdığınızı söyledi."

"Kim aradı?"

"Bay Bryant Rusya'daki WOP'yi aradı. Rosen Şirketi'nin Doğudaki temsilcisine resmi bir şikâyet gönderip göndermeyeceklerini öğrenmek için."

"Harry hâla Nexus-6'ların piyasadan kalkmasını mı istiyor?" Bu Rick'i şaşırtmamıştı.

Ağustos 1991'de özelliklerinin ve kullanım biçimlerinin açıklanmasından beri kaçak Andy'lerle uğraşmak zorunda kalan pek çok polis teşkilâtı, Nexus--6 programını protesto etmekteydi. "Sovyet polisi bizim yapabileceğimizden fazlasını yapamaz," diye devam etti Rick. Ana fabrikası Mars'ta olan Nexus-6'nın yaratıcılarını koloni yasaları koruyordu. "Bu yeni üniteyi kabullenmekten başka yolumuz yok. Giderek daha da geliştirilen her beyin ünitesinin piyasaya sürülmesinde aynı şey oldu. Sudermann'ın 1989'da T- 14'leri ürettiği zaman çıkan yaygarayı hâlâ anımsıyorum. Batı kesimindeki hemen her polis teşkilâtı, T-14'lerin Dünya'ya kaçak girmeleri halinde hiçbir testin varlıklarını saptayamayacağını söyleyerek şikâyet etmişti." Anımsadığı kadarıyla 50'den fazla T–14 Android'i bir şekilde dünyaya gelmenin yolunu bulmuş, bazen bir yıla varan uzun süreler boyunca da yerleri belirlenememişti. Ancak sonraları Rusya'daki Pavlov Enstitüsü Voigt Duygudaşlık Testini geliştirmiş ve bilindiği kadarıyla hiçbir T-14 bu testi geçememişti.

"Rus polisinin ne cevap verdiğini bilmek ister misin? Onu da biliyorum." Bunu söylerken Bayan Marsten'in benekli suratı ışıldadı.

"Bunu Harry Bryant'tan öğrenirim." İşyeri dedikoduları Rick'i hep rahatsız etmişti. Masasının başına oturup Bayan Marsten çıkana kadar çekmecesini karıştırdı. Bayan Marsten

sonunda Rick'in ne demek istediğini anlayıp onu yalnız bıraktı.

Çekmeceden eprimiş bir mektup zarfı çıkardı. Gösterişli koltuğuna iyice gömülüp, zarfın içindekileri Nexus–6 hakkında derlenmiş verileri bulana kadar karıştırdı.

Bir dakikalık okuma, Bayan Marsten'in söylediklerini doğrulamaya yetmişti bile. Nexus-6'nın gerçekten de 2 trilyon seçeneği ve 10 milyon değişik birleşimli beyin aktivitesi vardı. Böylesine bir beyin kapasitesine sahip Android, saniyenin 45'inde biri gibi bir hızla 14 değişik tepki şeklinden istediğini uygulayabilirdi. Böyle bir And'yi hiçbir zekâ testi saptayamazdı. Zaten 1970'lerin ilk acemice tipleri dışında zekâ testleri hiçbir And'yi tespit edememişti.

Nexus--6 Android'ler, zekâ düzeyleri göz önüne alındığında 'özel' olarak nitelendirilen birçok insanın üzerindeydi. Yani faydacı, mantıklı bir bakış açısından, yeni Nexus--6 beyin ünitesine sahip Android ler; insanların büyük çoğunluğundan -daha alt zekâ düzeyinde olsalar da- daha gelişmişti. Kölenin sahibinden daha becerikli olduğu durumların varlığı anlamına geliyordu bu. Ancak Voigt Kampff gibi yeni gelişmeler her çeşit ölçümün değerlendirilmesi için bir taban oluşturmuştu. Bir Android ne kadar zeki olursa olsun, Mercerizm'in takipçilerinin rutin olarak gerçekleştirebildikleri birleşme, bir Android için

anlamsızdı. Oysa bu tecrübeyi Rick ve normalin altında zekâya sahip olan tavuk kafalılar dâhil hemen hemen herkes, hiçbir zorluk çekmeden yaşamaktaydı.

Çoğu insan gibi Rick de bazı zamanlarda bir Andro-idin başkalarının duygularını anlamayı beceremediğini, yani duygudaşlık duymayı ölçen bir testte tam olarak niye başarılı olamadığını anlayamamıştı.

Sadece bir insan, başka bir insanı duygularını anlayıp, duygudaşlık duyabilirdi. Duygudaşlık belliki sadece insanlığa özgüydü. Oysa pek çok canlıda zekâ vardı. Karşındakinin hislerine duygudaşlık duyma kabiliyeti aynı zamanda zarar görmemiş, içgüdüsel bir grup psikolojisini gerektirmekteydi. Doğada yalnız yaşayan örümcek gibi canlılar için bu duygu tamamen gereksizdi, hatta bu his örümceğin bilinçli bir şekilde avının yaşama isteğini fark etmesine neden olup onun içgüdüsel yaşama yeteneğini tamamen ortadan kaldırırdı. Bunun sonucunda hemen hemen tüm yırtıcı hayvanlar, hatta kedi gibi gelişmiş memeliler bile açlıktan ölmüş olurlardı.

Bu duyumsama yeteneğine sahip olanlar, otoburlarla sınırlı olmalıydı, zira eninde sonunda bu yetenek avcıyla avının arasındaki düzenin ortadan kalkmasına sebep oluyordu. Mercer'le birleşmede olduğu gibi herkes beraber tırmanıp, zirveye ulaşınca beraber mezar dünyasına düşerdi. Tuhaf olanı, bu çift

taraflı biyolojik bir hayat sigortası gibiydi. Bir kişi mutluluk hissettiği sürece diğer herkes bu mutluluktan bir parça tadacaktı; ama eğer biri acı çekerse, herkes bu acının gölgesinden payını alırdı. Toplumsal bir hayvan olan insana bu deney daha gelişmiş bir hayatta kalma içgüdüsü kazandırırdı. Bir baykuş veya kobra yok olurdu.

Fakat insan benzeşiği bir robot yalnız yaşayan bir avcıydı. Rick onları böyle nitelendiriyordu, çünkü bu tanım işini yapmasını kolaylaştırıyordu. Bir And'yi emekliye ayırdığında diğer bir deyişle öldürdüğünde, Mercer'ın yaşam yasasına karşı gelmiş olmuyordu, Duygudaşlık kutuları Dünyada ilk ortaya çıktığında Mercer sadece öldürenleri öldüreceksin demişti. Mercerizm bir tanrıbilim halini alınca, katiller daha ince ayrıntılarla belirlenmeye başladı. Mercerizm'de, şeytanî kötülük, tepeye tırmanmaya çalışan yırtık pırtık cüppeli yaşlı adamın üzerine yapışmış olurdu; ama bu kötülüğün kim ya da ne olduğu hep belirsiz kalırdı. Yani bir Mercer takipçisi kötülüğü daha anlamadan sezinlerdi. Ya da istediği zaman, istediği yerde katilleri meydana çıkarabilirdi. Rick Deckard içinse sahibini öldürmüş, pek çok insandan daha akıllı, diğer hayvanlara saygı duymayan kendinden başka bir canlının hissettiği zafer veya yenilgi duygusunu anlamayan, hissedemeyen kaçak bir robot, gerçek katilin ta kendisiydi.

Hayvanları düşünmek birden aklına dükkânda gördüğü devekuşunu getirdi. Nexus–6 beyin ünitesi bilgilerini bir yana bıraktı. Mr Siddon'un No 3 ve 4 enfiyesinden bir tutam çekip düşündü. Saatine bakıp zamanı olduğunu düşünerek masasındaki görüntülü telefondan Bayan Marsten'ı aradı. "Bana Sutter Caddesindeki Mutlu Köpek Hayvan Dükkânını bağla."

"Hemen, efendim" dedi Bayan Marsten ve telefon defterini açtı.

Bir devekuşu o kadar da pahalı olmamalıydı. Araba satın alırken yaptığın gibi pazarlık yapmanı bekliyorlardı.

"Mutlu Köpek Hayvan Dükkânı," Rick'in telefon ekranında küçük, mutlu bir yüz belirdi. Uzaktan hayvanların sesi duyuluyordu.

"Şu vitrine koyduğunuz devekuşu... Onun fiyatını ne kadara düşürebilirsiniz?"

Kâğıt kaleme sarılan satıcı anında hesap yapmaya başladı. "Bir bakalım, üçte bir indirebilirim. Değiş tokuş yapacak mısınız?"

"Daha karar vermedim."

"Diyelim ki devekuşunu 30 aylık bir kontratla size verdim ayrıca aylık yüzde altı gibi oldukça düşük bir oranla. Böylece aylık ödemeniz gereken miktar-"

"Fiyatı daha da indirmeniz gerekiyor. İki bini düşün ben de değiş tokuş yerine nakit parayla alırım." Dave Holden artık çalışamayacaktı ve bu Rick için çok para demekti. Tabiî

her şey gelecek ay boyunca ona verilecek işlere bağlıydı.

"Bayım, bizim size önerdiğimiz fiyat zaten normal fiyatların bin dolar altında, Sidney kataloguna bakarsanız bunu göreceksiniz."

Kahretsin, diye düşündü Rick, sert kayaya çarpmıştı. Lâf olsun diye Sidney kataloğunu paltosunun cebinden çıkarıp devekuşu çeşitlerinin fiyatlarına göz attı.

"Erkek, genç ve iyi durumdaki bir devekuşu Sidney'e göre otuz bin dolar." Satıcı da kataloğu inceliyordu. "Biz bin dolar daha az bir fiyat öneriyoruz."

"Düşünüp sizi arayacağım."

"Adınızı alabilir miyim efendim?" dedi satıcı aceleyle.

"Frank Merriwell,"

"Ya adresiniz Bay Merriwell? Aradığınızda burada olmayabilirim."

Rick uyduruk bir adres vererek telefonu kapadı. Hayvanların fiyatı pahalıydı, ama yine de pek çok insan buna rağmen onları satın alabilmekteydi. Yeniden telefonu kaldırıp öfkeyle konuştu. Bana bir hat verin Bayan Marsten ve dinlemeyin."

"Tamam, görüşmenizi yapabilirsiniz." Bunu söyledikten sonra hattını kapatıp Rick'i dış dünyayla yalnız bıraktı.

Rick Taklit koyunu satın aklığı Sahte Hayvan Dükkânının ezbere bildiği numarasını çevirdiğinde küçük görüntü ekranında vete-

rinere benzer bir adam belirdi.

"Merhaba ben Deckard. Elektrikli bir devekuşunun fiyatı ne kadar?"

"Sizin için 800 dolardan daha az bir fiyata hazırlayabiliriz. Ne kadar sürede elinizde olsun istiyorsunuz? Özel olarak yapacağız, çünkü bir devekuşu çok isten..."

"Sizinle daha sonra tekrar görüşürüm." Saatine bakan Rick 9.30'un yaklaştığını gördü. Aceleyle telefonu kapatıp Müfettiş Bryant'ın ofisine gitti. Önce Bryant oldukça çekici, sarışın kabul yeri müdiresini, sonrasındaysa eski jeolojik zamanlardan fırlamış canavarları andıran sekreterini geçip büro kapısına vardı. Her iki kadın da Rick de birbirleriyle konuşmadılar. İçeri girdiğinde Bryant telefonla konuşuyordu. Rick bunu fırsat bilerek beraberinde getirdiği Nexus–6 raporlarını bir kez daha gözden geçirmeye başladı. Dave'in anî yok oluşu onu sevindirmeliydi, oysa Rick kendini hiç de iyi hissetmiyordu.

_4_

Dave'in başına gelenin bana da olmasından korkuyorum belki, diye düşündü Rick. Dave'i yaralayacak kadar akıllı bir Andy, büyük ihtimalle kendisini de mahvederdi, lâkin sanki rahatsızlığının sebebi bu değilmiş gibiydi.

Bu sırada telefonu kapatan Bryant, Rick'e doğru döndü. "Görüyorum ki şu yeni beyin ünitesi hakkındaki raporu da getirmişsin."

"Evet. Olanları birinden duydum. Kaç tane Andy işin içindeydi ve Dave hastanelik olmadan önce kaçını halletti?"

"Sekiz tane. Dave ikisini öldürdü."

"Ve geriye kalan altı Andy şu anda burada, Kuzey Kaliforniya'da mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla öyle. Dave'de böyle düşünüyor. Biraz önce onunla konuşuyordum. Bütün bildiklerinin burada olduğunu söyledi. "Bryant önünde duran kâğıtları işaret etti, ama kâğıtları Rick'e göstermeye niyeti yok gibiydi. Kâğıtları karıştırırken bir yandan da kaşlarını çatıp dilini ağzının kenarında gezdiriyordu.

"Programım bomboş. Dave'in yerini alabilirim."

Bryant düşünceliydi. "Dave şüphelendiği kişileri ölçmek için Voigt-Kampff testini kullanıyordu. Şunu bilmelisin ki, bu test yeni beyin ünitelerini saptamak için hazırlanmadı, ama üç yıl önce Kampff'ın değiştirdiği Voigt ölçeği elimizde olan tek şey." Bir süre için durakladı. "Dave testin doğru sonuç verdiğini düşünüyordu. Belki öyledir. Fakat sana önerim şu olacak; altı tane Andy'nin peşine düşmeden önce Seattle'a uç ve şu Rosen grubuyla bir konuş. Sana bütün Nexus--6 beyin ünitesi taşıyan tiplerin örneklerini temin etmelerini sağla."

"Ve onları Voigt-Kampff testinden geçireyim."

"Söylemesi çok kolay." Bryant kendi kendine mırıldanıyordu."

"Efendim?"

"Sanırım sen yoldayken Rosen organizasyonuyla konuşsam daha iyi olacak." Bryant sessiz bir şekilde Rick'i süzdü. Sonunda homurdandı, tırnağını kemirip ne söyleyeceğine karar vermişçesine devam etti. "Onlarla, bu teste sadece yeni Androidlerin değil bir grup insanın da dâhil olması hakkında konuşacağım, ama sen bilmeyeceksin. Bu benim ve onların ortak kararı olacak. Sen oraya varana kadar her şey hazır olmalı." Rick'e dikkatle bakarak devam etti. "Bu senin ilk kıdemli avcı durumuna gelişin. Dave'in çok tecrübesi var; o çok şey biliyor."

"Ben de."

"Senin görevlerini hep Dave organize ederdi. Onun uygun gördüğü işler sana verilirdi. Fakat şimdi görevin Dave'in yok etmesi gereken altı Android'i kapsıyor ve birisi nerdeyse Dave'i haklamayı başarıyordu. Hepsi bu." Bryant kâğıtları Rick'in de görebileceği bir şekilde çevirdi. "Adı Max Polokov. Dahası kendisine bu ismi uygun görmüş, tabii Dave'in söylediklerinin doğru olduğunu varsayarsak. Her şey, bütün liste bu varsayıma dayanıyor. Ayrıca Voigt-Kampff testi sadece ilk üçüne uygulandı. Dave'in emekliye ayırdığı iki taneye ve Polokov'a. Dave testi uygularken Polokov onu lazerledi."

"Bu da Dave'in doğru düşündüğünü gösterir," dedi Rick. Aksi halde Polokov'un böyle bir davranış göstermesi için bir neden olmazdı.

"Sen Seattle'a doğru yola çık. Onlarla ben görüşeceğim. Hiçbir şey söylemene gerek yok. Dinle." Ayağa kalktı ve ciddi bir tavırla Rick'i süzdü. "Voigt-Kampff testini uygularken eğer bir insan o testi geçemezse..."

"Böyle bir şey olanaksız."

"Bu konuyu geçen haftalarda Dave'le konuştum. O da benimle aynı şeyleri düşünüyordu. Elimde Sovyet polisinin, WPO'nun kendisinin, Dünya'da ve diğer kolonilerde yayımlanan bildirisi vardı. Leningrad'da bir grup psikiyatrist WPO'ya bir öneride bulun-

muş. Andro-id'lerin belirlenmesinde kullanılan en son ve en kesin testin, yani Voigt-Kampff'ın, şizoid ve şizofrenik eğilimleri olan bir grup seçilmiş hastaya uygulanmasını talep etmişler. Özellikle de 'duygu körelmesi' yaşayanlara. Sen daha önce bu konuyu duymuşsundur."

"Testlerin ölçtüğü şey de bu zaten."

"O zaman neden endişe ettiklerini de anlamışsındır."

"Bu sorun Android'lerin insan kimliğine bürünmeye başlamasından bu yana zaten hep vardı. Lurie Kampff'ın sekiz yıl önceki yazısında polislerin ortak fikri ifade edilmişti: Kronik Şizofrenlerde Sosyal-rol Benimseme Blokajı. Kompff şizofrenik hastalarda bulguladığı eksik duygudaşlık yeteneğiyle aynı tarzda gibi görünen ama-"

Bryant sert bir ses tonuyla böldü: "Leningrad psiki-yatristleri bir grup insanın Voigt-Kampff testini geçemediğini belirledi. Polis test ettiğinde bu insanları insana benzeyen robotlar olarak belleyecek. Gerçek ortaya çıktığındaysa çoktan ölmüş olacaklar." Bryant susup sessizce Rick'in konuşmasını bitirmesini bekledi.

"Ama tüm bu insanlar-"

"Evet! Hepsi akıl hastanelerinde olurdu. Bu tür insanların dış dünyada yaşam sürmeleri imkânsız. Şizoid kişilikler fark edilmeden etrafta dolaşamazlar, ama bu kişilik bölünme-

si yakın zamanda ve de ansızın ortaya çıkmışsa kimselerce fark edilmemiş olabilir. Böyle bir olasılık imkânsız değil."

"Milyonda bir ihtimal bu." Rick durumu anlamıştı.

Bryant konuşmasını sürdürdü: "Dave'i endişelendiren şey Nexus–6'nın geliştirilmiş yeni modelinin görüntüsüydü. Rosen organizasyonu Nexus-6'nın, standart polis görünüş testleriyle tespit edilebileceğini garantilemişti. Biz de buna inandık ama şimdi kendi başımıza belirleme yapmak zorundayız. Senin Seattle'da yapacağın şey işte bu. Bu her iki taraf için de elverişsiz bir durum. Şayet ki tüm insan benzeri robotları belirleyemezsen, elimizde bu altı robotu belirleyecek güvenilir bir araç yok demektir. Bu durumda geri kalan kaçak Android'leri de bulamayız. Şayet test bir insanı Android olarak nitelerse, tabii bu beceriksizlik olacaktır, ama böyle bir durumda Rosen çalışanları dâhil herkes bunu gizleyecektir. Bir süre gizli tutmayı başarabiliriz aslında, ama sonuçta WPO'ya bildirmek zorundayız, onlar da Leningrad'ı uyarabilir ve eninde sonunda bu iş basına yansır. O zamana kadar daha güvenilir bir ölçüm oluşturabiliriz." Bryant telefonun ahizesini kaldırdı. "Başlamak ister misin? Bizim arabalardan birini al."

Rick ayağa kalktı. "Dave Holden'ın notlarını yanıma alabilir miyim? Yolda okumak

istiyorum."

"Seattle'da testi deneyene kadar bekleyelim." Bryant'ın sesindeki garip merhametsizlik Deckard'ın dikkatine takılmıştı.

Polis şubesinin hava aracıyla Rosen Şirketinin Seattle'daki binasının çatısına indiğinde onu siyah saçlı genç bir kadın karşıladı. Yeni üretilen büyük toz emici gözlüklerden birini takıyordu. Elleri parlak çizgili paltosunun cebinde arabaya yaklaştığında, Rick sert hatlı küçük yüzünün kasvetli bir hoşnutsuzluk yansıttığını gördü.

Rick park edilmiş arabadan indi: "Sorun nedir?'

"Oh, bilmiyorum. Belki de nedeni telefonda bizimle konuşma tarzlarıydı. Önemli değil." Genç kadın elini uzattı. "Ben Rachael Rosen, siz de Bay Deckard olmalısınız." Rick kendine uzatılan eli düşünmeden sıktı.

"Bu benim fikrim değildi."

"Evet, Dedektif Bryant bize anlattı, ama siz resmi olarak San Francisco Polis Teşki-lâtındansınız ve Teşkilât bizim ünitemizin halkın yararına olduğunu düşünmüyor." Rachael onu, muhtemelen takma olan siyah kirpiklerinin altından süzüyordu.

"İnsana benzeyen bir robotun herhangi bir makineden farkı yoktur. İnsana yararlı da zararlı da olabilir. Yararlı olduğu durumlar bizi ilgilendirmiyor."

"Fakat zararlı olduklarında devreye siz

giriyorsunuz. Sizin bir ödül avcısı olduğunuz doğru mu Bay Dec-kard?"

Rick omuz silkti.

"Bir Android'i savunmasız yakalayıp, sizin deyiminizle 'emekliye ayırmak' sizin için çok kolay olmalı."

"Grubu topladınız mı? Çünkü ben hemen-" Rick hayvanları görünce duraksadı.

Güçlü bir şirket tabii ki parasal olarak bunu karşılayabilirdi. Gelirken zihninin bir köşesi, burada böyle bir koleksiyon bulacağını söylemişti. Bu yüzden hissettiği sürpriz değil daha çok tanımlanamaz bir istekti. Sessizce kızdan uzaklaşıp en yakın kafese doğru ilerledi. Ayakta duran, oturan veya rakuna benzeyen hayvan gibi uyuklayan bir sürü yaratığın kokusunu yaklaşmadan bile alabiliyordu.

Hayatı boyunca hiç canlı bir rakun görmemişti. Rakunu sadece televizyonda gördüğü üç boyutlu filmlerden tanıyordu. Belirlenemeyen bir sebeple, serpintinin neden olduğu toz bulutu bu hayvanları, en az kuşları etkilediği kadar kötü etkilemişti. Otomatik bir el hareketiyle Sidney katalogunu çıkarıp rakuna ve altındaki listeye baktı. Son fiyatlar doğal olarak italikle yazılıydı. Tıpkı Percheron atları gibi stokta hiç rakun yoktu. Katalog sadece son rakun satışının fiyatını belirtiyordu. Rakam astronomikti.

Arkasında Rachael Rosen'ın sesini duy-

du. "Adı, Bill. Rakun Bill. Onu geçen yıl bir anonim şirketten aldık." Eliyle işaret ettiğinde Rick, hafif Skoda model makineli tüfekleriyle dikilen korumaları gördü. Arabasının polis aracı olduğunun açıkça belli olmasına rağmen indiğinden beri gözler onun üzerindeydi.

"En büyük Android imalâtçısı artan sermayesini gerçek hayvanlara yatırıyor..." dedi düşünceyle.

Rachael Rosen ortasında dallı budaklı ölü bir ağacın bulunduğu daha uzaktaki, küçük kafese ilerledi "Baykuşa baksana. Senin için onu uyandırayım."

Rick ona artık baykuş kalmadığını söyleyecekti ki bu kanıya Sidney katalogundaki soyu tükenmiş hayvanlar listesinden yola çıkarak vardığını hatırladı. Genç kadın önünde yürümeye başladığında katalogu tekrar kontrol edip haklı olduğunu gördü. Sidney asla hata yapmazdı. Eğer yapsaydı neye güveneceklerdi ki?

"O sadece bir taklit." Rick bunu söylerken içinde büyük bir güçle yükselen düş kırıklığını da beraberinde hissetti.

"Hayır değil," dediğinde Rick, Rachael'in göz ve saçları ne kadar siyahsa, dişlerinin de o kadar beyaz olduğunun farkına vardı.

"Fakat Sidney'in listesi," bir yandan da söylediklerini kanıtlamak için listeyi göstermeye çalışıyordu.

"Biz Sidney'den ya da herhangi bir hay-

van satıcısından hayvan satın almayız. Bütün alımlarımız özel şirketler aracılığıyla olur ve ödediğimiz para asla açıklanmaz. Ayrıca Kanada'da çalışan kendi doğa bilimcilerimiz var. Orada, günümüz koşulları göze alındığında hâla oldukça büyük bir orman var. Bu orman küçük hayvanlar ve bazen de kuşlar için yeterli."

Rick uzun bir süre kafasında binlerce düşünceyle tüneğinde uyuklayan baykuşu izledi. Savaşı, baykuşların ölü olarak gökten düştüğü günleri düşündü. Çocukluğunda her gün yeni bir türün soyunun tükendiğinin anlaşıldığı günleri ve gazetelerin nasıl açıkladıklarını hatırladı. Bir sabah tilkiler ertesi sabah porsuklar... Artık insanlar bu sonu gelmez listeleri okumayı bırakana dek listeler böylece uzayıp gitmişti.

Rick, gerçek bir hayvana ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu düşündü. Bir kez daha sanki gerçekmiş gibi bakması gereken elektrikli koyunundan nefret etti. Bir nesnenin diktası, diye düşündü. Yaşadığımı bile bilmiyor ki... Elektrikli koyunun da tıpkı Android'ler gibi bir başkasının yaşamına değer verme yeteneği yoktu. Bir Andy'le elektrikli bir hayvanın arasındaki bu benzerliği daha önce hiç düşünmemişti. Elektrikli hayvanlar Andy'lerin daha düşük seviyedeki bir çeşit alt grubuydu. Ya da Andy'lerin bu taklit hayvanların daha geliştirilmiş bir modeli olduğu söylenebilirdi.

Her iki görüş de Rick'i tiksindirdi.

"Eğer baykuşu satsaydınız ne kadar isterdiniz ve fiyatı ne kadar indirirdiniz?"

"Baykuşumuzu katiyen satmayız." Rachael Rosen onu zevk ve acıma karışımı bir duyguyla süzüyordu ya da Rick'e öyle geliyordu. "Satsaydık bile zaten fiyatı ödeyemezdiniz. Evinizde ne tür bir hayvan besliyorsunuz?"

"Bir koyun. Siyah renkli bir Suffolk dişisi."

"Öyleyse mutlu olmalısınız."

"Mutluyum, ama hepsi ölmeden önce bir baykuşumun olmasını isterdim; yani sizinki hariç hepsi ölmeden."

"Elimizdeki program ve plânlar Scrappy'le çiftleşecek bir baykuş daha bulmamızı gerektiriyor." O sırada uyuklamakta olan baykuş tüneğinde kıpırdanıp gözlerini kırptı. Tekrar uykuya dalmadan önce sanki iç geçirmişçesine göğsü inip kalkmıştı.

Rick gözünü kuştan ayırdı. Kuşun görüntüsü, içinde uyanan istek ve hayranlığa keskin bir acıyı da eklemişti. "Şimdi örnekleri test etmek istiyorum. Aşağıya inebilir miyiz?"

"Amcam üstünüzle konuştu ve şimdiye kadar çoktan"

"Siz bir aile misiniz? Bu denli büyük bir şirket aile şirketi mi?"

Rachael yarım kalan cümlesine devam etti. "Eldon Amca Android ve kontrol gruplarını çoktan hazırlamıştır. Haydi gidelim." Rachael arkasına bakmadan ellerini sertçe paltosunun

cebine sokup asansöre doğru ilerledi. Rick can sıkıntısıyla kısa bir süre duraksadıktan sonra onu izledi.

Asansöre bindiklerinde Rick Rachael'e döndü. "Benimle alıp veremediğin nedir?"

Sanki Rick sorana kadar aklına gelmemiş gibi bir süre düşündü. "Senin gibi önemsiz bir polis şubesi elemanı böylesine önemli bir görevde... Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Rachael onu nefret dolu bir bakışla süzdü.

"Üretiminizin kaçta kaçı Nexus-6'lardan oluşuyor?"

"Hepsi,"

"Eminim Voigt-Kampff testi işe yarıyordur."

"Eğer işe yaramazsa tüm Nexus-6'ları piyasadan kaldırmak durumunda kalırız." Asansör katta durup kapıları açıldığında Rachael'in gözleri hiddetle parıldıyordu. Sırf polis şubeleri görevini doğru dürüst yerine getirip küçük bir grup Nexus-6'yı belirleyemiyor..."

Kapılar açıldığında oldukça şık giyimli yaşlıca bir adam yüzünde sanki her şey çok ani ve kontrolsüzce gelişiyormuşçasına rahatsız bir ifadeyle onları karşılayıp Rick'in elini sıktı. "Ben Eldon Rosen. Bakın Bay Deckard, biliyorsunuz ki burada, Dünya'da üretim yapmıyoruz. Her aradığınızda anında üretimle bağlantı kurup değişik çeşitleri getirtemeyiz. Bu sizinle işbirliği yapmaktan kaçındığımız

anlamına gelmez. Her neyse elimden gelenin en iyisini yaptım." Titreyen sol eliyle saçlarını sıvazladı.

Rick taşıdığı evrak çantasını, işaret ederek: "Başlamaya hazırım." Yaşlı Rosen'ın sinirli hali kendine olan güvenini artırmıştı. Tedirginlikle Rachael Rosen da dâhil hepsinin ondan korktuğunu anladı. Onları Nexus–6 tiplerinin üretimini durdurmaya zorlayabilirim, diye düşündü. Birkaç saat içinde yapacaklarım tüm işlerini allak bullak edebilir, hatta Rosen şirketinin Amerika, Rusya ve Mars'taki geleceğini belirleyebilir.

İlgisiz gibi görünen Rosen ailesinin iki üyesi onu endişeyle süzüyordu. Buraya gelmekle Rick boşluğu, ekonomik ölümün derin sessizliğini de beraberinde getirmişti. Onlar sonsuz bir gücü yönetiyorlardı. Android yapımı endüstrinin temel taşlarından biriydi ve kolonileşme çabalarıyla öylesine iç içe geçmişti ki, eğer birisi yok olursa bu diğerinin de sonu olurdu. Rosen şirketi de tabii ki bunun bilincindeydi. Eldon Rosen, Harry Bryant'ın telefonundan beri bu kritik durumun farkındaydı.

Rick Rosen'larla aydınlatılmış, uzun koridorda ilerlerken kendini oldukça hoşnut hissediyordu. Bu an onu hatırlayabildiği her şeyden daha çok mutlu etmişti. Hepsi yakında Voigt-Kampff'ın ne yapıp yapamayacağına tanık olacaklardı.

"Yerinizde olsam endişelenmezdim. Eğer Voigt-Kanıpff"a güvenmiyor olsaydınız onun yerine başka bir test yöntemi geliştirirdiniz. Bunun sorumluluğunu siz de paylaşıyorsunuz." Rosen'lar onu oturma odası tarzında halı koltuklar ve lâmbalarla döşenmiş, oldukça şık küçük bir odaya aldılar. Küçük modern sehpaların üzerindeki dergiler arasında Sidney katalogunun Şubat ekini fark etti. Şubat eki ancak bir iki gün sonra piyasaya sürülecekti. Bu Rosen Şirketi'nin Sidney'le özel bir ilişkisi olduğunu gösteriyordu.

Rick, sinirlenerek eki eline aldı. "Bu yasalara aykırı. Kimse fiyat değişikliklerini katalog yayımlanmadan önce öğrenemez." Aslında bu açıkça kanunu çiğnemekti. Rick bununla ilgili yasayı tam olarak hatırlamaya çalıştıysa da beceremedi. Sonunda, "bunu beraberinde götüreceğim," dedi ve eki evrak çantasının içine yerleştirdi. Kısa bir sessizlikten sonra Eldon Rosen bıkkınlıkla cevap verdi. "Bakın memur bey, biz hiçbir şekilde-"

"Ben barışı sağlamaya gelmiş bir memur değilim. Ben bir avcıyım. "Rick açık çantasından Voigt-Kampff testinin âletlerini çıkarıp gül ağacından yapılmış kahve masasının yanına oturdu ve oldukça basit görünüşlü âletleri düzenlemeye başladı. "İlk deneği gönderebilirsiniz." Eldon şimdi daha da zavallı görünüyordu.

Rachael Rosen, Rick'in yanına oturdu.

"Bende seyretmek isterim. Daha önce böyle bir testin uygulanışını hiç görmedim. Masadakiler neyi ölçmeye yarıyor?"

Rick, çevresinden teller sarkan yapışkan diski eline aldı. "Bu, yüzdeki kılcal damarların genişleme oranını ölçer. Bu genişlemenin bağımsız bir tepki şekli olduğunu biliyoruz. Yani, ahlâkî açıdan kabul edilemez bir uyarıcıya verilen 'utanç' veya 'kızarma' tepkisi diyoruz buna. Bu, kişi tarafından kontrol edilemez; nasıl ki nefes alıp verişini, vücut ısısını ve kalp atışını kontrol edemiyorsa." Rick, ince ışın demetini gösterdi. "Bu da göz kaslarındaki gerilmenin değişimini ölçer. 'Kızarma' ile beraber kısa fakat ölçülebilir bir hareket-"

"Ve bu özellikler Android'lerde görülmüyor."

"Bu özellikler Android'lerde biyolojik ağdan potansiyel olarak var ama burada sorulan uyarıcı sorular Android'lerde bu oluşumlara sebep olmuyor."

"Testi bana uygula."

Rick şaşkınlığını gizleyemedi, "Ama neden?"

Eldon Rosen boğuk bir sesle Rick'e yanıt verdi. "İlk denek Rachael. O da Android olabilir! İnanıyoruz ki siz bunu ayırt edebilirsiniz." Eldon Rosen ağır hareketlerle sigarasını yaktı ve oturup izlemeye koyuldu.

_5_

Beyaz ışık sürek halinde Rachael Rosen'in sol gözünde parlamaktayken tellerden oluşmuş disk de yanağına yapışık haldeydi. Rachael oldukça sakin görünmekteydi.

Rick Deckard testin sonuçlarını iki ölçüm âletinden de okuyabileceği bir uzaklıkta oturdu. "Şimdi birkaç sosyal durum tarif edeceğim. Oldukça çabuk tepki göstermelisiniz. Çünkü tepki süreniz de ölçülecek..."

Rachael konuştuğunda mesafeliydi. "Ve tabiî ki söyleyeceklerimin hiçbir önemi yok. Önemli olan göz kaslarım ve kılcal damarlarda oluşan tepki. Gene de cevap vereceğim. Bu testi bitirmek ve..." Sözüne devam etmedi. "Devam edin Bay Deckard."

Rick üçüncü soruyu seçti. "Biri size doğum gününüzde dana derisinden yapılmış bir cüzdan hediye etti." İki ölçüm âletinin rengi yeşilden kırmızıya dönüştü ve göstergeler hızla yerinden oynayıp tekrar durdu.

"Kabul etmezdim ve bana hediye edeni polise bildirirdim."

Not aldıktan sonra Rick Voigt-Kampff görünüş cetvelindeki sekizinci soruya geçti. "Küçük bir oğlun var ve sana kelebek koleksiyonuyla, içinde kelebekleri öldürdüğü kava-

nozunu gösteriyor."

"Onu doktora götürürdüm." Rachael'in sesi kısık fakat kararlıydı. Göstergelerin ibreleri bu sefer daha yavaş bir şekilde yuvalarından oynadı. Rick bunu da not etti.

Rick devam etti. "Oturmuş televizyon seyrediyorsun ve o sırada bir yabanarısının kolunda dolaştığını görüyorsun."

"Onu öldürürdüm." Göstergeler bu sefer sadece bir an için hafifçe titrediler. Rick büyük bir dikkatle bir sonraki soruyu seçti.

"Bir magazinde tamamen çırılçıplak bir kızın renkli, tam sayfa resmini görüyorsun."

"Bu sorunun Android olduğumu mu yoksa lezbiyen olduğumu mu ölçmesi gerekiyor?" Göstergeler hiç oynamamıştı.

Rick devam etti. "Kocan resimden hoşlanıyor." Göstergeler hâla sabitti. "Kız oldukça büyük ve güzel bir ayı postunun üzerine uzanmış." Göstergeler sabitti. Rick kendi kendine, tipik bir Android belirtisi, diye düşündü. Rachael, esas faktör olan hayvan postunu fark etmeyip başka şeylere yoğunlaşıyordu.

"Kocan resmi çalışma odasının duvarına asıyor." Göstergeler şimdi hareketlenmişti.

"Buna asla izin vermezdim."

"Tamam," dedi Rick başını sallayarak, "şimdi şunu düşün. Savaştan önceki eski günlerde yazılmış bir romanı okuyorsun. Karakterler San Francisco'daki Balıkçılar Rıhtımını ziyaret ediyorlar ve acıkıp deniz ürünleri sa-

tan bir restorana giriyorlar. Biri ıstakoz ısmarlıyor ve şef canlı ıstakozu kaynayan suya atarken bütün karakterler onu izliyor"

"Oh, Tanrım! Bu korkunç bir şey! Bunu gerçekten yapıyorlar mıydı? Ne kadar ahlâksızca! Gerçekten canlı bir ıstakozu mu kastediyorsun?" Tepki yerindeydi, ama sadece bir taklitti, çünkü göstergeler kıpırtısızdı.

"Hala yeşil kalmış bir bölgede bir dağ kulübesi kiralıyorsun. Kulübenin içinde büyük bir şömine var."

"Evet," Rachael sabırsızca kafasını salladı."

"Birileri duvarlara eski haritalar asmış ve şöminenin üzerinde ölü bir geyiğin kafası var. Tamamıyla gelişimini tamamlamış, boynuzlu bir erkek geyik bu. Seninle orada olanlar kulübenin de korununun keyfini çıkarırken hepiniz karar veriyorsunuz ki..."

"Geyik kafası oradayken olmaz." Fakat göstergelerde sadece yeşil içinde bir oynama olmuştu.

"Seninle evlenmeye söz veren bir adamdan hamile kalıyorsun. Adam bir başkasıyla ilişki kurup seni terk ediyor ilişki kurduğu kadın ise en iyi arkadaşın. Çocuğu aldırıyorsun ve..."

"Çocuğu asla aldırmazdım. Zaten aldıramazsın. Bunun bedeli ölüm cezasıdır ve polis hamilelik sürecini takibe alır." Bu kez her iki gösterge de kırmızıdaydı.

"Bunu nereden biliyorsun? Yani çocuk aldırmanın zorluğunu."

"Bunu herkes bilir."

"Sanki kişisel tecrübenden konuşuyor gibisin." Rick dikkatle göstergeleri gözledi. Hâla büyük bir hızla oynamaya devam ediyorlardı. "Son bir soru: Biriyle çıkıyorsun ve çıktığın adam sana evini göstermek istiyor. Dairedeyken içki içip içmeyeceğini soruyor. Elinde kadehinle dururken gözün yatak odasına iliştiğinde odanın boğa güreşi posterleriyle döşendiğini görüyorsun. Daha yakından bakmak için yatak odasına giriyorsun. Adam senin ardınca gelip kapıyı kapatıyor. Elini beline dolayarak diyor ki..."

"Boğa güreşi posteri nedir?"

"Kırmızı peleriniyle bir matadoru ve onu boynuzlamak isteyen boğayı gösteren genellikle renkli ve oldukça büyük resimler." Rick bu soruya şaşırmıştı. "Kaç yaşındasın?" Rachael Rosen'ın bu soruyu sormasının nedeni yaşıyla ilgili olabilirdi.

"On sekiz. Bu adam kapıyı kapatıp bana sarılıyor.

Peki, sonra ne oluyor?"

"Boğa güreşleri nasıl sonuçlanır biliyor musun?"

"Sanırım birinin yaralanmasıyla."

"Sonunda boğa her zaman ölür." Rick göstergenin iki iğnesini gözleyerek bekledi. Kısa bir titreme oldu, ama göstergeler değişmedi.

"Son bir soru. Televizyonda eski bir film izliyorsun, savaş öncesinde yapılmış bir film. Film bir baloyu gösteriyor. Davetliler çiğ istiridye yiyorlar."

"Aman Allah'ım!" Göstergeler hareketlenmişti.

"Esas yemek haşlanmış ve pirinçle doldurulmuş köpekten oluşuyor." Bu kez göstergelerde en ufak bir oynama olmamıştı. "Çiğ istiridye sence pişmiş bir köpekten daha mı iyi? Görünüşe göre değil." Rick kalemi masaya koydu, ışın demetini kapadı ve Rachael'in yanağındaki diski çıkardı. "Sen bir Androidsin. Testin verdiği sonuç bu." Eldon Rosen onu gitgide artan bir endişeyle izliyordu. "Doğru olan bu değil mi?" Her iki Rosen de suskunluğu tercih etmişti. "Bakın menfaatlerimiz çatışmıyor. Voigt-Kampff testinin başarısı sizin için de bizim için de çok önemli."

Yaşlı Rosen cevap verdi. "O bir Android değil."

"Size inanmıyorum."

Rachael sinirliydi. "Neden yalan söylesin ki? Yalan olsa bile, benim Android olduğumu söylemesi, bizim çıkarımıza olur."

Rick, Rachael'e döndü. "Size kemik iliği testi uygulanmasını istiyorum. Android olup olmadığınız böylece organik olarak ortaya çıkar. Bu yavaş ve acı verici bir yöntem ama..."

"Kanuni olarak beni kemik iliği testine tabi tutmaya zorlayamazsınız. Bunu mahke-

me söylüyor. Hem ayrıca bir Android bedeni değil de yaşayan bir insana uygulanırsa testin sonuçlanması çok fazla sürer. 'Özeller' yüzünden o lânet Voigt-Kampff testini uygulayabilirsiniz. Onların sürekli olarak test edilmesi gerekiyor; hükümet bu işi zaten yapmaktayken siz polis teşkilâtı Voigt-Kampff testini ortaya çıkardınız. Fakat söylediğiniz bir şey doğru. Test sona erdi." Rachael Rosen ayağa kalkıp Rick'den uzaklaştı. Elleri belinde ve sırtı ona dönük bir şekilde durdu.

Eldon Rosen boğuk bir sesle devam etti. "Sorun kemik iliği testinin yasalara uygun olup olmadığı değil. Esas sorun sizin uyguladığınız duygudaşlık testinin yeğenim üzerinde bir işe yaramamış olması. Testte onun niye bir Android çıktığını açıklayabilirim. Rachael Salader3'de doğdu ve orada büyüdü. 14 yıl boyunca Dünya hakkında öğrenebildiği her şey uzaygemisinin kütüphanesinde okuduklarından ve diğer dokuz kişilik mürettebatın hatırlayabildiklerinden oluşuyordu. Sonra bildiğiniz gibi uzaygemisi Proxima'ya döndü yoksa Rachael asla Dünya'yı göremeyecekti; en azından yaşlanana kadar."

Rachael konuştuğunda sırtı hâla Rick'e dönüktü. "Şimdiye kadar beni çoktan emekli ederdiniz. Bir polis engelinde öldürülmüş olurdum. Bunu 4 yıl önce buraya ilk geldiğimde anlamıştım. Bu bana Voigt-Kampff testinin ilk uygulanışı değil. Bu yüzden bu bina-

yı oldukça seyrek terk ederim, çünkü risk çok büyük. Polis her yere kontrol noktaları koyuyor; daha önceden belirlenmemiş 'özel'leri yakalamak için."

Eldon Rosen ekledi. "Ve Android'leri. Tabiî ki bu halka açıklanmıyor, çünkü halkın Android lerin, burada Dünya'da ve hepimizin arasında olduklarını bilmemeleri gerek."

"Artık Dünya'da Android kaldığına inanmıyorum," Rick konuşmaya devam etti. "Burada ve Sovyetlerdeki polis teşkilâtları hepsini yakaladı. Hem nüfus artık oldukça azaldı. Herkes eninde sonunda bir kontrol noktasına yakalanıyor."

Eldon Rosen sordu, "Bir insanın Android olduğunu tespit ettiğinizde, ne yapmanız söylendi?"

Bu şubeyi ilgilendirir." Rick test malzemelerini evrak çantasına koyarken Rosen'lar sessizce onu izlediler. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi testlere devam etmem söylendi. Eğer test bir kez yanlış sonuç verirse devam etmenin bir anlamı yok." Rick çantasını kapadı.

Rachael devam etti. "Sizi kandırabilirdik. Bir insan olmadığımı iddia edebilirdim. Bu diğer seçilmiş dokuz denek için de geçerli."

"Daha önceden tam bir liste hazırlanmasını isterdim. Gizli bir liste. Test sonuçlarımı onlarla karşılaştırırdım. İkisinin birbirine uyması gerekirdi." Rick şimdi anlamıştı ki, bu uyumu yakalamak imkânsızdı. Bryant haklıy-

dı, Tanrıya şükür ki sadece bu testin sonuçlarına dayanarak ava çıkmadım, diye düşündü Rick.

Eldon Rosen onaylarcasına başını salladı. "Evet, bunu yapabilirdiniz. Bu seçeneği Rachael'le da tartışmıştık"

"Bu problem tamamen sizin çalışma yönteminizden kaynaklanıyor Bay Rosen. Kimse organizasyonun ürettiği insana benzeyen Android robotları böylesine geliştirmeniz için sizi zorlamadı..."

"Biz kolonilerin istekleri doğrultusunda üretim yaptık. Biz her ticarî riskin temel koşulu neyse onu yerine getirdik. Sonuçta şu gelişmiş modelleri biz üretmeseydik bu işi bir başkası gene yapacaktı. Nexus–6 beyin ünitesini ortaya koyarken olası risklerin farkındaydık elbet. Fakat sizin Voigt-Kampff testi daha biz o üniteleri piyasaya sürmeden başarısız oluyordu. Eğer siz bir Nexus-6'yı insan sansaydınız... ama olan bu değil." Eldon Rosen'in sesi sertleşmişti ve rahatsız edici bir etkileyicilikle konuşmaya devam etti. "Sizin polis teşkilâtınız ve tabiî ki diğerleri, duygudaşlık yeteneği tam olarak gelişmemiş insanları emekli etmiş olabilir. Tıpkı buradaki masum yeğenim gibi. Bay Deckard sizin durumunuz ahlâkî olarak kabul edilemez. Bizse bu durumda değiliz."

Rick konuşurken onun da sesi oldukça keskindi. "Yani başka bir deyişle gerçek bir

Nexus-6'yı kontrol edemeyeceğim çünkü siz önce bu şizoid kızı test etmeme neden oldunuz." Ve benim testim tüm geçerliliğini yitirdi, diye düşündü Rick. Bunu baştan kabul etmemeliydim, ama artık çok geç.

"Sizi yendik, Bay Deckard." Rachael Rosen sessiz ama mantıklı bir tonla Rick'i onayladı. On doğru döndüğünde gülümsemekteydi.

Rick, Rosen Şirketi'nin onu nasıl tuzağa düşürdüğünü anlayamamıştı, gerçekten profesyoneldiler. Böyle köklü ve güçlü bir şirketin deneyimli olması kaçınılmazdı. Tek beyinli bir grup gibiydiler ve Eldon'la Rachael Rosen da bu tek vücut olmuş grubun sözcüleriydi. Rick'in hatası onları birey olarak değerlendirmesi olmuştu. Bu bir daha asla tekrarlamayacağı bir hataydı.

Eldon Rosen devam etti, "Amiriniz Bay Bryant daha teste başlamadan test aletlerini nasıl geçersiz kıldığınızı anlamayabilir." Eldon Rosen tavanı işaret ettiğinde Rick kamerayı fark etti. Rosen'ları değerlendirirken düştüğü hata baştan sona kaydedilmişti. "Sanırım yapmamız gereken en doğru şey hepimizin beraberce oturup bir sonuca varmamız Bay Deckard. Endişelenmek gereksiz. Nexus–6 Android'lerinin varlığı karşı konulmaz bir gerçek ve burada, Rosen Şirketi'nde, biz bunu kabullendik. Umarım şimdi siz de kabullenmişsinizdir."

Rachael Rick'e doğru eğildi. "Bir baykuşa

sahip olmak istemez misiniz?"

"Hayatım boyunca bir baykuşa sahip olacağım şüpheli." Ancak Rick, Rachael Rosen'ın gerçek anlamda söylemek istediği şeyi çok iyi anlamıştı. Rosen Şirketi'nin ne yapmaya çalıştığını anlıyordu. İçinde şimdiye kadar hiç yaşamadığını bildiği büyük bir gerilim hissetti. Bu gerilim, neler döndüğünü anlamanın verdiği bu his, onu tamamen etkisine almıştı.

Eldon Rosen devam etti. "Fakat istediğin bir baykuş," daha sonra soru sorarcasına yeğenine baktı. "Tam olarak anladığını sanmıyorum."

Rachael böyle düşünmüyordu. "Tabiî ki anladı. Neden bahsettiğimizi bildiğine eminim. Öyle değil mi Bay Deckard?" Yine Rick'e doğru eğildi. Rick, Rachael'in rahatlatıcı hafif parfüm kokusuyla birlikte yayılan belli belirsiz sıcaklığını hisseti. "Çok yaklaştınız Bay Deckard. Yakında bir baykuşunuz olabilir." Eldon Rosen'a doğru konuştu. "O bir avcı. Avladığı Android kadar pirim alıyor ve belli bir maaşla değil bu pirimle hayatını kazanıyor öyle değil mi Bay Deckard?"

Rick başını salladı.

"Bu sefer kaç Android kaçtı?"

"Sekiz tane, ikisi daha önce avlandı, fakat avcı ben değildim."

"Android başına ne kadar para alıyorsunuz?"

Rick omuz silkti. "Değişir."

"Eğer uygulayacak bir testiniz olmazsa, bir Android'i ayırt edemezsiniz ve eğer Android'leri belirleyemezseniz hiçbir şekilde avlanma primi alamazsınız. Yani eğer Voigt-Kamff ölçümü geçersiz kabul edilirse..."

"Yerini yeni bir ölçüm testi alır. Bu daha önce de oldu," Aslında tam olarak söylemek gerekirse üç kez olmuştu. Fakat o zaman eskisinin yerini alacak yeni ve modern bir test zaten kullanıma hazırdı. Oysa bu kez böyle bir testin varlığı söz konusu değildi.

Rachael onu onayladı. "Zamanla Voigt-Kampff testi tabiî ki kullanılmaz olacak ama şimdi değil. Biz bu testin Nexus–6 tipi Android'leri tanımlayacağından eminiz. Ve sizin de kendi işinizde bu testi kullanmanızı istiyoruz." Kollarını kavuşturup ileri geri sallanarak Rick'i süzdü. Tepkisinin ne olacağını anlamaya çalışıyordu.

Eldon Rosen araya girdi. "Ona baykuşunu alabileceğini söyle."

"Baykuşu alabilirsin," dedi Rachael, gözleri hâlâ Rick'in üzerindeydi. "Çatıdakini. Scrappy yani. Ama bir erkek bulabilirsek çiftleştireceğiz. Yavrular bizim olur. Bunu kesinlikle anlamanızı istiyoruz."

"Yavruları paylaşırım." dedi Rick.

"Hayır," dedi Rachael hızla. "Tam olarak böyle değil. Bu şekilde sonsuza kadar üreyecek tüm baykuş nesline sahip olursun. O şeye sahip olman için ek bir şart daha var, ölümün-

den sonra kuşu kimseye miras bırakamazsın; sadece şirkete ait olabilir."

"Bu gelip beni öldürmeniz için açık bir davetiye gibi geldi bana. Kuşu hemen geri almak isteyebilirsiniz, bunu asla kabul edemem. Oldukça tehlikeli."

"Siz bir avcısınız. Bir lâzer silâhına karşı kendinizi koruyabilirsiniz pekâlâ. Hatta şu anda bile bu tür bir silâh taşıyorsunuz. Eğer kendinizi koruyamayacaksanız, geride kalan altı Nexus--6 Android'ini nasıl emekliye ayırmayı düşünüyorsunuz? Onlar Gozzi şirketinin W-4'lerinden çok daha akıllılar."

"Fakat onları ben avlıyorum. Baykuş söz konusu olduğunda bu durum tersine dönmüş olacak. O zaman ben avlanıyor olacağım." Rick birinin onu izlemesi düşüncesinden hoşlanmamıştı. Bunun Android'ler üzerindeki etkisine tanık olmuştu. Bu durum onlarda bile gözle görülebilir değişikliklere neden oluyordu.

"Tamam," dedi Rachael. "Oldu, bunu kabul edebilirim. Baykuşu miras olarak bırakabilirsiniz ama yavrular bizim olacak. Eğer bunu da kabul etmezseniz San Francisco'ya geri dönüp âmirlerinize sizin uyguladığınız kadarıyla Voigt-Kampff testinin bir Android'le insanı ayırt edemeyeceğini söyleyin ve sonra da yeni bir iş aramaya başlayın."

"Bana düşünmem için zaman verin."

Rachael saatine baktı. "Pekâlâ, sizi burada

yalnız bırakacağız. Bol bol düşünün."

Rachael'le kapıya doğru ilerlerken Eldon Rosen Rick'e döndü. "Yarım saat." Onlar söyleyeceklerini söylediler, diye düşündü Rick. Gerisi ona kalıyordu.

Rachael kapıyı kapatırken Rick sert bir şekilde seslendi. "Beni mükemmel bir şekilde tuzağa düşürdünüz. O kamerayı fark etmedim; işimin Voigt-Kampff testine dayandığını biliyorsunuz. Ayrıca o Allah'ın cezası baykuş da sizin."

Rachael cevap verdi. "Senin baykuşun hayatım, hatırlamıyor musun? Pençesine senin adresinin yazılı olduğu bir kâğıt asacağız ve San Francisco'ya göndereceğiz. Döndüğünde o şey seni evde bekliyor olacak."

Şey, diye düşündü. Baykuşa 'şey' deyip duruyor. 'O' değil. "Bir dakika,"

Rachael kapıda durakladı. "Kararınızı verdiniz mi?"

Rick tekrar evrak çantasını açtı. "Sana Voigt-Kampff'tan sadece bir soru soracağım, lütfen otur."

Rachael amcasına baktı ve amcası başını sallayınca isteksizce geri dönüp eski yerine tekrar oturdu. "Peki, bu ne için?" Kaşları tiksinti ve sıkıntıyla kalkmıştı. Rick ondaki gerilimi hissetti.

Işığı bu kez sağ gözüne çevirip diski yanağına yapıştırdı. Rachael sert bir şekilde ışığa bakıyordu. Yüzündeki nefret ifadesi hâla ora-

daydı.

"Evrak çantam güzel değil mi? Şubenin özel malı."

Rachael mesafeliydi. "Ah yazık!"

"Bebek derisi." Rick çantanın siyah derisini ağır ağır okşadı. "Yüzde yüz bebek derisi." İki yuvarlak gösterge delice dönüyordu, ama tepki kısa bir aradan sonra meydana gelmişti. Çok geçti. Rick doğru tepki süresini salisesine kadar biliyordu. "Teşekkürler Bayan Rosen. Bu kadar." Malzemelerini toplamaya başladı.

"Gidiyor musunuz?"

"Evet," dedi Rick. "Tatmin oldum."

Rachael tedbirliydi. "Ya diğer dokuz, denek?"

"Ölçüm sizde başarılı oldu. Bundan da testin hâla işe yaradığı sonucu çıkar." Rick somurtkan bir şekilde odanın kapısına yaslanmış olan Eldon Rosen'a döndü. "O biliyor mu?" Bazen Android olduklarının farkında olmazlardı, çünkü Android'lere testi geçmelerine yardım etmek amacıyla sahte anı yüklemesi yapılırdı.

Eldon Rosen cevapladı. "Hayır. Onu tamamen programladık fakat sanırım testin sonuna doğru şüphelendi." Kıza döndü. "Bir soru daha sormak istediğinde gerçeği tahmin ettin değil mi?"

Rachael başını sallayarak Eldon'u sabit bakışlarla onayladı.

"Ondan korkmana gerek yok Rachael. Sen

Dünya'ya kanunsuz olarak gelen bir Android değilsin. Sen Rosen Şirketi'nin malısın ve görevin göç etmeyi düşünenlere satıcı olarak hizmette bulunmak." Eldon genç kadına doğru yürüyüp onu rahatlatmak için elini omzuna koydu. Eli omuzunda hisseden Rachael kendini geriye doğru çekti.

"Doğru söylüyor, Bayan Rosen. Sizi emekliye ayırmak gibi bir niyetim yok, size iyi günler." Rick kapıya doğru yürürken duraksadı. "Baykuş gerçek miydi?"

Rachael hızla yaşlı Rosen'a döndü.

"Nasılsa gidiyor." dedi Eldon Rosen. "Bilip bilmemesi önemli değil. Baykuş sahte. Artık gerçek baykuş kalmadı."

Rick koridora çıktığında sanki uyuşturulmuş gibiydi. Rosen'ların her ikisi de sessizce gidişini izledi. Söylenecek bir şey yoktu. Demek en büyük Android üreticisi böyle çalışıyor, diye düşündü Rick. Daha önce hiç karşılaşmadığı şeytanî bir şekilde. Garip ve zor anlaşılır yeni bir kişilik tipiydi. Pek çok polis şubesinin Nexus-6'ları ayırt etmekte neden güçlük çektiklerini şimdi anlamıştı.

Nexus–6. Rick onunla karşılaşmıştı. Rachael bir Nexus-6'ydı, diye düşündü. Bir Nexus-6'yla ilk kez karşılaşıyorum ve Rosen Şirketi neredeyse başarmıştı. Nexus-6'ları belirlemenin tek yolu olan Voigt-Kampff testini neredeyse geçersiz kıldırmışlardı. Rosen Şirketi malını korumayı iyi beceriyordu ya da en

azından deniyordu.

İşin bitmesi için bunlardan daha altı tanesiyle yüz yüze gelmem gerek, diye düşündü.

Ödül parasını kuruşu kuruşuna hak edeceğine emindi artık. Tabiî eğer sağ kalmayı becerebilirse.

_6_

Televizyonun sesi yankılanmaktaydı. John Isidore, seyircilerine mutlulukla mırıldanan Arkadaş Canlısı Buster'ın tanıdık sesini duyduğunda boş apartmanın merdivenlerinden inmekteydi.

"Hey Hey millet! Zıp klik zıp! Yarınki hava durumuna göz atma vaktidir. İlkin Amerika'nın doğu kıyısına bir bakalım. Mongoose uydusundan gelen bilgilere göre çiselti özellikle akşamüstüne doğru hissedilecek sonrasındaysa hafifleyecek. Dışarı çıkmayı düşünenler akşamüstüne kadar beklesin, tamam mı? Beklemek demişken, o özel haberimin yayımlanmasına sadece 10 saat kaldı. Arkadaşlarınıza muhakkak seyretmelerini söyleyin. Sizi şaşkına çevirecek bir şey bu, açıklayacağım. Sizin de anlayacağınız gibi bu bildiğiniz..." Isidore dairenin kapısına vurduğunda televizyonun sesi birden kesildi. Sanki sadece susmamış, kapıyı çalışıyla Dünya yüzünden silinmiş, korkuyla mezarına kaçmıştı.

Kapalı kapının ardında televizyondan başka bir yaşamın varlığını sezinledi. Zorlanan duyuları ona sessiz ve garip bir korkunun kokusunu getirdi. Geriye çekilen, kaçmak ister-

cesine kapıya en uzakta kalan duvara yapışan birinin korkusuydu bu.

Isidore: 'Hey! Yukarıda yaşıyorum. Televizyonun sesini duydum. Tanışalım, tamam mı?" deyip, dinleyerek bekledi, ama belli ki sözleri içerdeki kişiyi rahatlatmamıştı. Sessizlik devam ediyordu. "Size bir paket margarin getirdim." Sesini duyurabilsin diye kapalı kapıya doğru iyice yaklaşmıştı. "Benim adım J.R. Isidore ve tanınmış hayvan veterineri olan Bay Hannibal Sloat için çalışıyorum. Adını duydunuz mu hiç? Saygı gören biriyim ve bir işim var. Ben Bay Sloat'un kamyonunu kullanıyorum." Kapı aralandığında korkudan neredeyse büzülmüş ama yine de ısrarla, destek almak istercesine kapıya tutunan bir kız, karşısında duruyordu. Korku onu hastaymış gibi gösteriyor, sanki birisi tüm kemiklerini kırmış da sonradan acemice ve nefretle birleştirmeye çalışmış gibi vücudunun şeklini çarpıtıyordu. İnanılmaz büyüklükteki gözleri gülümsemeye çalıştığında bile donuktu.

John anlayış sahibi bir tavırla, "bu binada kimsenin yaşamadığını sanıyordun değil mi? Terkedilmiş sandın." dedi.

Kız başını sallayarak fısıldarcasına konuştu: "Evet."

Isidore devam etti. ''Komşularının olması her zaman iyidir. Sen gelene kadar hiç komşum yoktu. Tanrı biliyor ya bu hiç de eğlenceli değildi."

"Bu binada benim dışımda sadece sen mi varsın?" Şimdi korkusundan azda olsa uzaklaşmış gibiydi. Vücudu dikleşti ve eliyle koyu renkli saçlarını düzeltti. John onun ufak tefek ama güzel bir vücudu olduğunu fark etti. Uzun, simsiyah kirpiklerinin gölgelediği gözleri de çok güzeldi. Üzerinde pijama altlığından başka hiçbir şey yoktu. John dairenin içine doğru göz gezdirdiğinde oldukça dağınık olduğunu gördü. Her yer yarı boşaltılmış bavullarla doluydu. Boşaltılan eşyalar etrafa saçılmıştı. Fakat bu doğaldı; kız henüz yeni taşınıyordu.

"Senin dışında sadece ben varım ve seni rahatsız etmem." Isidore, kendini suratsız biri gibi hissetti. Eski, savaş öncesi adetlere uygun 'hoş geldin' hediyesini kız ya fark etmemişti ya da margarinin ne olduğunu bile bilmiyordu. John'un gördüğü kadarıyla kız sadece şaşkınlıktan ve gittikçe azalan korkusundan sersemlemişti. John bu rahatsız edici atmosferi dağıtmak için konuşmasını sürdürdü. "Eski dost Buster. Onu seviyor musun? Ben her sabah ve her akşam eve döndüğümde onu seyrederim. Ayrıca yemek yerken de onu seyrederim. Hatta gece gösterisini bile, yani en azından televizyonum bozulana kadar seyrederdim."

"Kim..." kız devam edemeden sustu. Sanki kendine kızmışçasına dudağını ısırıyordu.

"Arkadaş Canlısı Buster," Bu kızın dün-

ya yüzündeki en komik gösteriyi bilmemesi Isidore'u şaşırtmıştı. "Buraya nereden geldin?"

"Bunun bir önemi olduğunu düşünmüyorum." Genç kız ona bir bakış attı. Gördüğü bir şey onu rahatlatmış olmalı ki vücudu az da olsa gevşedi. "Bir arkadaşımın olması beni de mutlu eder, tabiî ilerde tam anlamıyla taşındığımda. Şu anda bunu düşünmüyorum bile."

John şaşkındı; bu kızla ilgili her şey onu şaşırtıyordu. "Niye düşünemezsin?" Belki de burada uzun süre yalnız yaşadığından dolayı garipleşen kendisiydi. Tavuk kafaların böyle olduğunu duymuştu. Bu düşünce kendini daha da kötü hissetmesine sebep oldu, ama cesaretle devam etti. "Bavulları açmana ve mobilyaları düzenlemene yardım edebilirim." Kapı her an suratına kapanabilecek kadar aralıklı.

"Benim mobilyam yok. Gördüğün her şey ben geldiğimde de buradaydı."

"İyi de bunlar bir işine yaramaz." Isidore'un bunu anlaması için bir bakış yetmişti. Sandalyeler, halılar, masalar, hepsi çürümüş ve toplu bir perişanlığın altında ezilmişlerdi. Hepsi zamanın despotluğunun ve bakımsızlığın kurbanıydı. Bu dairede yıllardır kimse yaşamamıştı. John, genç kızın böyle bir ortamda yaşamayı düşündüğüne inanamıyordu. Konuştuğunda sesi samimîydi. "Bak eğer binayı dolaşırsak belki sana daha iyi durum-

da bir şeyler bulabilirim. Bir daireden lâmba, bir başkasından masa çıkabilir."

"Ben hallederim. Teşekkürler."

John duyduğuna inanamıyordu. "Bu daireleri yalnız başına mı dolaşacaksın?"

"Neden olmasın." Genç kız, yine yanlış bir şey söylediğinin farkına varmışçasına ürkek bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Ben bir keresinde bunu denedim ve daha sonra kendi daireme dönüp üzerinde düşünmeye çalıştım. Yani bütün o daireler ve orada yaşayanların eşyaları. Aile resimleri, elbiseler gibi. Ölenler bunları geride bıraktı, göç edenlerse beraberlerinde götürmek istemedi. Bu bina bir sürü kipple dolu,"

"Kipple de ne demek?"

"Kipple... İşe yaramaz şeylere denir. Çöpe gidenlere; kibrit kutuları, sakız kâğıtları gibi. Çevrede kimse yoksa kiplee kendi kendine ürer. Yani dairende kipple bırakarak uyanırsan, uyandığında iki kat fazlasıyla karşılaşırsın. Sürekli olarak da üremeye devam eder."

"Anlıyorum." Genç kız ona inanıp, inanmamakta kararsızdı. Söylediklerinde ciddî olup olmadığını anlayamamıştı.

"İlk kipple yasası nedir biliyor musun? Kipple, kipple olmayan her şeyi yok eder. Tıpkı Gresham'ın kötü para teorisinde olduğu gibi ve bu dairelerde uzun süredir kipple ile savaşan kimse yok."

"Ve böylece her yeri sardı. Anlıyorum."

"Bu yer, seçtiğin bu daire içinde yaşanamayacak kadar kiplee ile dolmuş. Kippleri geriletmeye çalışabilirim. Diğer dairelerden eşyalar getiririm, fakat..."

"Fakat ne?"

"Kazanamayız."

"Niye?" Genç kız hole çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Kollarını küçük ama dolgun göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş durumu anlamaya çalışıyordu.

"Kimse kipple ile girdiği savaşı kazanamaz. Ancak kısmî bir zafer söz konusu olabilir ya da sadece bir bölgeye yönelik; meselâ dairemde olduğu gibi. Şimdilik kipple ve kipple olmayan eşyalar arasında bir denge oluşturdum, ama zamanla ya öleceğim ya da taşınacağım ve kipple tekrar kazanacak. Bu her yerde geçerli olan evrensel bir prensiptir. Bütün evren tamamen kipplaşmaya giden yolda ilerliyor. Tabiî, Wilbur Mercer'ın yükselişi hariç."

Kız onu süzüyordu. "Ben bir bağlantı göremiyorum."

John yeniden şaşırmıştı. "Mercerizmin söylemek istediği şey bu. Hiç füzyona katılmadın mı? Bir duygudaşlık kutun yok mu?"

Kısa bir sessizlikten sonra genç kız büyük bir dikkatle konuştu. "Yanımda getirmedim. Burada bir tane bulabileceğimi düşünmüştüm."

John heyecandan kekeliyordu. "Bir duy-

gudaşlık kutusu sahip olunabilecek en özel nesnedir! Bu bedeninin bir uzantısı gibidir. Diğer insanlara dokunmanın, kendini yalnız hissetmemenin tek yoludur, ama zaten bunu biliyorsundur. Herkes bilir bunu, hatta Mercer benim gibi insanların bile..." John anîden sustu, ama çok geçti. Ona çoktan söylemişti bile ve yüzünde oluşan tiksinti dolu ifadeden kızın durumu anladığını fark etti. Isidore konuştuğunda sesi kısıktı ve titriyordu. "IQ testini neredeyse geçiyordum. Ben tam anlamıyla 'özel' sayılmam yani gördüğün diğerleri gibi ama Mercer bunlara aldırmıyor."

"Bence Mercerizm'in onaylanmamasının en büyük sebebi bu." Genç kızın sesi berrak ve kayıtsızdı. Isidore genç kızın basit bir gerçeği belirtmeğe çalıştığını anladı. Tavuk kafalara karşı olan tutumunu belli ediyordu sadece.

"Sanırım tekrar yukarı çıksam iyi olacak," Isidore'un elin de tuttuğu margarin sıkmaktan erimek üzereydi.

Genç kız yine aynı pasif bakışla gidişini izledi. Biraz sonra arkasından bağırdı. "Bekle!"

John geri döndü. "Neden?"

"Sana ihtiyacım olacak. Gerekli mobilyaları almak için." Rahat adımlarla John'a doğru yürürken üzerinde tek gram fazla yağ olmayan pürüzsüz, ince ve çıplak vücudu etkileyiciydi. "İşten eve ne zaman dönüyorsun? Bana o zaman yardım edebilirsin."

"Eğer malzemeleri bulursam bize yemek yapabilir misin?"

"Hayır, yapacak çok işim var." Genç kız bu isteği düşünmeksizin geri çevirmişti. John bunu anlamasa da hissetmişti. Genç kızın ilk anî korkusu yerini yavaş da olsa bambaşka bir şeye bırakıyordu. Daha garip, daha acınacak bir şey. Bir çeşit soğukluk. Sanki yaşamın olmadığı dünyalar arasındaki boşluktan gelen bir nefes gibi. Sorun yaptığı ya da söylediği değil, yapmayıp söylemedikleriydi. Genç kız, "bir başka zaman" deyip, dairenin kapısına doğru yöneldi.

"Benim adımı duydun mu? John Isidore ve ben çalışı..."

"Bana kimin için çalıştığını söyledin." Genç kız kapının önünde bir süre durup kapıyı açtı. "Hannibal Sloat adında inanılmaz biri için çalışıyorsun ve eminim ki Bay Sloat'u sen düşlemişsindir. Benim adım..." Geri dönüp dairesine girmeden önce John'a son bir kez gülümsedi. "Ben Rachael Rosen."

"Rosen şirketinden mi? Sistemin en büyük insan benzeri robot üreticisi Rosen'mı?"

Genç kızın yüzü bir an anlaşılması güç bir ifadeyle gölgelendi. "Hayır, onları hiç duymadım ve haklarında en ufak bir bilgim dahi yok. Sanırım bu bir tavuk kafanın düş gücünün ürünü. John Isidore ve onun kişisel, özel duygudaşlık kutusu. Zavallı Bay Isidore."

"Fakat senin adın..."

"Benim adım Pris Stratton. Bu benim evlilik adım. Hep bunu kullanırım. Ben Pris dışında hiçbir ad kullanmam. Bana Pris diyebilirsin. Yo, hayır en iyisi beni Bayan Stratton diye çağır. Çünkü birbirimizi pek tanımıyoruz. Yani en azından ben seni tanımıyorum." Kapı ardından kapandı ve John kendini tozlu, loş koridorda yalnızlığıyla buldu.

_7_

Demek öyle, diye düşündü J.R. Isidore elindeki ermiş margarin paketini tutmaya devam ederken. Belki de fikrini değiştirir ve kendisine Pris diye seslenmeme izin verir, kim bilir; belki akşam yemeği hakkındaki fikrini de değiştirir. Tabiî eğer savaştan önceye ait bir kutu konserve bulabilirsem.

Belki de yemek pişirmeyi bilmiyordur, diye düşündü. O halde ben yaparım. İkimiz için de yemek hazırlarım ve ona nasıl yapılacağını da öğretirim. Belki de ona yemek yapmasını gösterdiğimde bunu yapmayı isteyecektir. Yanlış hatırlamıyorsam onun gibi genç olan kadınlar bile içgüdüsel olarak yemek pişirmeye ilgi duyar.

John Isidore karanlık basamakları çıkarak dairesine geri döndü. İşe gitmek için hazırlanıp beyaz üniformasını giyerken anlaşılması güç biri gerçekte, diye düşündü. Ne kadar acele ederse etsin işe geç kalacaktı ve bu da Bay Sloat'u kızdıracaktı, ama kimin umurundaydı ki? Şu kız 'Arkadaş Canlısı Buster'ı, hiç duymamıştı. Bu mümkün müydü? Buster, Wilbur Mercer haricinde, yaşayan en önemli kişiydi. Fakat Mercer canlı bir insan değildi.

O büyük bir olasılıkla diğer yıldızların kültürümüze kozmik bir şablonla kabul ettirdiği ilk varlıktı. John'un birçok insandan duyduğu şey buydu. En azından Bay Sloat böyle düşünüyordu ve Bay Sloat her şeyi bilirdi.

Kendi adı için sergilediği tutarlılığın garip olduğunu düşündü. Yardıma ihtiyacı olabilirdi. Ona yardımcı olabilir miyim, diye sordu kendine. Ben bir 'özel'im, bir tavuk kafayım. Ne bilirim ki? Evlenemem, göç edemem ve toz eninde sonunda beni öldürecek. Ona verebileceğim hiçbir şey olamaz.

Giyinip hazırlanarak, dairesinden yukarıya, hava otosunu park ettiği çatıya çıktı.

Bir saat sonra şirket kamyonundaydı ve günün ilk bozulmuş hayvanını kamyona yüklemişti. Elektrikli bir kedi kamyonun gerisindeki toz-koruyuculu plâstik kafesinin içinde yatmış nefes nefeseydi. Isidore, Van Ness Hayvan Hastanesi'ne doğru yol alırken, insan neredeyse gerçek sanacak, diye düşündü. Van Ness Hayvan Hastanesi, zorlu bir rekabet içinde olan sahte hayvan onarımı işinde güçlükle ayakta duruyordu.

Kafesteki kedi inledi.

Aman Tanrım, cidden ölecekmiş gibi duruyor, diye düşündü John. Büyük ihtimalle pilinin on senelik ömrü sona ermişti ve bütün bağlantıları sistematik olarak yanıyordu. Bu büyük bir sorundu. Van Ness'ın tamircisi Milt Borogrove'u oldukça uğraştıracaktı. Isidore,

hayvanın sahibine maliyetin aşağı yukarı ne kadara çıkacağını söylemediğini hatırladığında sıkkınlık hissetti. Adam kediyi ona teslim ederken geceleyin bozulduğunu söylemiş, sonra da büyük bir olasılıkla işine gitmişti. Aralarındaki kısa diyalog böylelikle bitmiş, kedinin sahibi yeni model hava otosuyla uçarak uzaklaşmıştı. Kötü olan adamın yeni bir müşteri olmasıydı.

Isidore kediye doğru dönerek, "dükkâna varana dek dayanabilir misin?" Kedi hırıltıyla solumaya devam etmekteydi. "Seni şimdi şarj etmek sanırım en iyisi," John kamyonu yolun kenarına çekti ve kamyonun arkasındaki; plâstik, toz koruyuculu taşıma kafesini açtı. Bu kafes, beyaz üniforması ve kamyonun üzerinde yazan isim, gerçek bir veterinerin, gerçek bir hayvanı hastaneye götürdüğü görüntüsünü veriyordu.

Kedinin, gerçekten ayırt edilemeyecek denli sahte olan gri tüylerinin altındaki elektrikle çalışan mekanizma tuhaf sesler ve baloncuklar çıkarıyordu. Görüntü lensleri donuk ve anlamsız, metal çene kemikleriyse sıkıca birbirine kenetlenmişti. Bu hayvanlara eklenmiş 'hastalık' belirtilerini sağlayan bağlantılar onu hep hayrete düşürürdü. Şimdi kucağında yatan mekanizma öyle bir şekilde oluşturulmuştu ki, en ufak bir arıza olduğunda nesne bozulmuş gibi değil de sanki organik olarak hastaymış gibi görünüyordu. Isidore taklit

hayvanın tüyleri arasında bir yerlere yerleştirilmiş kontrol panelini ararken, beni kandırabilirdi, diye düşündü. Bu tür sahte hayvanların panelleri oldukça küçük oluyordu. Aramasına rağmen ne kontrol panelini ne de şarj edilebilir pil kutuplarını bulabildi. Daha fazla arayamazdı, çünkü mekanizma neredeyse tamamen iflas etmişti. Eğer bağlantıları tutuşturan bir kısa devre olmuşsa pilden çıkan kablolardan birini ayırırsam, sistem kapanır ve bağlantıların yanmasını önleyebilirim, diye düşündü. Dükkâna vardığında Milt onu tekrar şarj ederdi.

Ellerini sahte omuriliğin üzerinde gezdirdi kabloların burada olması gerekiyordu. Fakat bu hayvan gerçekten profesyonel bir çalışmanın sonucu olmalıydı, mükemmel bir taklit. Yakından incelendiğinde bir tek kablo bile ortalarda gözükmüyordu. Bu Wheelright ve Carpenter ürünü olmalıydı. Daha pahalı iş yapıyorlardı, ama sonuç inanılmazdı.

Sahte kedi kendi kendine susunca, John da aramayı bıraktı. Herhâlde kısa devre pilleri bitirmişti. Anlaşılan kedinin sahibi yılda üç kez uygulanması gereken koruyucu temizleme ve yağlama bakımını yaptırmıyordu. Belki de bu durum ona bir ders olurdu.

Tekrar şoför koltuğuna geçip tamir dükkânına doğru sürdü.

En azından mekanizmanın o sinir sistemini alt üst eden hırıltılı sesini artık duyma-

yacaktı. Komik, diye düşündü; seslerin, bağlantıları yanan ve pilleri biten yapay bir hayvandan geldiğini bilmeme rağmen yinede midemde bir şeylerin düğümlendiğini hissediyorum. Keşke başka bir iş bulabilseydim. Eğer o zekâ testini geçebilseydim gurur kırıcı bu işi ve getirdiği duygusal yükü çekmek zorunda olmazdım. Diğer yandan taklit hayvanların sentetik ızdırapları, ne Milt Borogrove'u ne de Hanibal Sloat'u rahatsız etmiyordu. Belki de sorun bende, diye düşündü John. Belki de insan benim gibi gelişeceğine gün geçtikçe gerilerse ve özel olmanın verdiği karamsarlıkla öbür dünyaya ağır ağır düşerse... Böyle düşünmeyi bırakması en doğrusuydu. Hiçbir şey eski beyin gücüyle şimdikini karşılaştırmak kadar moralini bozmuyordu. Gücü ve zekâ seviyesi her geçen gün azalıyordu. Terra'daki o ve onun gibi birçok 'özel' kül yığını olacaktı. Yavaş yavaş yaşayan Kipple'a dönüşeceklerdi.

Arkadaş olsun diye radyoyu açtı ve Arkadaş Canlısı Buster'ın programına ayarladı. Televizyondaki programı gibi radyodaki programda 23 saat sürekli yayın ve bir saatlik ibadet zamanı arasından oluşuyordu.

"...Show'a tekrar hoş geldiniz... Amanda seninle konuşmayalı iki gün oldu. Yeni bir filme başlıyor musun hayatım?"

"Dün başlayacaktım, ama şey saat yedide başlamamı söylediler..."

"Sabah yedi de mi?"

"Evet, aynen öyle Buster." Amanda en az Buster'ınki kadar taklit edilen o ünlü kahkahasını patlattı. Amanda Werner gibi adı açıklanmayan ancak belli belirsiz tanımlanan ülkelerden gelen, güzel, narin, diri göğüslü pek çok yabancı kadın ve bir kaç komedyen Buster'ın değişmez tekrarlarının merkezini oluştururdu. Amanda'nın parlak saçları, parıldayan gözleri ve beyaz ötesi dişleri vardı. Amanda gibi kadınlar asla filmlerde ya da piyeslerde oynamaz, garip ve güzel yaşamlarını Buster'ın asla sona ermeyen programına konuk olarak geçirirlerdi. Isidore bir keresinde bu sürenin haftada 70 saate vardığını hesaplamıştı.

Isidore, Arkadaş Canlısı Buster'ın hem televizyon hem de radyo programlarına nasıl zaman yetirdiğini merak etti. Peki ya Amanda Werner ve onun gibi bir sürü insan: günde bir, aylarca, yıllarca süreyle bu programa katılmak için gereken zamanı nereden buluyordu? Sürekli olarak, susmadan konuşmaya nasıl devam edebiliyorlardı? Gözlemlediği kadarıyla asla kendilerini tekrar etmiyorlardı. Her zaman esprili ve yeni olan konuşmaları önceden yazılıp, plânlanmıyordu. Amanda asla yorulmaz, Buster'ın alaylı şakalarına keskin gözlemlerine zekice karşılıklar bulmakta asla gecikmezdi. Tüm Dünya'da uydu aracılığıyla Arkadaş Canlısı Buster Şovu koloni gezegen-

lerde yaşayan göçmenlere de ulaşıyordu. Kolonileşmenin daha uzak gezegenlere ulaşacağı düşünülerek pilot yayınlar Promaxima'ya da gönderilmişti. Eğer Salander 3 hedeflediği bölgeye ulaşmış olsaydı, yolcuları Buster'ın gösterisi karşılayacaktı ve onlar da her halde bundan memnun olurlardı, ama Arkadaş Canlısı Buster, John Isidore'u rahatsız ediyordu. Buster kurnazca, belli belirsiz yollarla duygudaşlık kutularıyla dalga geçiyordu. Şu anda bile bu hissediliyordu.

"...bana hiçbir taş isabet etmez," -Buster Amanda'yla gevezelik ediyordu. "Ve eğer bir dağa tırmanacaksam yanımda bir kaç şişe Budweiser birasını da götürürüm' Stüdyodaki seyirciler kahkahalar atıyordu ve John alkış seslerini duyuyordu. "Ve yukarıya vardığımda, dikkatle belgenmiş o önemli haberi size oradan açıklarım... Açıklama 10 saat sonra gerçekleşecek."

Amanda konuştuğunda sesi etkileyici bir coşku taşıyordu. "Beni unutma. Beni de yanına al. Seninle gelir ve seni korurum." Seyirciler kahkahalar atarak güldüğünde, John Isidore içinde bir şey yapamamanın verdiği öfkeyi duyumsadı. Buster niye Mercerizm'e saldırıyordu ki? Ondan başka kimsenin bununla bir sorunu yoktu. Birleşmiş Milletler bile onaylıyordu. Amerikan ve Rus polisi Mercerizmin şehir sakinlerinin komşularının kötü durumları için endişe duymalarını sağlaya-

rak, suç oranını azalttığını açıkça belirtmişti. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Titus Corning insanlığın daha fazla duygudaşlığa ihtiyacı olduğunu pek çok kez ifade etmişti. Belki de Buster kıskanıyordu. Evet, bu mantıklı bir açıklamaydı. O ve Mercer bir yarış içindeydiler, ama yarışmalarının sebebi neydi?

Bu savaş: bizim beyinlerimiz için, ruhlarımızı kontrol altında tutmak için diye düşündü Isidore. Bir yanda duygudaşlık kutusu, diğer yanda kaba kahkahaları ve esprileriyle Buster. Bunu Hannibal Sloat'a söylemeliyim, diye düşündü. Doğru olup olmadığını sorarım, o bilir.

Kamyonunu Van Ness Hayvan Hastanesi'nin çatısına park etti ve hareketsiz yatan yapay kediyi barındıran plastik kafesi aşağıya, Hannibal Sloat'un ofisine indirdi. John ofise girdiğinde Boy Sloat dalgalı bulanık suya benzeyen kırış kırış yüzünü kayıt defterinden kaldırdı. Hannibal Sloat özel olmasa bile, göç etmek için fazla yaşlı olduğundan, kalan yaşamını Dünya'da geçirmeye mahkûmdu. Yıllar boyunca toz onun içine de nüfuz etmiş, çehresini, düşüncelerini grileştirmiş, onu âdeta küçültüp, leylek bacaklı, titrek yürüyüşlü biri yapmıştı. Dünyaya tozdan neredeyse ağırlaşmış gözlüklerin arkasından bakıyordu. John'un anlayamadığı bir nedenden dolayı Sloat gözlüklerini hiçbir zaman temizlemezdi. Sanki pes etmiş, radyoaktif pisliği kabul-

lenmiş ve bu pisliğin onu görmesine seyirci kalmayı yeğliyor gibi bir tavrı vardı. Bu pislik daha şimdiden görüşünü engelliyordu. Geriye kalan birkaç yılında toz tüm diğer duyularını köreltecek, geriye sadece kuş sesine benzer sesi kalacaktı. En sonunda o da yok olup gidecekti.

"O kafeste ne var?"

"Bataryalarında kısa devre meydana gelmiş bir kedi." Isidore kafesi patronunun evrak dolu masasının üzerine bıraktı.

"Bana ne diye gösteriyorsun ki? Onu aşağı, dükkâna Milt'e götür." Ama artık refleks halini almış bir alışkanlıkla kafesi açıp sahte hayvanı çıkardı. Bir zamanlar Sloat da oldukça iyi bir tamirciydi.

"Benim düşünceme göre Buster ve Mercerizm ruhumuzu kontrol etmek için savaşıyorlar."

Sloat kediyi inceliyordu. "Eğer öyleyse, Buster kazanıyor."

"Şimdi kazanıyor gözükebilir ama sonunda kaybedecek."

Sloat kafasını kaldırıp onu süzerek "Neden?"

"Çünkü Wilbur Mercer her zaman kendini yeniliyor. O sonsuzluğun simgesi. Tepenin zirvesine vardığında taşlanıp mezar dünyasına düşüyor, ama sonunda yine yükselmeye başlıyor ve biz de onunla yükseliyoruz. Biz de sonsuzluğun simgeleri haline geliyoruz."

Böylesine güzel konuştuğu için kendini iyi hissetti, çünkü genellikle Bay Sloat'la konuşurken kekelerdi.

"Buster da Mercer gibi ölümsüz. Birbirlerinden pek farklı değiller."

"Ama bu nasıl olabilir? O bir insan."

"Bilmiyorum ama gerçek bu, hiç kabullenmemelerine rağmen."

"Buster'ın günde 46 saat yayın yapabilmesinin nedeni de bu mu?"

"Evet," diye cevapladı Bay Sloat.

"Peki ya Amanda Werner ve diğer kadınlar?"

"Onlar da ölümsüz."

"Onlar başka bir sistemden gelen üstün yaratıklar?"

"Bunu tam olarak ben de sonuçlandıramadım." Bay Sloat hâlâ kediyi inceliyordu. Tozlu gözlüklerini çıkararak kedinin yarı-açık ağzına bakındı. "Ama Wilbur Mercer söz konusu olduğunda bundan eminim." Sözünü bitirdiğinde sesi neredeyse duyulmuyordu. Sonra küfretmeye başladı ve Isidore'a bir dakika boyunca durmaksızın küfretmiş gibi geldi. "Bu kedi sahte değil. Bir gün bunun olacağını biliyordum. Kedi ölmüş." Kedinin ölüsüne bakarak küfürlerini sürdürdü.

Derisi pütürlü, iriyarı Milt Gorogrove, üzerinde yelken bezinden yapılmış, mavi önlüğüyle ofis kapısında belirdi. "Sorun ne?" Kediyi görünce içeri girip hayvanı eline aldı.

"Onu tavuk kafa getirdi." Sloat daha önce hiç Isidore'un yüzüne karşı böyle söylememişti.

"Eğer hâla yaşıyor olsaydı onu gerçek hayvan veterinerine götürürdük. Değeri ne kadar acaba? Birinizde Sidney katalogu var mı?"

"Sisi-sigorta-tanız bu-bunu ö-ödemez mi?" Isidore bacaklarının titrediğini ve odanın çevresinde kararmaya başladığını hissetti.

Sloat sonunda ters bir tonla "evet," dedi. "Fakat beni deli eden şey, yaşayan bir varlığın daha kaybedilmiş olması. Kahretsin, fark edemedin mi Isidore? Canlıyla, sahtesi arasındaki farkı göremedin mi?"

"Çok iyi bir taklit olduğunu düşündüm. O kadar iyiydi ki beni bile kandırmıştı. Yani, gerçekten yaşıyormuş gibi gözüküyordu ve böylesine iyi bir işçilik..."

Milt konuştuğunda sesi nazikti. "Isidore'un farkı anlayabileceğini sanmıyorum. Ona kalırsa sahte olanlar dâhil hepsi yaşıyor. Isidore'a döndü. "Ne yapmaya çalıştın? Pillerini şarj etmeye mi yoksa sistemi kapatmaya mı?"

"E-evet,"

Milt devam etti. "Zaten çok geç kalınmış. Büyük bir olasılıkla kurtarılamazdı. Tavuk kafalıyı rahat bırak, Han. O haklı, yani artık sahteler de şu ekledikleri yeni bağlantılar sayesinde gerçekmiş gibi hasta numarası yapabiliyor. Ayrıca canlı hayvanlar ölebilir. Onlara

sahip olmanın bir riski de bu. Biz sadece bu duruma alışık değiliz çünkü tüm gördüklerimiz sahte hayvanlar."

"Bu israftan başka bir şey değil."

"M-mercer'a göre t-tüm yaşam geri döner. Bu geri d-dönüş ha-hayvanlar için de geçerli yani hepimiz onunla bir-birlikte d-düşüp ölüyor..."

Bay Sloat sözünü kesti. "İyi bunları hayvanın sahibine sen anlatırsın,"

Isidore patronunun ciddi olup olmadığını anlayamamıştı. "Yani bunu yapmak zorunda mıyım? Ama telefon görüşmelerini hep sen yaparsın." Görüntülü telefonlara karşı bir fobik olan Isidore, yabancı biriyle konuştuğunu düşünemezdi bile. Tabiî ki Bay Sloat da bunun farkındaydı.

Milt araya girdi. "Onu buna zorlama. Ben hallederim. Numarası neydi?"

"Buralarda bir yerde olmalı." Isidore iş giysisinin ceplerini karıştırmaya başladı.

"Ben bunu tavuk kafanın yapmasını istiyorum."

Isidore protestoyla sesini yükselttiğinde, kalbi sıkışmıştı. "B-ben t-telefonu kullanamam. Çünkü kıllı, pis, kambur, kırık dişli ve griyim. Ayrıca radyasyon yüzünden kendimi hasta hissediyorum. Sanırım öleceğim."

Milt, Sloat'a doğru gülümsedi. "Sanırım ben de böyle hissetseydim görüntülü telefonu kullanmak istemezdim. Haydi, Isidore

eğer bana bu kedinin sahibinin numarasını vermezsen telefon edemem ve bunu sen yapmak zorunda kalırsın." Milt sevecenlikle elini Isidore'a uzattı.

"O konuşmayı ya tavuk kafa yapar ya da işten kovulur." Sloat bunu söylerken ne Milt'e ne de Isidore'a bakıyordu. Gözlerini büyük bir kızgınlıkla ileriye sabitleştirmişti.

Milt itiraz etti. "Hadi canım!"

"B-bana ta-ta-tavuk kafa den-denmesinden hoş-hoş hoşlanmıyorum. Toz si-size de fiziksel zarar verdi." İşten kovulacağım, diye düşündü. O konuşmayı asla yapamam. O anda kedinin sahibinin işte olduğunu hatırladı. Bu evde kimse yok demekti. "Sanırım onu arayabilirim." Üzerinde gerekli bilginin olduğu etiketi buldu.

Bay Sloat Milt'e döndü. "Gördün mü başı sıkışınca arayabiliyormuş."

Görüntülü telefonun önüne oturan Isidore numarayı çevirdi.

"Evet, ama bunu yapmak zorunda kalmamalıydı. Ayrıca gerçekten de haklı. Toz seni de etkiledi. Neredeyse kör olacaksın ve birkaç yıl içinde kulakların da duymayacak."

"Seni de etkiliyor Borogrove cildinin rengi köpek bokuna döndü."

Telefonun ekranında saçları sıkıca topuz yapılmış, ciddî görünüşlü bir kadın belirdi.

Isidore içinde yükselen paniği hissetti. Kedinin sahibinin bir karısı olabileceği aklının

ucundan bile geçmemişti ve karısı evdeydi. "Ba-ba-Bayan Pilsen? B-b-ben si-si-sizinle ke-ke-ke-ke..." Isidore konuşmayı kesip çenesini ovaladı. "Kediniz hakkında konuşmak istiyorum."

"O, evet, Horace'ı almıştınız. Midesinde gaz mı varmış? En azından kocanı böyle düşünüyordu."

"Kediniz öldü."

"Tanrım!"

"Sigortamız bunu karşılayacak ve size bir yenisini tedarik edeceğiz." Isidore Mr. Sloat'a baktı. Onaylıyor gibi gözüküyordu. "Firmamızın sahibi Bay Sloat bu konuyla bizzat..."

"Hayır," diye atıldı Sloat. "Onlara bir çek yazarız. Sidney katalogunda belirtilmiş fiyat üzerinden."

"...ilgilenip, yeni kedinizi sizin için alacak." Isidore tahammül edemediği bu konuşmaya bir kez başlayınca geri dönemediğini fark etti. Söylemeye başladığı şeyin kendi içinde bir mantığı vardı ve artık duramazdı. Isidore konuşmaya devam ederken hem Bay Sloat hem de Milt Borogrove ona dik dik bakıyordu. "İstediğiniz kedinin özelliklerini bana verin. Rengini, hangi cins istediğinizi, türünü söyleyin, meselâ İran kedisi mi yoksa Manx'mı istiyorsunuz..."

"Horace öldü mü?"

"Zatürree olmuş. Hastaneye getirirken yolda öldü. En tecrübeli doktorumuz Hanibal

Sloat zaten onu kurtaramayacağımızı söyledi. Fakat Bayan Pilsen onun yerine size bir yenisini verecek olmamız mükemmel değil mi?"

Bayan Pilsen konuştuğunda gözleri dolu doluydu. "Sadece bir tek Horace olabilir. Daha yavruyken sanki soru soruyormuşçasına, uzun uzun yüzümüze bakardı. Sorduğu sorunun ne olduğunu hiç anlayamadık. Belki şimdi cevabını bulmuştur." Gözyaşları belirdi. "Sanırım eninde sonunda hepimiz doğru cevabı öğreneceğiz."

O anda Isidore'un aklına yeni bir fikir geldi. "Ya size kedinizin elektrikle çalışan bir taklidini vermeyi önersem? Wheelright ve Carpenter Şirketinin mükemmel işçiliğiyle eski hayvanınızın tüm özelliklerini taşıyan bir modelini..."

"Bu iğrenç bir düşünce. Siz ne demek istiyorsunuz? Sakın bunu kocama söylemeyin yoksa çılgına döner. O Horace'ı daha önce sahip olduğu tüm kedilerden daha fazla sevdi ve Ed'in çocukluğundan beri hep bir kedisi olmuştur."

Milt telefonun ahizesini Isidore'dan alarak kadınla konuştu. "Size Sidney katalogundaki fiyatı karşılayan bir çek verebiliriz ya da Bay Isidore'un önerdiği gibi size yeni bir kedi bulabiliriz. Kediniz öldüğü için çok üzgünüz. Fakat Bay Isidore'un söylediği gibi kediniz zatürreeydi ve bu hastalık genelde öldürücüdür." Milt'ın ses tonu profesyonelceydi iş te-

lefonları söz konusu olduğunda üçünün içinde en iyi performansı o gösteriyordu.

"Bunu kocama söyleyemem."

Milt suratını buruşturarak cevap verdi. "Onu biz ararız, işyerinin telefonunu verebilir misiniz?" Bay Sloat ona kâğıt, kalem uzattı.

Bayan Pilsen konuştuğunda sesi canlanmıştı. "Bakın belki de diğer beyefendi haklıydı. Belki de en iyisi Ed durumu fark etmeden elektrikli bir taklit ısmarlamak, Kocamın ayırt edemeyeceği kadar iyi bir taklit yapabilir misiniz?"

Milt'ın ses tonu kararsızdı. "Eğer istediğiniz buysa. Fakat tecrübelerimize dayanarak söylüyorum, hayvanın gerçek sahibini kandırmak imkânsızdır. Ancak hayvanı uzaktan gözlemleyen komşular kanabilir. Sahte bir hayvana yakından baktığınızda..."

"Ed, Horace'ı çok sevmesine rağmen, fiziksel olarak asla ona yaklaşmazdı. Horace'ın tüm ihtiyaçlarına ben bakardım. Tuvalet kumunun değiştirilmesine bile. Sanırım sahte bir hayvan fikrini kabul edeceğim. Eğer olmazsa o zaman Horace'ın yerini alacak yeni bir kedi ararsınız. Bunu kocamın öğrenmesini asla istemiyorum, çünkü bunu kaldıramaz. Horace'a yakınlaşmamasının bir nedeni de buydu zaten ve Horace hastalandığında Ed öyle panik oldu ki, bu durumu kabullenmek istemedi. Bu yüzden sizi aramakta bu kadar geciktik. Çok geç kaldık; böyle olacağını siz

aramadan önce biliyordum. Ne kadar sürer?" Artık konuştuğunda gözyaşlarını tutabilmekteydi.

On günde hazırlayıp, gündüz kocanız işteyken onu size getirebiliriz..." Milt konuşmayı toparladı ve telefonu kapadı. "Anlayacak," diyerek Bay Sloat'a doğru döndü. "Hem de beş saniyede ama kadının istediği bu."

Sloat kasvetli bir halle: "Hayvanlarını gerçekten sevenler her zaman yıkılır. Genellikle gerçek hayvanlarla uğraşmak zorunda olmayışımıza memnunum. İnanabiliyor musunuz gerçek hayvan veterineri bu tür konuşmaları neredeyse her zaman yapmak zorunda." Sloat, John Isidore'a baktı. "Öte yandan sen o kadar da aptal sayılmazsın Isidore. Milt'in araya girmesi gerekti, ama yine de oldukça iyi idare ettin."

Milt ölü kediyi kaldırdı. "Gerçekten iyiydi. Bu çok zor bir iş. Kediyi aşağıya, dükkâna götüreceğim. Han, sen Wheelright ve Carpenter'ı ara, sahte hayvanı yapacak olan gelip ölçüm ve fotoğraflama işlerini halletsin. Kediyi kendi dükkânlarına götürmelerine izin vermeyeceğim. Sahtesini yaptıklarında ikisini kendim karşılaştırmak istiyorum."

"Galiba bunu da Isidore halletmeli," diye kararını verdi Bay Sloat. Bunu başlatan o. Bayan Pilsen'i de çok iyi idare etti. Pekâlâ, aynısını Wheelrighr ve Carpenter'a yapabilir."

Milt Isidore'a döndü. "Orijinalini almala-

rına sakın izin verme. Almak isteyeceklerdir, çünkü bu onların işini kolaylaştırır. Bu konuda sert ol."

Isidore mutluydu. "Tamam. Hayvan çürümeye başlamadan önce harekete geçsem iyi olacak. Ölü bedenler eninde sonunda çürür, değil mi?"

_8_

Ödül avcısı Rick Deckard hava aracını Lombard Caddesinde yer alan San Francisco Adalet Binasının çatısına hızla park ederek evrak çantasıyla beraber Harry Bryant'ın ofisine gitti.

Harry Bryant sandalyesinde A kalite enfiyesini çekmekle meşguldü. "Erkencisin."

"İşimi hallettim." Masaya dönük sandalyelerden birine oturan Rick: "Çok yorgunum, diye düşündü. Ne kadar yorulduğunu yeni yeni hissetmeye başlamıştı. Kendisini bekleyen işe güç bulup bulamayacağını bilmiyordu. "Dave nasıl? Onunla konuşabilir miyim? İlk Andy'le uğraşmadan önce onunla konuşmak istiyorum."

"İlk olarak Polokov'u haklamanı istiyorum. Şu Dave'i lazerleyen Andy. Listemizde olduğunu biliyor ve bu sebepten dolayı öncelikle onu halletmek en iyisi."

"Dave'le konuşmadan mı?"

İnce karbon kâğıdına uzanan Bryant: "Polokov şehirde çöpçü olarak çalışmaya başlamış."

"Böyle işleri yalnızca özeller yapmaz mı?"

"Polokov bir tavuk kafayı oynuyor. Ken-

dini çok zavallıymış gibi göstermesi, Dave'i yanıltan şey zaten. Voigt-Kampff testinden gerçekten emin misin? Seattle'da olanlardan sonra güveniyor musun?"

"Evet," dedi Rick kısa tutarak.

"Sözüne güveniyorum, ama ufacık bir yanlış dahi olmamalı."

"Android avında asla olmaz. Bu da bir Andy avı."

"Nexus–6 diğerlerinden farklı."

"Ben birini buldum bile, Dave'de iki tane hatta Polokov'u da sayarsak üç tane buldu. Tamam, o zaman ben Polokov'u bugün emekli ederim bu gece ya da öbür gün Dave'le konuşurum." Rick Android Polokov hakkında bilgilerin bulunduğu karbon kâğıda uzandı.

"Bir şey daha var. WPO'dan bir Sovyet Polisi bir saat içinde burada olacak. Sen Seattle'dayken ondan bir telefon aldım. Adı, Sandor Kadalyi."

WPO polisleri San Francisco'ya oldukça seyrek gelirdi. "Ne istiyormuş?"

"WPO bu yeni Nexus-6'yla öylesine ilgili ki adamlarından birinin senin yanında olmasını istiyorlar. Bir gözlemci olarak ve şayet gerekirse sana yardımcı olacak. Elbette buna sen karar vereceksin ancak benden iznini aldı."

"Ya ödül ne olacak?"

Bryant gülümsedi. "Meraklanma bölüşmek zorunda kalmayacaksın."

"Bu maddî olarak haksızlık olurdu." Pa-

rasını WPO'dan gelen bir soyguncuyla bölüşmeye hiç ama hiç niyeti yoktu. Polokov hakkındaki kâğıdı inceledi. Kâğıtta adamın, yani Andy'nin fiziksel tanımı ve adresiyle, çalıştığı yerin ismi yer alıyordu: Geary'de de ofisleri olan Liman Bölgesi Çöpçülük Şirketi

"Şu Sovyet polis gelene kadar beklemek ister misin?"

Rick öfkelendi. "Ben her zaman yalnız çalışırım, ama buna karar verecek olan sonuçta sensin, ne dersen onu yaparım. Fakat Kadalyi'yi beklemeden Polokov'la hemen ilgilenmeyi tercih ederim."

Sen işe başla. Bir dahaki avında Bayan Luba Luft olacak, Kadalyi'de sana katılır. Luba Luft hakkındaki bilgiyi de kâğıtlarda bulabilirsin."

Karbon kâğıtları evrak çantasına dolduran Rick ofisten çıkarak hava aracını park ettiği çatıya döndü. Lâzer tabancasına yavaşça dokunarak geri döndü. Şimdi Bay Polokov'u ziyaret zamanı, diye düşündü.

Liman Bölgesi Çöpçülük Şirketi'ne uğrayan Rick'i, santraldeki sert görünüşlü, gri saçlı kadın bir karşıladı. "Sizde çalışan birini arıyorum." Çöpçülerin binası Rick'i etkilemişti. Bina oldukça modern ve genişti. Ayrıca çok sayıda üst düzey ofis elemanı vardı. Servet değerindeki halılar ve orijinal ağaçtan yapılmış masalar Rick'e bir kez daha çöp toplama ve yok etme işinin savaş sonrası önem-

li dünya sanayilerinden biri haline geldiğini düşündürttü. Gezegenin neredeyse tamamı çöpleşmeye sürecindeydi ve dünyayı geride kalan insanlara yaşanabilir bir alan kılmak için, oluşan çöplerin belli dönemlerle toplanması gerekiyordu. Şayet bu yapılmazsa... Arkadaş Canlısı Buster'ın da söylediği gibi Dünya, radyoaktif toz bulutunun altında değil de Kipplerin altında kalıp ölecekti.

Santraldeki kadın oldukça sükseli ama taklitten bir ağaç masanın arkasında, önündeki kâğıt yığınına gömülmüş oldukça feminen görünüşlü, ufak tefek, gözlüklü adamı işaret etti. "Bay Ackers. Personelle o ilgilenir."

Rick polis kimliğini çıkarttı. "Şirketinizde çalışan Po-lokov şu anda nerede acaba? İşte mi yoksa evinde mi?"

Bay Ackers isteksiz isteksiz kayıtlarını kontrol ederek Rick'i cevapladı: "Polokov'un işte olması lâzım. Daly'de-ki fabrikamızda terkedilmiş hava araçlarını ezip limanda istifliyor olmalı, ama..." Personel şefi başka bir dokümana bakıp binadaki diğer bir bölüme telefon açtı. "Demek orada değil." Telefonu kapatarak Rick'e: "Polo-kov bugün işe gitmemiş ve mazeret bildirmemiş. Ne yaptı memur bey?"

"İşe gelecek olursa tarafımdan arandığını söylemeyin. Tamam mı?"

"Evet, anladım." Ackers'ın suratı sanki Rick onun polisiye işlerdeki derin tecrübesiy-

le alay etmiş gibi asılmıştı.

Rick tekrar teşkilâtın hava aracına binip Polokov'un apartmanının bulunduğu Tenderloin'e uçtu. Onu asla yakalayamayacağım, diye mırıldandı. Bryant ve Holden gereğinden fazla beklemişlerdi. Bryant beni Seattle'a göndermek yerine Polokov'u takip ettirmeliydi.

Çatıya ulaşıp asansöre doğru yürürken etrafın ne kadar çirkin olduğunun farkına vardı. Terkedilmiş hayvan kafesleri tozla örtülmüştü ve kafesin birinde artık çalışmayan sahte bir tavuk yatıyordu. Asansörle Polokov'un dairesinin olduğu kata indi. Hol bir yeraltı mağarası kadar karanlıktı. Polis fenerini yakıp holü aydınlattı ve bir kez daha karbon kâğıtları gözden geçirdi. Voigt-Kampff testi Polokov'a uygulanmıştı. Onun yeniden uygulanmasına gerek yoktu. Android'i doğrudan yok etmeliydi.

En doğrusunun onu buradan çıkarmak olduğuna karar verdi. Çantasını yere koyup beceriksizce açarak içinden bulunduğu yere etki eden bir penfield dalga verici çıkardı ve katalepsi düğmesine bastı. Penfield'ın metal, çanak anteninin yaydığı sadece ona yönelik ters dalgalar sayesinde katalepsiden korunabilirdi.

Vericiyi kapatırken kendi kendine mırıldandı. Şimdi herkes donup kalmıştır, çevredeki tüm insanlar ve Andy'ler. Benim için hiçbir risk yok. Tek yapmam gereken şey içeri

girip onu lazerlemek. Tabiî Polokov'un dairesinde olduğunu varsayarsak ki büyük bir olasılıkla çoktan kaçmıştır.

Olası tüm kilitleri açabilen anahtarıyla Polokov'un dairesinin kapısını açarak içeri girdi. Lâzer tabancası hazırdı.

Polokov yoktu. Onun yerine yarı harap olmuş mobilyalar, kipple ve çürüme vardı. İçeride hiçbir kişisel eşya yoktu. Rick'i Polokov daireye taşındığında sahiplenip, giderken ondan sonraki kiracıya terk ettiği döküntüler karşıladı.

Böyle olacağını biliyordum, diye düşündü. Bu onda 1000 dolarlık ödülün uçup gittiğini hissini yarattı. Bir başka polis şubesinden, bir başka avcı Polokov'u emekli edip sahiplenecekti. Sıra Polokov gibi önceden uyarılmamış Andyler'deydi. Luba Luft'un sırasıydı.

Çatıya varıp hava aracına ulaştığında Harry Bryant'a rapor vermek için telefon etti. "Polokov'da şansım yoktu. Büyük olasılıkla Dave'i lazerledikten sonra burayı terk etmiştir." Rick saatine baktı. "Kadalyi'yi karşılamamı ister misin? Zaman kazanmış olurum, ayrıca bir an önce Bayan Luft'un peşine düşmek istiyorum." Kâğıtları çıkarmış, Luft hakkındaki bilgileri gözden geçiriyordu.

"İyi fikir," dedi Bryant. "Bay Kadalyi zaten burada, uçağı erken iniş yapmış. Bir saniye..." Bryant görünmeyen birileriyle konuştu. "Bulunduğun yere geliyor, seninle orada

buluşacak. Bu arada Bayan Luft hakkındaki bilgileri oku."

"Almanya'da bir opera sanatçısıymış, halen San Francisco operasına bağlı." Aklı hâla kâğıtlarda olan Rick yavaşça başın salladı. "İyi bir sesi olmalı. Tamam, Kadalyi'yi burada bekleyeceğim..." Bryant'a yerini bildirerek telefonu kapadı.

Rick okumaya devam ederken bir opera tutkunu gibi davranmaya karar verdi. Onu Don Giovanni'deki Donna Anna olarak görmeyi çok isterdim, diye düşündü. Kişisel koleksiyonumda Elizabeth Schwarzkopf, Lotte Lehmann ve Lisa Deha Casa gibi ünlülerin kayıtları var. Bu Voigt-Kampff testini hazırlarken karşılıklı konuşacak bir konu sağlar.

Araç telefonu çaldı. Rick açtı.

Konuşan polis santraliydi. "Bay Deckard size Seattle'dan Rosen şirketinden bir telefon var, Bay Bryant bağlamamızı istedi."

Rick, "bağlayın" diyerek beklemeye koyuldu. Ne istiyor olabilirlerdi? Rosen'lar demek kötü haber demekti.

Küçük monitörde Rachael Rosen'ın yüzü gözüktü. "Merhaba, Memur Deckard." Son derece sakin bir sesti bu ve Rick'in dikkatini çekti. "Şu anda müsait misiniz? Konuşabilir miyiz?"

"Devam edin,"

"Şirkette sizin ve kaçak Nexus-6'ların durumunu konuştuğumuzda içimizden birinin

sizinle çalışmasının iyi olacağına karar verdik."

"Nasıl yani?"

"Siz onları aramaya çıktığınızda bizden biri de sizinle olacak."

"Neden? Bunun ne yararı olabilir ki?"

"Nexus–6 bir insanın ona yakınlaşmaya çalışmasından rahatsız olabilir, oysa başka bir Nexus–6 kontak kurmaya..."

"Sanırım kendinizi kastediyorsunuz."

"Evet." Bunu söylerken temkinliydi.

"Şimdiden yeterince yardım alıyorum zaten."

"Fakat bana gerçekten ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum."

"Bundan şüpheliyim. Söylediklerinizi düşünüp sizi ararım." Uzak, belirsiz bir zamanda, ya da hiçbir zaman, diye düşündü. İhtiyacı olan en son şey Rachael Rosen'in attığı her adımda toz bulutunun içinden beliriverme siydi.

"Bunu içtenlikle söylemiyorsunuz. Beni asla aramayacaksınız. Kaçak bir Nexus-6'nın ne kadar çevik olduğunu ve işinizin zorluğunu anlamıyorsunuz. Daha önce yaptıklarımız yüzünden size borçlu olduğumuzu düşünüyoruz."

"Bunu düşünürüm." Rick telefonu kapamak için uzandı. "Ben olmazsam siz onları avlamadan, içlerinden biri sizi öldürür."

"Güle güle," Rick telefonu kapattı. Dünya

tersine dönüyordu. Bir Android ödül avcısını arayıp ona yardım etmek istediğini söylemişti. Rick polis santralini aradı. "Eğer Seattle'dan bir kez daha ararlarsa bağlama."

"Olur, Bay Deckard. Bay Kadalyi geldi mi?"

"Bekliyorum, bir an önce gelse iyi olacak, çünkü uzun süre beklemeyeceğim."

Telefonu kapatıp Luba Luft hakkındaki kâğıtları okumaya başladığında bir hava taksisi onun birkaç metre ilerisine indi. İçinden; ağır, gösterişli Rus stilinde bir palto giymiş, kırmızı yüzlü, meleğimsi ve ellilerinde gözüken bir adam çıkıp, Rick'in aracına yaklaştı ve gülümseyerek elini uzattı.

"Bay Deckard?" Adam Slav aksanıyla konuşuyordu. "Siz San Francisco Polis Teşkilâtının avcısı mısınız?" Boş taksi havalandı ve Rus ilgisizce gidişini seyretti. "Adım Sandor Kadalyi." Adam kapıyı açıp Rick'in yanına oturdu.

Rick Kadalyi'yle el sıkışırken WPO temsilcisinin daha önce hiç görmediği türde bir lâzer silahı taşıdığını fark etti.

Kadalyi tabancayı kılıfından çıkardı. "İlginç değil mi? Onu Mars'tan almıştım."

"Her çeşit silâhı tanıdığımı sanırdım, hatta kolonilerde yapılıp orada kullanılanları bile."

Kadalyi konuştuğunda yüzü Slav bir Noel baba gibi gururla parıldıyordu, "Bunu kendimiz yaptık. Hoşunuza gitti mi? Bu silâhta farklı olan... Haydi, alıp siz bakın," tabancayı Rick'e uzattı ve Rick yılların verdiği tecrübey-

le silâhı incelemeye koyuldu.

"Peki, pratik olarak farkı ne?" Rick, bir fark göremiyordu.

"Tetiği çekin."

Rick tabancayı arabanın camından dışarı uzatıp havaya nişan aldı. Hiçbir şey olmamış, ışın gözükmemişti. Rick şaşkınlıkla Kadalyi'ye döndü.

Kadalyi neşeli bir şekilde açıkladı. Ateşleme mekanizması tabancaya bağlı değil. Benim elimde. Görüyor musun?" Avucunu açıp ufak üniteyi gösterdi "Ve ayrıca onu bazı sınırlar içinde olsa da yönlendirebiliyorum, nereye nişan alındığı önemli değil."

"Sen Polokov değil Kadalyi'sin"

"Söylediğinin tersini kastetmiyor musun? Sanırım biraz aklın karıştı."

"Demek istediğim sen Android Polokov'sun. Sovyet polisiyle bir ilgin yok." Rick ayağıyla arabanın tabanındaki acil durum düğmesine bastı.

"Tabancam neden ateş etmiyor?" Kadalyi-Polokov bunu söylerken elindeki ateşleme ve nişan alma mekanizmasını açıp kapıyordu.

"Şu anda bir lâzer ışınını, bildiğimiz ışığa dönüştürüyor," dedi Rick.

"Öyleyse, ince boynunu kırmak zorundayım." Android cihazı yere attı. Hırıltıyla, iki eliyle birden Rick'in boğazına yapıştı.

Android 'in elleri boğazını sıkmaya başladığında Rick omuz kılıfından eski-model

tabancasını çıkarıp ateşledi. 38'lik Magnumdan çıkan kurşun Android'in başına isabet etti ve beyin kutusunu parçaladı. Nexus-6'yı kontrol eden beyin ünitesi çılgın bir fırtınaya tutulmuşçasına ufak parçalara ayrıldı ve bazıları radyoaktif toz gibi Rick'in üstüne yağdı. Android'in geriye kalan parçaları arkaya savrulup araba kapısına çarptı ve fırlayıp büyük bir güçle Rick'in üzerine yığıldı Rick Android'in hâla oynayan kalıntılarını üzerinden atmak için silkelendi.

Titreyen elleriyle telefona uzandı. "Rapor vermek istiyorum. Harry Bryant'a Polokov'u yakaladığımı söyleyin."

"Polokov'u yakaladın. Bunu anlayacaktır değil mi?"

"Evet." Rick telefonu kapadı. Ölüm çok yakındı, diye düşündü. Rachael Rosen'ın uyarısına aşırı tepki gösterdim. Az kalsın haklanıyordum. Fakat Polokov'u hallettim, diye düşündü. Adrenalin oranı, kalp atışları ve nefesi normale dönse de titremeye devam ediyordu. Neyse, şu anda 1000 dolarım oldu ve bunu hak ettim. Dave Holden'dan daha hızlı olduğum gerçek. Fakat Dave'in başına gelenlerin beni buna hazırladığını unutmamak gerek. Dave benim gibi önceden uyarılmamıştı.

Tekrar telefonu alıp evi, Iran'ı aradı. Bu arada bir sigara yakmayı başardı. Titremesi azalmıştı. Karısının altı saat boyunca içinde bulunduğu depresyon yüzünden anlamsız-

laşmış yüzü görüntü ekranında belirdi. "Oh! Merhaba Rick."

"Gitmeden aradığım 594'e ne oldu?"

"Sen gider gitmez yeniden aradım. Ne istiyorsun?" Sesi kasvetli bir ümitsizliğe gömülmüştü. "Öyle yorgunum ki... ve evliliğimiz de dahil hiç bir şeye dair ümidim kalmadı. Sen büyük bir olasılıkla o Andy'lerin biri tarafından öldürüleceksin. Bunun için mi beni aradın Rick? Yoksa bir Andy seni mi yakaladı?" Arka plândan gürültülü bir şekilde gelen Arkadaş Canlısı Buster'ın sesi Iran'ın söylediklerini bastırıyordu.

"Beni dinle! Duyabiliyor musun? Yeni bir işin içindeyim. Benden başka kimsenin öldüremeyeceği bir çeşit Andy. Şimdiden birini emekli ettim bile ve bu çok iyi bir başlangıç. Bunun sonunda ne elde edeceğiz biliyor musun?"

Iran boş gözlerle ekrana bakıp kafasını sallıyordu. "Yaa!"

"Daha ne olduğunu söylemedim." Iran'ın öyle büyük bir depresyondaydı ki Rick'i algılayamıyordu bile. "Bu gece görüşürüz." Rick telefonu büyük bir kızgınlıkla kırarcasına kapadı. Kahrolası, diye düşündü. Hayatımı niye tehlikeye atıyorum ki? Bunun ne yararı var? Bir devekuşuna sahip olup olmamak onun hiç umurunda değil. Keşke iki yıl önce boşanmayı düşündüğümüz zaman ondan kurtulsaydım. Gerçi bunu şimdi de yapabilirim.

Düşünceliydi, arabaya dağılmış olan Luba Luft hakkında bilgilerin bulunduğu kâğıtları toparladı. Tanıdığı pek çok Android, karısından daha canlı ve hayat doluydu. Iran'ın ona verebileceği hiçbir şey yoktu.

Bu aklına tekrar Rachael Rosen'ı getirdi. Onun Nexus–6 için yaptığı uyarı doğru çıkmıştı. Eğer ödül parasından pay istemezse belki onu kullanabilirdi.

Kadalyi-Polokov'la olan karşılaşma düşüncelerini değiştirmişti.

Hava aracını çalıştırıp hızla Dave Holden'ın notlarına göre Luba Luft'u bu saatlerde bulabileceği eski Savaş Anıtı Opera Binasına doğru hareket etti.

Luba Luft'u da merak ediyordu. Dişi Android'lerden bazıları ona cezp edici geliyordu hatta pek çoğuna karşı seksüel istek dahi hissetmişti. Mantıken onların makine olduklarını bilip, duygusal istekler geliştirmesi normal bir durum değildi.

Rachael Rosen bunun bir örneğiydi, ama hayır, o oldukça zayıftı. Gerçek bir gelişim sergileyememişti. Hele ki göğüsleri. Vücudunun şekli bir çocuğunki gibi engebesiz ve gelişmemişti. Elbet de daha iyisi mümkündü. Kâğıtlar Luba Luft'un kaç yaşında olduğunu gösteriyor olmalıydı? Arabayı kullanırken kırışmış kâğıtları karıştırıp 'yaşını' buldu: 28.

Opera hakkında bilgim olması iyi bir şey, diye düşündü. Dave'e karşı bir üstünlüğüm

de bu. Ben daha kültürlüyüm! Rachael'den yardım istemeden önce bir And'yi daha kendi başına öldürmeye karar verdi. Bayan Luft'un sorun çıkaracağını sanmıyordu. Zorlu olan Polokov'du. Avlanıldıklarından haberdar olmayan diğerleri birer ördek gibi teker teker vurulabilirdi.

Rick Opera Binasının gösterişli büyük çatısına inerken uydurduğu İtalyanca kelimelerle aryalar söylüyordu. Penfield uyarıcısı olmadan da kendini iyimser hissedip, olacakları coşkulu ve aç bir neşeyle beklemeye koyuldu.

_9_

Rick Deckard, dev ebatlarda metal ve taşların yontularak süslediği Opera Binasına girdiği anda yankılanan gürültülü provayı duydu. Müziği tanımıştı Mozart'ın 'Sihirli Flüt'ünün ilk sahnesinin son bölümü. Köleler, yani koro, şarkıya normalden önce başlamış ve sihirli çanların basit ritminin etkisi ortadan kaybolmuştu.

"Sihirli Flüt"ü çok severdi. Koltuklardan birine oturarak gevşedi. O anda büyüleyici kuştüylerinden ibaret deriye bürünmüş Papageno şarkısında Pamina'ya eşlik etmeye başladı ve her aklına geldiğinde Rick'in gözlerini yaşartan kelimeler duyuldu.

Könnte jeder brave Mann
solche Glockhen finden,
seine Feinde würden dann
ohne Mühe schwinden.

Gerçek hayatta düşmanını kolayca yok eden sihirli çanların çalmaması çok kötüydü. Mozart 'Sihirli Flüt'ü yazdıktan kısa bir süre sonra, henüz otuz yaşlarındayken bir böbrek hastalığından ölmüş ve belirsiz bir mezara

gömülmüştü.

Mozart acaba geleceğinin olmadığının ve dünyadaki sayılı günlerini bitirdiğinin farkında mıydı? Belki benim vaktim de doldu, diye düşündü. Bu prova, bu opera sona erecek, şarkıcılar ölecek ve eninde sonunda müziğin kendisi yok edilecek. Mozart adı unutulacak, kazanan toz olacak. Bu gezegende olmasa bile bir başkasında. Ancak kısa süreliğine ondan kaçabiliriz, tıpkı Andy'lerin benden kaçıp biraz daha fazla yaşamaları gibi. Fakat eninde sonunda onları ben ya da başka bir avcı öldürecek. Ben canlıları yok eden enerjinin bir parçasıyım. Rosen Şirketi yaratıyor, ben yok ediyorum.

Sahnede Papageno ve Pamina kendi aralarında konuşmaya başlamıştı. Rick düşünmeyi bırakıp izlemeye başladı.

Papageno: Çocuğum, şimdi neyi anlatmalıyız?
Pamina: Gerçeği. Söyleyeceğimiz şey bu.

Rick ileriye doğru eğilip, vücudunu saran elbisesiyle, omuzlarını ve yüzünü örten uzun peçesiyle sahnedeki Panimayı incelemeye koyuldu. Yanındaki kâğıtlara tekrar bakarak tatmin olmuş bir ifadeyle arkasına yaslandı. Bu Luba Luft'tu. İronik bir rol oynuyordu. Ne kadar enerji dolu ve güzel görünürse görünsün kaçak bir Android'in doğruyu söylemesi neredeyse imkânsızdı, en azından kendisi

hakkında. Luba Luft sahnede şarkı söylemeye başladığında sesinin kalitesi karşısında Rick şaşırdı. En iyilerle boy ölçüşebilirdi. Rosen Şirketi'nin bu işi iyi yaptığını kabullenmesi gerekiyordu. Belki de Android'ler ne kadar iyi çalışıp, ne kadar iyi şarkı söylerlerse, bana olan ihtiyaç o kadar fazlalaşacak diye düşündü, Eğer Android'ler Derain Şirketinin ürettiği eski q-40'lar standardında kalsalardı, hiçbir problem olmayacak ve bana ihtiyaç duyulmayacaktı. Ne zaman yapsam acaba, diye kendi kendine sordu. En iyisi olduğunca çabuk olmaktı. Prova bitiminde soyunma odasına gidince, diye düşündü.

Bölüm bitiminde provaya kısa bir ara verildi. Şef İngilizce, Fransızca ve Almanca yarım saat sonra devam edeceğini söyleyip müzisyenlerle beraber sahneden indi. Rick ayağa kalkıp, ağır ağır soyunma odalarının bulunduğu kulise doğru ilerledi. İşi hemen bitirmek en iyisiydi. Yapacağı konuşmayı ve test süresini olduğunca kısa tutmalıydı. Müzisyenlerin arkasına takıldı. Emin olur olmaz, diye düşündü, ama teknik olarak emin olması için testi mutlaka uygulaması gerekmekteydi. Dave tahmininde yanılıyordu belki. Rick yanılmış olmasını dilemesine rağmen bundan şüphe duyuyordu. Daha şimdiden profesyonel duyuları tepki göstermekteydi. Departmanda olduğu yıllar boyunca duyuları onu aldatmamıştı.

Oyunculardan birini durdurup Bayan Luft'un soyunma odasını sordu. Mısırlı mızrak taşıyıcısının kostümünü giymiş, makyajlı oyuncu eliyle bir kapıyı işaret etti. Rick kapıya vardığında üzerinde BAYAN LUFT-ÖZEL yazdığını gördü. Kapıyı çaldı.

"Buyurun."

İçeri girdi. Genç kadın makyaj masasında oturmuş kucağına aldığı yıpranmış nota defterinin bazı yerlerini işaretlemekle uğraşıyordu. Rafa yerleştirdiği peruğu dışında kostümünü ve makyajını çıkarmamıştı. Başını kaldırarak, "Evet," dedi. Tereddütsüzce bakan elâ gözleri Rick'e makyajın da etkisiyle çok büyük görünmüştü.

"Gördüğünüz gibi çok işim var." Konuştuğu aksansız bir İngilizceydi.

"En az Schwarzkopf kadar iyisiniz."

"Siz de kimsiniz?" Konuştuğunda Android'lere has o ihtiyatlı soğukluğu sesinde taşıyordu. Bu her zaman aynıydı; akıllıydılar, pek çok şey başarabilirlerdi, ama hep aynı soğukluğu taşıyorlardı. Rick'in acınası bulduğu bi şey olsa da bu özellik onları ayırt etmede çok etkindi.

"Ben San Francisco Polis Teşkilâtındanım."

"Öyle mi?" İri gözleri tepkisizdi. "Burada ne arıyorsunuz?" Sesinin cana yakın zarifliği garip bir durumdu.

Rick yakındaki bir sandalyeye oturup evrak çantasını açtı. "Buraya, size standart bir

kişilik profili testi uygulamak için gönderildim, sadece birkaç dakika sürecek."

"Bu gerekli mi?" Genç kadın eliyle nota defterini işaret etti. "Yapacak çok işim var." İlk defa endişeli görünmüştü.

"Evet, gerekli." Voigt-Kampff testinin malzemelerini çıkarıp ayarlamaya başladı.

"IQ testi mi?"

"Hayır, duygudaşlık testi ."

"Gözlüklerimi takmam gerekli." Makyaj masasının çekmecesini açmak için uzandı.

"Eğer nota defterini gözlükleriniz olmadan işaretleyebiliyorsanız, testi de onlarsız yapabilirsiniz. Size bir kaç fotoğraf gösterip bir iki tane soru soracağım. Bunları söylerken ayağa kalkarak genç kadına doğru yürüdü ve eğilip, pamukla takviye edilmiş hassas levhayı pembe boyalı yanağına yapıştırdı. "Ve ayrıca bu ışık," Işın demetinin açısını ayarladı, "işte bu kadar."

"Yoksa bir Android olduğumu mu düşünüyorsunuz sorun bu mu?" Sesi neredeyse duyulmaz olmuştu. "Ben bir Android değilim. Mars'a bir kere bile gitmedim. Hayatım boyunca bir Android dahi görmedim." Uzun kirpikleri titremeye başlamıştı. Rick onun sakin gözükmek için çabaladığını fark etmişti. "Oyuncular arasından Android olduğuna dair bir rapor mu aldınız? Size yardımcı olmayı çok isterim. Eğer bir Android olsaydım bunu yapmayı ister miydim?"

"Bir Android başka bir Android'e ne olduğuyla ilgilenmez bile. Aradığımız özelliklerden biri de bu."

"O zaman siz bir Android olmalısınız."

Rick susarak ona baktı.

Genç kadın devam etti. "Çünkü göreviniz onları öldürmek değil mi? Size şey diyorlar..."

"Ödül avcısı. Ancak ben Android falan değilim."

"Bana yapacağınız şu test." Sesi eskisi kadar kuvvetlenmişti. "Size de uygulandı mı?"

"Evet," dercesine başını salladı. "Çok çok uzun zaman önce, şubede ilk çalışmaya başladığımda."

"Belki bu sahte bir hafızadır. Android'ler bazen bu tür bir hafızaya sahip olmazlar mı?

"Bu test zorunlu bir testtir ve üstlerim test hakkında her şeyi biliyorlar."

"Belki bir zamanlar sana fazlasıyla benzeyen bir insan vardı ve günün birinde onu öldürerek yerine geçtin." Üstlerinin de bundan haberi yok. Rick'in bunu onaylamasını bekler gibi gülümsedi.

Rick soru kâğıtlarını çıkardı. "Teste başlayalım."

"Testi cevaplarım ama önce sen cevaplarsan."

Rick duraksadı, tekrar ona baktı.

"Bu daha âdilce olmaz mı? Böylece sana güvenebilirim. Bilmiyorum, çok alışılmamış ve garip görünüyorsun." Titreyerek tekrar

gülümsedi. Umutla.

"Voigt-Kampff testini siz uygulayamazsınız. Bunun için gereken deneyim sizde yok. Şimdi dikkatle dinleyin. Bu sorular kendinizi içinde bulabileceğiniz sosyal durumlarla ilgilidir. Sizden istediğim sorulardaki olası durumlarda vereceğiniz tepkinizi ve ne yapacağınızı belirtmeniz. Oldukça hızlı tepki göstermenizi istiyorum. Not edeceğim faktörlerden biri de tepki süreniz olacak." İlk soruyu belirledi.

"Televizyon izliyorsun ve o esnada bir yabanarısının kolunda dolaştığını görüyorsun." Hem kendi saatini hem de iki göstergeyi kontrol etti.

"Arı nedir?"

"Uçup, sokabilen bir çeşit böcek."

"Ne ilginç." Kocamanlaşmış gözbebekleri çocuksu bir kabullenmeyle daha da büyüdü. Sanki Rick varoluşun gizemini izah etmişti. "Hiç arı görmedim, hâla varlar mı?"

"Toz yüzünden öldüler. Arıyı tanımıyor musun? Arıların yaşadığı süreçte sen de yaşıyor olmalıydın."

"Almancasını söyle."

Rick arının Almancasını hatırlamaya çalıştı, fakat bunu yapamadı. Konuştuğunda sesi kızgındı. "İngilizceniz mükemmel."

"Mükemmel olan aksanım," diye düzeltti. Purcell, Walton, Vaughan Williams ve oynadığım diğer roller için bu gerekli. Ancak söz-

cük dağarcığım hiçte kuvvetli değil." Genç kadın ona utanarak baktı.

Rick Almanca kelimeyi hatırlamıştı; "Wespe,"

"Ah, evet; eine wespe." Gülümsedi. "A, soru neydi? Ben unuttum bile."

"Bir başka soruya geçelim. Televizyonda savaş öncesine ait eski bir film izlemektesiniz. Bir ziyafet sahnesi oynuyor; ana yemek -sorunun ilk kısmını atladı- pirinçle doldurulmuş kızarmış köpekten oluşuyor."

"Kimse bir köpeği öldürüp yemez. Onlar bir servet değerinde. Fakat taklit bir köpek olabilir. Sahte, değil mi? Fakat onlar teller ve motorlardan oluştuğu için yenemezler."

"Savaş öncesinden bahsediyorum."

"Savaş öncesi ben doğmamıştım."

"Fakat televizyonda eski filmleri izlemişsinizdir."

"Film Filipinlerde mi geçiyordu?"

"Neden?"

"Çünkü Filipinlerde pirinçle doldurulmuş kızarmış köpek yerlermiş. Bunu bir yerlerde okuduğumu hatırlıyorum."

"Fakat ben sizin sosyal, duygusal ve ahlâkî tepkinizi istiyorum."

"Filme dair tepkimi mi? Kapatıp 'Arkadaş Canlısı Buster'ı seyrederdim."

"Neden kapatırdınız?"

"Filipinlerde geçen eski bir filmi kim izlemek ister? Filipinlerde Batan Ölüm Yürüyüşü'nden

başka ne oldu ki? Kim onu izlemek ister?" Genç kadın hiddetle ona baktı. Göstergelerin iğneleri türlü yönlere döndü.

Rick kısa bir aradan sonra dikkatle devam etti. "Bir dağ kulübesi kiraladınız."

"Hım," başını salladı. "Devam edin; dinliyorum"

"Hâla yeşil olan bir yerde."

"Özür dilerim. Bu kelimeyi hiç duymadım."

"Hala ağaçların ve otların varolduğu bir yerde. Kulübenin içinde bir şömine bulunuyor. Birileri duvarlara eski haritalar asmış. Currier ve Ives baskıları ve şöminenin üzerine ölü bir geyiğin kafası asılmış. Tamamıyla gelişmiş, boynuzlu bir erkek geyik. Orada olanlarla kulübenin dekorunun keyfini çıkarıyorsunuz ve..."

" 'Currier', 'Ives' ve 'dekor' kelimelerini anlamadım." Genç kadın kelimelerin anlamlarını çözmeye çalışıyormuş gibiydi. "Bekleyin." İçtenlikle elini kaldırdı. "Köpekteki pirinç gibi pirinçle beraber. Currier olduğunda Currier pirinci denir. Almancada Curry deriz."

Rick, Luba Luft'un yarattığı bu semantik karmaşanın bilinçli bir amacı olup olmadığını anlamaya çalıştı. Anlayamadı. Kendi kendine düşünerek yeni bir soru denemeye karar verdi. Başka ne yapabilirdi ki? "Biriyle çıkıyorsun ve çıktığın adam sana evini göstermek

istiyor. Oradayken..."

"Oh nein! Orada olmazdım. Bu cevaplaması kolay bir soru."

"Fakat sorum bu değil!"

"Yanlış soruyu mu sordunuz? Bu soruyu anladım, neden yanlış olanı anlıyorum? Anlamam gerekmiyor mu?" Luba Luft sinirli bir şekilde yanağını ovuşturup yapışkanlı diski çıkardı. Disk yere düşüp makyaj masasının altına yuvarlandı. "Oh! Gott!" diyerek diski almak için masanın altına uzandığında bir yırtılma sesi duyuldu. Ses gösterişli kostümüne aitti.

"Onu ben alırım." Rick genç kadını kenara çekip dizüstü yere çöktü. Eliyle diske dokunana kadar masanın altını aradı.

Kalktığında bir lâzer tabancasıyla burun burunaydı.

Luba Luft konuştuğunda sesi kesin ve resmiydi. "Sorularınız seksle ilgili olmaya başladı. Eninde sonunda bunun olacağını biliyordum. Sen Polis Teşkilâtından falan değilsin. Sen bir sapıksın."

"Kimliğime bakabilirsiniz." Rick paltosunun cebine uzandığında ellerinin tıpkı Polokov'la karşılaştığındaki gibi titremeye başladığını gördü.

"Eğer denersen, seni öldürürüm."

"Nasılsa öldüreceksin."

Rick, Rachael Rosen ona katılana kadar bekleseydi durumunda bir fark olup olmaya-

cağını merak etti. Fakat böyle bir merakın ona her hangi bir yararı yoktu.

"Diğer sorularını da görelim." Rick isteksizce kâğıtları uzattı. "'Bir dergide çırılçıplak bir kızın renkli, tam sayfa resmini görüyorsun.' İşte bir tane daha. 'Seninle evleneceğine söz veren bir adamdan hamile kalıyorsun. Adam bir başkasıyla ilişki kurup seni terk ediyor, ilişki kurduğu kadın en yakın arkadaşın, çocuğunu aldırıyorsun.' Soruların her şeyi açıklıyor. Polis çağıracağım." Lâzer tabancasını ona doğru tutarak görüntülü telefondan santralı aradı. "Beni San Francisco Polis Teşkilâtına bağlayın. Bir polise ihtiyacım var."

Rick rahat bir nefes aldı. "Yapılabilecek en mantıklı şeyi yapıyorsun." Fakat Luba'nın bunu yapması Rick'e garip geldi. Niye onu hemen öldürmüyordu ki? Polisler geldiğinde hiçbir kaçış yolu kalmayacak ve her şey Rick'in istediği gibi gelişecekti.

Rick, Luba'nın kendini gerçekten insan olduğuna inandırdığına karar verdi. Gerçeği bilmediği belli oluyordu.

Luba'nın dikkatle lâzer silahını üzerinden ayırmadığı bir kaç dakikadan sonra, silahı ve yıldızıyla eski, mavi üniformalı, iriliğiyle bir boğayı andıran memur içeri girdi. Luba'ya doğru döndü. "Pekâlâ, o silâhı indir." Luba lâzer silâhını masaya koyunca adam şarjörün silâhın üzerinde olup olmadığını kontrol etti. "Burada neler oluyor?" Luba'nın cevap ver-

mesine fırsat tanımadan Rick'e döndü. "Sen de kimsin?"

Luba Luft cevapladı. "Soyunma odama geldi. Onu daha önce hiç görmemiştim. Anket yapma numarasıyla bana soru sormak istedi. Ben de kabul ettim ve bana müstehcen sorular sormaya başladı."

Memur Boğa Rick'e dönüp elini uzattı. "Şu kimliğinizi bir görelim."

Rick kimliğini çıkarıp, uzattı. "Ben şubeyle çalışan bir ödül avcısıyım."

Adam Rick'in kimliğini inceledi. "Ben tüm ödül avcılarını tanırım. S.F. Polis Teşkilâtından mısın?"

"Evet. Müfettiş Harry Bryant için çalışıyorum. Dave Holden hastaneye kaldırılınca, onun listesini aldım."

"Daha önce de söylediğim gibi tüm avcıları tanırım ve senin ismini daha önce hiç duymadım," Rick'e kimliğini geri verdi.

"Müfettiş Bryant' ı arayın."

Rick o anda neler döndüğünü anladı. "Sen de bir Androidsin. Tıpkı Bayan Luft gibi." Görüntülü telefona gidip ahizeyi kaldırdı. "Şubeyi arayacağım." Android'ler onu durdurmadan ne kadar hareket edebileceğini merak ediyordu.

Koşulmuş boğa Rick'e döndü. "Numara..."

"Numarayı biliyorum." Rick numarayı çevirdiğinde karşısına santral memuru çıktı.

"Müfettiş Bryant'la görüşmek istiyorum."

"Kim arıyor acaba?"

"Rick Deckard." Rick beklemeye başladı. Bu arada Luba Luft ve Boğa, Rick'i umursamadan konuşuyorlardı.

Kısa bir süre sonra Harry Bryant'ın yüzü ekranda gözüktü. "Neler oluyor?"

"Bir sorun var. Dave'in listesindekilerden biri telefon edip sözüm ona bir polis çağırdı. Ona kim olduğumu kanıtlayamıyorum. Bana şubenin bütün ödül avcılarını tanıdığını ama adımı daha önce hiç duymadığını söylüyor. Ayrıca senin adını da duymamış."

"Bırak onunla konuşayım."

Rick ahizeyi uzattı. "Müfettiş Bryant seninle konuşmak istiyor." Memur Boğa, Luft'a soru sormayı bırakıp telefonu aldı.

"Memur Crams." Kısa bir sessizlik oldu. "Alo?" Bir kaç defa daha alo deyip Rick'e döndü. "Telefonda kimse yok ayrıca ekranda da kimse yok." Görüntü ekranını işaret etti. Ekran bomboştu.

Rick ahizeyi tekrar alarak konuştu. "Bay Bryant?" dinleyerek bekledi. Cevap yoktu. "Tekrar arayacağım." Telefonu kapayıp bir süre bekledikten sonra tekrar aradı. Telefon çalıyor, ama kimse açmıyordu.

Memur Crams ahizeyi Rick'in elinden aldı. "Bir de ben deneyeceğim. Yanlış numarayı çevirmiş olmalısınız. Numara 842..." Crams telefonu çevirdi.

"Numarayı biliyorum."

"Memur Crams arıyor, şubede çalışan bir Müfettiş Bryant var mı?" Kısa bir sessizlik. "Peki ya Rick Deckard adında bir ödül avcısı? ...Emin misiniz? ...Evet, teşekkürler. Hayır, her şey kontrol altında." Memur Crams telefonu kapatıp Rick'e döndü.

"Bryant hattaydı. Onunla konuştum. Sizinle konuşacağını söyledi. Telefonda bir arıza olmalı. Görmediniz mi? Bryant'ın yüzü ekranda bir göründü bir kayboldu." Rick şaşkınlıktan aptala dönmüştü.

"Elimde Bayan Luft'un ifadesi var, Deckard. Şimdi beraber Adalet Binasına gidip seni rapor edeceğiz."

"Pekâlâ. Rick, Luba Luft'a döndü. "Kısa bir süre sonra geri döneceğim. Test daha bitmedi."

Luba Luft Memur Crams'e doğru konuştu. "O bir sapık. Tüylerimi ürpertiyor."

Crams Luft'a sordu. "Hangi operayı sahneliyorsun?"

Rick cevap verdi. "Sihirli Flüt,"

Crams ona nefretle baktı. "Sana değil Bayan Luft'a sordum."

"Adalet Binasına gitmek için sabırsızlanıyorum. Bu işi orada çözümleriz." Rick elinde evrak çantasıyla kapıya doğru yürüdü.

"Önce üstünüzü aramalıyım." Memur Crams rahatça Rick'in üstünü arayıp lâzeriyle, tabancasını aldı. İkisini de inceleyip tabancanın ağzını kokladı. "Bu daha yeni kullanıl-

mış."

"Daha az evvel bir And'yi emekliye ayırdım, kalıntıları hâla çatıdaki arabamın içinde."

"Pekâlâ, çıkıp bir bakalım."

Bayan Luft onları kapıya kadar takip etti. "Tekrar geri gelmeyecek değil mi memur bey? O çok garip biri. Ondan korkuyorum."

"Eğer gerçekten arabasında bir ceset varsa, geri gelmeyeceğine emin olabilirsiniz." Crams Rick'i ileri doğru itti. İkisi asansörle Opera Binasının çatısına çıktılar.

Memur Crams Rick'in arabasının kapısını açıp sessizce Polokov'un cesedini inceledi.

"Bir Android. Onu avlamak için gönderildim. Az kalsın beni haklıyordu."

"Adalet Binasında ifadeni alacaklar." Rick'i park edilmiş polis arabasına götürüp birinin Polokov'u alması için telefon etti. "Tamam, Deckard, yola çıkabiliriz."

Devriye arabası havalanıp güneye doğru yöneldi, ama bir terslik vardı. Yanlış yöne doğru gidiyorlardı.

"Adalet Binası kuzeyde Lombard Caddesinde."

"O eski bina. Yenisi Mission'da. Eski bina yıkıntı halinde. Yıllardır kimse orayı kullanmıyor. En son suç kaydından bu yana o kadar uzun zaman geçti mi gerçekten?"

"Beni Lombard Caddesine götür." Rick neler olup bittiğini anlıyordu. Android'ler bunu beraber çalışarak başarmışlardı. Yolcu-

luğu sağ bitiremeyecekti. Bu onun sonuydu; tıpkı Dave'in kıl payı kurtulduğu ama sonunda onun da, başına gelecek olan son.

"Kız gerçekten güzel. Yani o kostümün içinde vücut hatları belli olmuyor, ama yine de hiç fena sayılmaz.".

"Android olduğunu itiraf et."

"Neden? Ben Android değilim ki. Sen etrafta dolanıp, insanları öldürüyor sonra da kendi kendine onların Android olduklarını mı söylüyorsun? Bayan Luft'un neden korktuğunu şimdi anlıyorum. Bizi araması onun için iyi olmuş."

"O zaman beni Lombard'daki Adalet Binasına götür."

"Daha önce söylediğim gibi..."

"Sadece birkaç dakika sürer. Orayı görmek istiyorum. Her gün oraya işe gidiyorum. Söylediğiniz gibi yıllar önce terk edilip terk edilmediğini görmek istiyorum."

Memur Crams duygusuzca gülümseyerek güneye doğru gitmeye devam etti. "Belki de sen sahte hafızası olan bir Android'sin. Bunu hiç düşünmüş müydün?"

Rick yenilgiyi kabullenip arkasına yaslandı ve çaresizce olacakları beklemeye başladı.

Fakat birini öldürdüm, diye düşündü. Polokov'u öldürdüm. Dave de iki tanesini halletti.

Mission'un üzerinde dolanan Crams'in arabası iniş hazırlıklarına başlamıştı.

_10_

Hava aracının üzerine inmeye başladığı Mission Caddesindeki Adalet Binası bloklar halinde dikilmiş, barok tarzında yapılmış kulelerle bezenmiş karışık modern tarzda bir binaydı. Fakat bir şey vardı. Bu binayı daha önce kesinlikle görmemişti.

Hava otosu indikten az bir süre sonra Rick'in suçlu kaydı yapılıyordu.

Memur Crams yüksek bir masada oturan çavuşla konuşuyordu. "304 ve 612'ye 4. Bir düşünelim kendini polis olarak tanıtmak."

Sıkkın bir şekilde formları dolduran çavuş yanıtladı. "406'ya 7." Duruşu ve yüzünün ifadesi bunun sıradan ve önemsiz, klişe bir iş olduğu izlenimini veriyordu.

Memur Crams Rick'i ardında bir teknisyenin bulunduğu ufak, beyaz masaya yöneltti. "Buraya gelin. Kafatası biçiminizi anlamak için. Tanımlama amaçlı."

Rick ters bir şekilde cevap verdi. "Biliyorum." Eskiden kendisi de bu tür masalara pek çok şüpheli getirmişti. Buna benzese de bu o masa değildi.

Kafatası ölçümleri yapıldıktan sonra tanıdığı başka bir odaya götürüldü. İçgüdüsel

olarak sahip olduğu eşyaları aklında birleştirmeye başladı. Bu çok saçma, diye düşündü. Bu insanlar kimdi? Eğer bu bina daha önce de varolmuşsa onların bundan niye haberleri yoktu? Ve onların bizden niye haberi yok, dedi kendi kendine. Bu polis teşkilâtıyla onlarınki paraleldi, ama bildiği kadarıyla aralarında hiç bağlantı olmamıştı, ama belki de olmuştur, diye düşündü. Belki de kendisi ilk değildi. Bunun daha önce olmaması mümkün değildi. Tabiî şayet burası gerçekten bir polis binasıysa...

Üniformasız bir adam ölçülü ve rahat adımlarla Rick Deckard'a yaklaşırken onu merakla inceliyordu. Memur Crams'e sordu. "Bu da nereden çıktı?"

"Şüpheli bir cinayet. Arabasında bir ceset vardı, ama onun bir Android olduğunu iddia ediyor. Biz de kontrol ediyoruz. Şu anda cesede kemik iliği testi uygulanıyor. Ayrıca bir polis memuru ve ödül avcısı olduğunu söyleyerek bir bayanın soyunma odasına girmiş, kadın ondan şüphelenip bize haber verdi. Kontrolü bitirmek ister misiniz efendim?" Crams kenara çekildi.

"Pekâlâ, ifadesiz dudakları olan, dar burunlu, üniformasız kıdemli polis mavi gözlerini Rick'e dikerek evrak çantasına uzandı. "Bunun içinde ne var, Bay Deckard?"

"Voigt-Kampff kişilik testine ait parçalar. Memur Crams beni tutukladığı sırada bir

şüpheliyi test ediyordum." Rick polisin çantayı karıştırıp, içindekileri teker teker incelemesini izledi. "Bayan Luft'a sorduğum sorular standart V-K sorularıdır. Soru..."

"George Gleason ya da Phil Resch'i tanıyor musunuz?"

"Hayır." Her iki isim de Rick'e hiç bir şey ifade etmiyordu.

"Onlar Kuzey Kaliforniya'nın ödül avcılarıdır. İkisi de Şubemize bağlı olarak çalışırlar. Belki de burada olduğunuz sürede onlarla karşılaşırsınız. Siz bir Android misiniz Bay Deckard? Bunu sormamın nedeni daha önce pek çok kaçak Andy'nin buraya gelip başka şehirden gelen ve şüpheli peşinde olan ödül avcıları olduklarını iddia etmeleri."

"Android değilim elbette. Voigt-Kampff testini bana uygulayabilirsiniz. Daha önce de test oldum. Bir kere daha olmak beni rahatsız etmez. Fakat sonucun ne olacağını biliyorum. Karımı arayabilir miyim?"

"Sadece bir kez telefon kullanma hakkınız var, karınız yerine avukatınızı aramaya ne dersiniz?"

"Hayır. Karımı arayacağım o bir avukat ayarlar."

Üniformasız polis memuru ona 50 sent verip telefonu işaret etti. "Karşıda bir görüntülü telefon var." Rick telefona doğru ilerlerken bir süre onu seyredip tekrar evrak çantasının içindekileri incelemeye başladı.

Rick bozuk parayı atıp ev numarasını çevirdi. Sonsuzluk kadar süren birkaç dakikadan sonra ekranda bir kadının yüzü belirdi.

"Merhaba."

Bu kesinlikle Iran değildi. Rick bu kadını hayatı boyunca bir kere bile görmemişti.

Telefonu kapatıp polis memuruna doğru yürüdü.

"Kimse yok mu? Bir kez daha arayabilirsiniz. Bu konuda oldukça Özgür bir politikamız var. Şu anda bir arabulucu aramanıza izin veremem, çünkü suçunuza kefil olan kimse yok, ama mahkemeye çıktığınızda..."

"İşlemleri biliyorum." Rick'in ses tonu sertti.

"İşte evrak çantanız." Polis memuru çantasını Rick'e geri uzattı. "Ofisime gelin. Sizinle konuşmak istiyorum." Rick'e yolu gösterirken, duraksayıp konuşmaya devam etti. "Adım Garland." Elini uzattı. Rick adamın elini sıktı. "Lütfen oturun." Garland ofisinin kapısını açıp, geniş, üzeri düzenli bir masanın arkasına geçti. Rick tam karşısına oturdu.

"Şu bahsettiğiniz Voigt-Kampff testi," Rick'in evrak çantasını işaret etti. "Bütün taşıdığınız o materyaller." Piposunu doldurup yaktı. Birkaç nefes çektikten sonra devam etti. "Android'leri saptamak için kullanılıyor değil mi ?"

"Voigt-Kampff bizim temel testimiz. Yeni Nexus–6 beyin ünitesini ayırt edebilen tek test o. Daha önce duymamış mıydınız?"

"Android'ler için kullanılan pek çok profil-analiz testi biliyorum ama bunun adını hiç duymamıştım." Rick, şişkin yüzüyle kendisini dikkatle inceleyen Garland'ın ne düşündüğünü anlayamıyordu. Garland devam etti. "Çantanızdaki şu ince karbon kâğıtlar. Hani görevlerinizi belirten... Polokov, Bayan Luft... Sıradaki benim."

Rick evrak çantasını kaptı.

Bir dakika sonra bütün karbon kâğıtları önündeydi. Garland'ın söylediği doğruydu. Rick kâğıdı incelemeye başladı Her iki adam da, ne o ne de Garland, bir süre konuşmadılar. Garland boğazını temizleyerek, sinirli sinirli öksürdü.

"İnsanın kendisini bir anda bir ödül avcısının listesinde bulması hoş bir his değil." Masasındaki inter-komun düğmesine basarak: "Buraya ödül avcılarından birini gönderin. Kim olduğu önemli değil." Rick'e döndü. "Phil Resch birazdan burada olur. Devam etmeden listesini görmek istiyorum."

"Onun listesinde olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Bu mümkün, bunu birazdan öğreneceğiz. Bu tür kritik meselelerde emin olmak en iyisi, işi şansa bırakmaya gelmez. Bu kâğıtta benim polis müfettişi değil de sigortacı olduğum yazıyor, ama diğer bilgiler doğru; meselâ fiziksel tanımım, hobilerim, yaşım, kişisel alışkanlıklarım ve ev adresim gibi. Evet, bu be-

nim. Bir de siz kendiniz bakın." Sayfayı Rick'e doğru itti.

Ofis kapısı açıldı ve uzun boylu, kemikli bir adam gözlükleri, kabarık Van-dyke tipi sakalları ve sert hatlı yüzüyle kapıda belirdi. Garland ayağa kalktı.

"Phil Resch, Rick Deckard ikiniz de ödül avcılarısınız. Sanırım tanışma zamanınız geldi."

Phil Resch, Rick'le el sıkışırken sordu. "Hangi şehre bağlısınız?

Garland, Rick'in yerine cevap verdi. "Buraya San Francisco'ya. Listesine bir bak. Sırada bu var Garland, Phil Resch'e kendine ait bilgilerin bulunduğu kâğıdı uzattı.

"Hey, Gar. Bu sensin."

"Dahası var. Listesinde şu opera şarkıcısı Luba Luft ve Polokov'da var. Polokov'u hatırlıyor musun? Şu anda ölü durumda. Bu ödül avcısı ya da Android ya da her neyse onu halletmiş. Şu anda lâboratuarda kemik-iliği testi uygulanıyor."

Phil Resch devam etti. "Polokov'la konuşmuştum. Sovyet Polisinden şu iri Noel baba değil mi?" Dağınık sakalını sıvazlayarak düşündü. "Ona kemik-iliği testi uygulamak bence iyi bir fikir."

"Ne demek istiyorsun?" Garland'ın canı belirgin bir şekilde sıkılmıştı. "Bunu yapmamızın sebebi Deckard'ın, kimseyi öldürmediği sadece 'bir And'yi emekli ettiği' iddiasını

kanunî olarak çürütmek."

"Polokov bana çok soğuk görünmüştü. Fazlasıyla ihtiyatlı ve mesafeliydi."

Garland bariz bir biçimde sinirlenmişti. "Pek çok Sovyet polisi öyledir."

Phil Resch devam etti. "Luba Luft'u tanımıyorum, ama yaptığı plâkları dinlemiştim." Rick'e döndü. "Onu test ettiniz mi?"

"Başlamıştım, ama tamamlayamadım. Polisi aradı."

"Ya Polokov?"

"Ona da test yapacak vaktim olmadı."

Phil daha çok kendi kendine konuştu "ve sanırım müfettiş Garland'ı da test etmediniz."

"Tabiî ki hayır," Garland konuştuğunda yüzü öfkeden âdeta buruşmuştu.

"Ne tür bir test uyguluyorsunuz?"

"Voigt-Kampff testi."

"Bu testi duymadım." Hem Resch hem de Garland derin düşüncelere dalmışlardı, ama aynı şeyi düşünmedikleri açıktı. "Her zaman söylemişimdir, bir Android için en iyi yer WPO gibi büyük bir polis organizasyonudur. Polokov'u tanıdığım andan beri onu test etmek istiyordum, ama bunun için bir neden yoktu. Bu da öyle bir pozisyonun açıkgöz bir Android'e sağladığı avantajlardan."

Müfettiş Garland sandalyesinden yavaşça kalkarak Phil Resch'e baktı. "Beni de test etmek istedin mi?"

Phil'in yüzünde ihtiyatlı bir gülümseme

belirdi. Cevap verecekken vazgeçip omzunu silkti. Garland'ın gözle görünür öfkesine aldırmıyor gibiydi.

Garland devam etti. "Durumu anladığını sanmıyorum. Bu adam ya da Android bize, gerçekte var olmayan sözde Lombard Caddesinden yönetilen bir polis teşkilâtından geldiğini söylüyor. Aynı bölgede çalışıyor olmamıza rağmen ne bizim ondan ne onun bizden haberi yok. Daha önce duyulmamış bir testten bahsediyor ve taşıdığı liste Android'lere değil insanlara ait bir liste En azından bir kez öldürmüş ve eğer Luft zamanında aramasaydı onu da öldürüp benim peşime düşecekti."

"Hmmm,"

"Hmmm," Garland öfkeyle Phil'i taklit etti. Sanki her an inme inecekmiş gibi gözüküyordu. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Interkomda bir kadın sesi duyuldu. "Müfettiş Garland, Polokov'un lâboratuar sonuçları hazır."

Phil Resch konuştu. "Sanırım bunu duymalıyız."

Garland hırsla ona bakıp Interkomun düğmesine bastı. "Devam edin Bayan French,"

"Kemik iliğinde çıkan sonuca göre Polokov insana benzeyen bir robot. Daha detaylı bir..."

"Yo, bu yeterli." Garland sandalyesine oturup gözlerini duvara dikti. Ne Rick'e ne de Phil'e bir şey söylemeden.

Resch, Rick'e döndü. "Voigt-Kampff testi-

nin ölçtüğü nedir Bay Deckard?"

"Çeşitli sosyal durumlarda gösterilen duygudaşlık tepkisini taban alır, genellikle hayvanlarla ilgili."

"Bizimkisi büyük bir ihtimalle daha basit bir test. Omuriliğin üst kısmında meydana gelen refleks tepkisi insan sinir sistemine oranla robotlarda birkaç mikro saniye daha geç oluşuyor." Phil, Müfettiş Garland'ın masasına uzanıp kâğıt destesini önüne çekerek tükenmezkalemle bir taslak çiziktirdi.

"Biz ses ya da ışık sinyali kullanıyoruz. Test edilen bir düğmeye basıyor ve süreyi ölçüyoruz. Deney birkaç kez tekrarlanıyor tabiî ki. Sinyali görmeyle, düğmeye basma arasındaki zaman Andy'de ve insanda değişiyor. Aşağı yukarı on ölçüm sonunda yeterli kanıta ulaştığımıza inanıyoruz. Ayrıca Polokov'da olduğu gibi kemik iliği testi bizi destekliyor."

Kısa bir sessizlikten sonra Rick devam etti. "Beni de test edebilirsiniz. Hazırım, ama eğer kabul ederseniz sizi de test etmek isterim."

"Tabiî ki," Resch konuştuğunda Garland'ı inceliyordu. "Boneli Refleks Testinin rutin bir şekilde polis personeline uygulanması gerektiğini yıllardır söylemişimdir. Öyle değil mi Müfettiş?"

"Evet, öyle ve ben de buna hep karşı çıktım. Bu çalışanların moralini etkiler."

Rick konuştu. "Sarının Polokov'un lâboratuar raporundan sonra kendinizi buna hazırlamalısınız."

_11_

Garland parmağını Phil Resch'e doğru doğru tehdit edercesine kaldırarak konuşmasını sürdürmüştü. "Sanırım öyle, ama sizi uyarıyorum testin sonuçları hoşunuza gitmeyecek."

"Sonucu biliyor musunuz yani?

"Resch bunu sorduğunda görünür bir biçimde şaşırmıştı ve durumdan hiç memnun değildi.

"Sapına kadar biliyorum."

Resch başını salladı. "Tamam." "Ben yukarı çıkıp boneli takımını getireceğim." Ofisin kapısına doğru yürüyüp çıktı ve holde kayboldu. "Üç dört dakika içinde dönerim." Kapı ardından kapandı.

Müfettiş Garland masasının sağ üst çekmecesinden bir lâzer tabancası çıkararak Rick'e yöneltti.

"Bu hiçbir soruna çözüm getirmez Bay Garland, Resch, Polokov'a uyguladığınız testi bana da uygulayacak. Boneli Refleks testinin size ve kendisine de uygulanmasını isteyecektir."

Müfettiş Garland lâzer tabancasını elinden bırakmadı. "Bugün en başından beri kötü bir

gündü. Özellikle de Memur Crams seni getirdiğinde olacakları hissetmiştim. Bu yüzen müdahale ettim." Lâzer tabancasını yavaşça indirip omuzlarını silkerek çekmeceye geri koydu ve anahtarı cebine soktu.

"Üçümüze de uygulanacak testler neyi otaya koyacak?"

"Allah'ın cezası, aptal Resch."

"Durumunu bilmiyor mu?"

"Bilmiyor, hatta şüphelenmiyor bile yoksa ödül avcısı olarak hayatını sürdürür müydü? Bu bir insan işi, Android'lere göre değil." Garland, Rick'in evrak çantasını işaret etti. "Kâğıtlarda yazan ve test etmemiz gereken diğer şüpheliler, onların hepsini tanıyorum." Garland kısa bir süre sustu. "Resch ile dışarıdan, Mars'tan aynı gemiyle geldik. O bir hafta daha Mars'ta kalmıştı. Sentetik hafıza sistemi takıldı." Garland sustu.

"Bunu öğrendiğinde ne yapar?"

Garland cevap verdiğinde sesi sanki uzaktan geliyordu. "En ufak bir fikrim yok. Entelektüel, soyut bir bakış açısından bu durum ilginç olabilir."

"Yani sentetik hafızayla riske girmiş oluyorsunuz."

"Bizim kaçıp buraya, hayvan bile sayılmadığımız dünyaya gelmemiz zaten başlı başına bir risk. Solucanlar veya ağaç kurtları bile hepimizden daha değerli." Garland rahatsız edici bir biçimde altdudağıyla oynuyordu. "Eğer

Phil Resch Boneli Testini geçip sadece ben kalsaydım durumun iyi olabilirdi. O zaman sonuç zaten tahmin edilebilir olurdu ve Phil Resch için ben sadece emekli etmesi gereken başka bir Andy olurdum. Anlayacağın senin durumun da pek parlak değil, Deckard, hatta en az benimi ki kadar kötü. Nerede yanıldım biliyor musun? Polokov'u tanımıyordum. Buraya mutlaka daha önceden gelmiş olmalı. Bizim gurubumuzla en ufak bir ilişkisi yoktu. Geldiğimde o çoktan WPO'daydı. Lâboratuar raporu istemekle atılmamam gereken bir riske girdim. Crams de aynı riske girdi."

"Polokov az kalsın beni de öldürüyordu."

"Evet, onda bir şey vardı. Bizim beyin ünitemizle onunkinin aynı olduğunu sanmıyorum. Onun yapısı bir şekilde değiştirilmiş. Bize bile yabancı bir yapı. Fakat iyi bir örnek, hem de yeterince iyi."

"Dairemi aradığımda neden karımla konuşamadım?"

"Buradaki tüm telefon hatları kapalı devredir. Buradan sadece ofisteki diğer telefonları arayabilirsin. San Francisco'nun diğer kesimlerine kapalı bir organizasyonuz. Biz onları tanıyoruz, ama onlar bizi tanımıyorlar. Bazen senin gibi bir insan güvenliğimizi korumak için buraya getirilir." Garland ofis kapısını işaret etti. "İşte hevesli polisimiz Phil Resch elinde küçük, portatif testiyle geliyor. Çok akıllı değil mi? Kendi hayatını, benim ha-

yatımı ve büyük bir olasılıkla senin hayatını da mahvedecek."

"Siz Android'lerde korunma içgüdüsü pek yok."

Garland dişlerinin arasından cevap verdi. "Sanırım haklısın. İnsanlara has bir yetenek bizde yok. Sanırım siz buna duygudaşlık diyorsunuz.

Kapı açıldığında Phil Resch elinde çevresinden teller sarkan bir âlet taşıyordu. "İşte buradayız." Kapıyı kapatıp oturdu ve âleti fişe taktı.

Garland sağ elindeki silâhı anîden Resch'e doğrulttu. Resch ve Rick Deckard bir anda sandalyelerinden yere yuvarlanmışlardı. Aynı anda Resch lâzer silâhına uzanıp Garland'a ateş etti.

Resch yıllar süren eğitimin tecrübesiyle mükemmel bir nişan almıştı. Garland'ın kafatası ikiye ayrıldıktan sonra vücudu ileriye doğru yalpalayıp lâzer silâhını elinden düşürdü. Bir yumurta gibi sandalyesine düşüp, yana doğru kayarak yere devrildi.

Resch ayağa kalktı. "Bunun benim işim olduğunu unuttu galiba. Bir Android'in ne yapacağını çok iyi tahmin edebilirim, sanırım sen de öyle." Lâzer silâhını kaldırıp merakla eğildi ve sabık müfettişin cesedini incelemeye başladı. "Ben yokken sana neler anlattı."

"Kendinin Android olduğunu söyledi ve senin de." Rick sustu. Beyninin her hücresi

hesaplama ve seçme işiyle uğraşıyordu. Söyleyeceği şeyi değiştirip devam etti. "Senin onu saptayacağını söyledi."

"Başka bir şey?"

"Bu binanın Android'lerle dolu olduğunu da söyledi."

Resch konuştuğunda düşünceliydi. "Bu senin ve benim buradan çıkmamızı güçleştirecek. Tabiî istediğim zaman buradan çıkabilecek otoriteye sahibim ve ayrıca yanımda bir suçluyu da götürebilirim." Dinledi, ofisin dışından ses gelmiyordu. "Sanırım hiçbir şey duymadılar. Burada dinleme âleti de yok. Aslında olması gerekirdi." Dikkatlice Android'in vücudunu ayağıyla dürttü.

"Tahmin yeteneğin gerçekten şaşırtıcı. Daha ofis kapısını açmadan bana ateş edeceğini biliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse ben yukardayken seni öldürmemesine şaşırdım."

"Az kalsın öldürüyordu. Lâzeri bana çevriliydi. Beni öldürmeyi düşünüyordu, ama onu asıl endişelendiren sendin."

Resch konuştuğunda canı sıkkındı. "Android kaçar ödül avcısı kovalar. Opera Binasına geri dönüp kimse uyarmadan Luba Luft'u avlaman gerektiğini biliyorsun değil mi? O şeyi avlamalısın. Onlara böyle mi diyorsun: Şey?"

"Bir zamanlar öyle çağırırdım. Yaptığım iş vicdanımı rahatsız ettiğinde kendimi korumak için onları böyle çağırırdım, ama artık buna ihtiyaç duymuyorum. Tamam, eğer beni

buradan çıkarabilirsen Opera Binasına döneceğim."

"Garland'ı masasına oturtsak." Resch bunu söylerken Garland'ın cesedini sürükleyip sandalyesine yerleştirdi. Uzaktan bakıldığında oldukça normal görünüyordu. Masadaki interkomun düğmesine basarak konuştu. "Müfettiş Garland önümüzdeki yarım saat içinde rahatsız edilmek istemiyor. Kimse dikkatini dağıtmamalı."

"Tamam, Bay Resch."

Phil Resch interkom düğmesini bırakıp Rick'e döndü. "Binada olduğumuz sürece seni kendime kelepçeleyeceğim. Dışarı çıktığımızda buna gerek kalmaz." Kelepçeleri çıkarıp Rick'in bileğini kendisininkine kelepçeledi. "Haydi, bu işi bitirelim." Omuzlarını dikleştirip, derin bir nefes aldıktan sonra odanın kapısını açtı.

Etrafta rutin işlerini yapan üniformalı polislerin hiçbirisi Phil Resch, Rick'i asansöre götürürken başını kaldırıp onlara bakmadı.

Resch asansörü beklerken konuşmaya devam etti. "Esas korktuğum Garland denen şeye bir Android uyarı mekanizması takılmıştı, fakat şimdiye kadar bu mekanizma iptal olmuş olmalı, yoksa bizim için iyi olmaz."

Asansör durunca polis görünümlü pek çok erkek ve kadın Rick ve Phil'e en ufak bir ilgi göstermeden dağıldılar.

"Senin şuben beni de alır mı acaba?" Resch

bu soruyu sorarken asansöre binmiş çatıya doğru yükseliyorlardı. "Sanırım artık işsizim."

Rick ihtiyatla cevap verdi. "Neden olmasın, ama zaten iki tane ödül avcısı var." Ona söylemeliyim, diye düşündü. Bunu saklamak gaddarlık ve ahlâksızlıktı. Bay Resch, siz bir Android'siniz. Beni buradan çıkardınız, bu da ödülünüz; siz bizim nefret ettiğimiz ve yok etmeye söz verdiğimiz bir varlıksınız.

Phil Resch konuşmasını sürdürdü. "Böylesi bir şeyi kabul etmek çok güç. Tam üç yıldır Android'lerin yönetimi altında çalışıyorum. Neden hiç şüphe etmedim?

"Belki çok fazla da zaman geçmemişti. Belki de bu binaya yakın bir zamanda yerleşmişlerdir."

"En başından beri buradaydılar. Garland üç yıl boyunca bana âmirlik etti."

"Onun söylediğine bakılırsa Dünya'ya grup olarak beraber gelmişler ve bu üç yıl önce değil sadece birkaç ay önce gerçekleşmiş."

"O zaman gerçekten bir tane Garland vardı, fakat daha sonra yerine bir Android geçti." Köpekbalığına benzeyen uzun yüzü olanları anlama çabasıyla buruşmuştu. "Ya da bana sahte hafıza yüklendi. Belki de tüm bu zaman içinde sadece Garland'ı hatırlıyorum. Fakat-" Gittikçe artan bir eziyetle kaplanan yüzü düzensice buruşmaya devam etti. "Sahte hafıza sadece Android'lerde işlev görür. İnsanda bir işe yaramaz."

Asansör durup kapı açıldığında, birkaç arabanın dışında tamamen terkedilmiş olan polis binasının çatısı önlerinde uzanıyordu.

"Bu benim arabam." Yakında park edilmiş bir hava aracının kapısını açan Phil Resch aceleyle Rick'in binmesini işaret edip şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı ve yükseldi. Kuzeydeki Opera Binasına doğru yol almaktaydılar. Phil Resch refleksleriyle arabayı kullanıyordu, çünkü dikkati gittikçe daha da can sıkıcı bir hal alan düşüncelerinde yoğunlaşmıştı; aniden konuştu. "Beni dinle Deckard, Luba Luft'u emekli ettikten sonra bana da..." Güçlü fakat acı dolu sesi birden kesildi. "Biliyorsun. Boneli testini ya da senin duygudaşlık ölçen testi bana da uygula. Ne olduğumu anlamak için."

"Bunu daha sonra düşünürüz." Rick'in kiçaçamak bir cevaptı.

Phil Resch durumu kavrayarak Rick'e baktı. "O testi olmamı istemiyorsun değil mi? Sanırım sonucu şimdiden biliyorsun. Büyük ihtimalle Garland sana benim bilmediğim şeyler söylemiş olmalı."

"Luba Luft'u avlamak ikimiz için bile çok zor olacak. En azından ben tek başıma onu halledemem. Bence dikkatimizi bu konuya yoğunlaştırmalıyız."

"Sorun sadece yalancı hafızalar değil. Benim gerçek bir sincabım var ve onu çok seviyorum, Deckard. Allahın cezası her günün

sabahı onu besleyip kafesini temizlerim ve iş için çıkarken de onu dairede serbest bırakırım. Kafesinde bir tekerleği var. Hiç tekerlek döndüren bir sincap görmüş müydün? Durmadan tekerleği çevirir, ama kendisi aynı yerde kalır; sanırım bu Buffy'nin hoşuna gidiyor."

"Sincaplar herhâlde çok akıllı hayvanlar değil."

Sessizlik içinde uçmaya devam ettiler.

_12_

Rick Deckard ve Phil Resch opera binasına ulaştıklarında Bayan Luft binadan çoktan ayrılmıştı.

Phil Resch sahne görevlisine kimliğini göstererek sordu. "Gideceği yeri söyledi mi?"

Sahne görevlisi kimliği inceledi. "Müzeye gidecekti. Yarın son günü olan Edward Munch sergisini görmeğe."

Rick kendi kendine Luba Luft'un işini de o gün içinde bitireceğini düşündü.

Kaldırımda müzeye doğru yürürlerken Phil Resch, Rick'e döndü. "Şansımız ne sence? Çoktan gitmiş olabilir. Onu müzede bulamayabiliriz."

"Olabilir."

Müzeye girip Munch sergisinin hangi katta olduğunu öğrendiler. Bir süre sonra resimlerin ve ağaç oymaların arasında dolaşmaya başladılar. Sergiyi dolaşan insanların arasında öğretmenlerinin tiz sesinin tüm sergi salonunda yankılandığı bir de gramer sınıfı vardı. Rick: işte, bir Andy böyle gözüküp, böyle sesler çıkarmalı, Luba Luft ve Rachael Rosen gibi, ya da yanımdaki adam daha doğrusu 'şey' gibi değil, diye düşündü.

"Bir Andy'nin hayvan sahibi olduğunu hiç duymuş muydun?"

Rick bilmediği bir nedenden dolayı dürüst olmak ihtiyacını hisseti. Belki de kendini şimdiden olacaklara hazırlamaktaydı. "Andy'lerin bir hayvan sahibi olup, onlara baktıklarına iki kez şahit oldum. Bu oldukça seyrek gözükür ve gözlemlediğim kadarıyla genellikle başarısızlıkla neticelenir. Andy hayvanı hayatta tutmayı beceremez. Sürüngenler ve böcekler haricinde tüm hayvanların hayatlarını sürdürmek için ilgi ve sıcaklığa ihtiyacı vardır."

"Bir sincap böyle sevgi dolu bir atmosfere ihtiyaç duyar mı? Çünkü Buffy'nin durumu oldukça iyi. Onu her gün temizleyip, tüylerini tarıyorum." Phil Resch bir yağlıboya tablosunun önünde durup dikkatle incelemeye koyuldu. Resim, kafatası ters çevrilmiş bir armudu anımsatan, elleri dehşet duygusuyla kulaklarını kapamış, ağzı büyük ve sessiz bir çığlıkla açılmış, tüysüz, sıkıntılı bir yaratığı tasvir ediyordu. Hermafrodit yaratığın çektiği işkence, çığlığının yankısı etrafındaki havayı kaplamış, yaratık kendi haykırışlarının içinde hapsolmuştu. Kendi çığlığını duymamak için kulaklarını kapamıştı. Etrafta kendinden başka kimsenin olmadığı bir köprüde duruyor ve kendi çığlığının getirdiği yalnızlık içinde, ya da o yalnızlığa rağmen haykırıyordu.

Rick resme ait bilgi kartını okurken konuş-

tu. "Bunun ahşap oymasını da yapmış."

Phil Resch, yaratığın çığlığının resimde somut bir şekilde görünen büklümlerini izliyordu. "Sanırım bir Android de böyle hissediyordur. Ben böyle hissedemediğime göre belki de..." Phil, birkaç kişinin resmi incelemek için yaklaşmasıyla sustu.

Rick ileriyi işaret etti. "İşte Luba Luft." Phil Resch kasvetli gözlemlerine ara verdi ve Rick'le beraber Luba Luft'a doğru yavaşça, sanki hiçbir şeyle yüzleşmeyecekmiş gibi yürümeye başladılar. Her zamanki gibi çevrenin olağan sakinliğini korumak hayatî bir önem taşıyordu. Android'lerin varlığından haberdar olmayan diğer insanlar, avı kaçırma pahasına da olsa korunmalıydı.

Elinde bir katalog tutan, parlak pantolon üstüne parıldayan altın sarısı yeleğimsi bir giysi giymiş Luba Luft, önündeki resme dalmıştı. Resim, yüzünde mucizevî bir şaşkınlık ve taze, körü körüne bir hayranlık ifadesiyle, bir yatağın kenarında ellerini kavuşturarak oturmuş bir genç kızı tasvir ediyordu.

Rick, Luba Luft'un yanında durdu ve kolundan gevşekçe tutarak tüm kontrolün kendisinde olduğunu söyledi. "Onu senin için almamı ister misin?" Diğer tarafta Phil Resch elini Luba Luft'un omzuna koymuştu. Rick Resch'in lâzer tabancasının çıkıntısını görebiliyordu. Anlaşılan Phil Resch, Müfettiş Garland'ı neredeyse ıskalamasından sonra işi

şansa bırakmak istemiyordu.

"Satılık değil." Luba Luft önce Rick'e boş bakışlarla baktı. Onu tanıdıktan sonra, sanki yaşam içinde derinlerdeki bir noktaya doğru geri çekilip vücudu yok oluşa terk edilmişçesine gözleri ifadesizleşip, yüzü bir ceset suratı gibi beyaza kesti. "Tutuklandığınızı sanıyordum. Ne yani sizi öylece bıraktılar mı?"

"Bayan Luft, bu Bay Resch. Phil Resch, bu tanınmış opera sanatçısı Luba Luft." Rick Luba'ya doğru konuştu. "Beni tutuklayan polis bir Android'di, üstü de öyle. Müfettiş Garland'ı tanıyor musunuz, daha doğrusu tanıyor muydunuz? Bana hepinizin aynı gemiyle buraya geldiğinizi söyledi."

Phil Resch, Luba Luft'a yönelerek konuştu. "Mission binasında çalıştığını söylediğiniz polis teşkilâtı sizin grubunuzun bağlantı kurduğu bir organizasyon, hatta insandan bir ödül avcısı tutacak kadar kendilerine güveniyorlar."

"Sen mi? Sen insan değilsin. Sen de bir Android'sin."

Kısa bir sessizlikten sonra Phil Resch alçak ve kontrollü sesle devam etti. "Zamanı geldiğinde bununla ilgileneceğiz." Rick'e dönek: "Onu arabama götürelim."

Luba Luft'u ortalarına alarak asansöre doğru götürdüler. Luba Luft isteyerek gelmese de durumu kabullenmişçesine karşı koymak adına hiç bir şey de yapmıyordu. Rick,

bu tip durumlarda Android'lerin bu tepkiyi verdiğini tecrübelerinden biliyordu. Onlara hayat veren yapay yaşam gücü çok zorlandığında, hepsinde olmasa da birçoğunda iflâs edebiliyor, ama tekrar aynı hiddetle ortaya çıkabiliyordu da.

Rick'in bildiği bir şey daha vardı, Android'lerde içgüdüsel bir göze çarpmama isteği vardı. Luba Luft müzenin kalabalık ortamında hiçbir şey yapmaya kalkışmazdı. Büyük bir olasılıkla Luft için son direniş arabada, başka kimsenin göremeyeceği bir yerde yaşanacaktı. Rick kendini hazırlayıp, Phil Resch'i düşünmeyi bıraktı. Resch'in de söylediği gibi onunla uygun bir zamanda ilgilenecekti.

Koridorun sonunda, asansörlere yakın sanat kitapları ve kart satan küçük bir dükkân kurulmuştu. Luba durarak dükkânın önünde oyalandı. Yüzünün rengi az da olsa geri gelmişti. Yeniden canlı gözüküyordu. Rick'e döndü. "Bana beni bulduğunuzda baktığım resmin bir taklidini al. Şu yatakta oturan kızın olduğu resim."

Kısa süren bir sessizlikten sonra Rick, dağınık gri saçlı, orta yaşlı kadın satıcıya döndü. "Munch'ın Pu-berty'nin reprödüksüyonu var mı?"

Satıcı gösterişli, kalınca bir cildi eline aldı. "Sadece eserlerinin toplandığı bu kitapta var, 25 dolar."

Rick cüzdanına uzandı. "Alıyorum."

"Benim şubemin bütçesi milyon yıl geçse de bunu karşı..."

"Kendi paramla alıyorum." Rick satıcıya parayı uzatıp Luba'ya kitabı verdi. "Şimdi yolumuza devam edelim."

Luba asansöre binerken Rick'e teşekkür etti. "Çok naziksiniz. İnsanlarda etkileyici, garip bir şey var. Bir Android bunu asla yapmazdı." Phil Resch'e doğru soğuk bir sesle konuşmuştu. "Kendi de söylediği gibi milyon yıl geçse de bunu düşünemezdi." Resch'e nefret ve tiksinti dolu bir ifadeyle bakmaya devam etti. "And-roid'lerden gerçekten hoşlanmıyorum. Mars'tan geldiğimden beri hayatım insanları taklit etmekle geçti. Bir insanın düşünce ve davranışlarına sahipmişim gibi davrandım. Bana göre daha üstün bir yaşam formunu taklit ettim. Sana da böyle mi oldu Resch? İnsan gibi..."

"Buna dayanamıyorum." Phil Resch elini paltosunun cebine sokup el yordamıyla aranmaya başladı.

Rick, Phil'in elini tuttu. Resch geri çekilip, Rick'den sıyrıldı. "Hayır. Boneli testini yapmalıyız."

"Bir Android olduğunu itiraf etti. He şey ortada, beklememiz için bir sebep yok," dedi Resch.

"Sadece sinirlerini bozduğundan dolayı onu emekliye ayıramazsın. Tabancanı bana ver." Rick, lâzer tabancasını Phil Resch'in

elinden almak için çabaladı. Fakat tüm dikkatini Luba Luft'a yönelten Resch, sıkışık asansörde daire çizip Rick'ten kurtuldu. "Tamam, öyleyse onu şimdi yok et. Emekli et onu. Ona haklı olduğunu göster." Rick sözlerini bitirdikten sonra Resch'in ciddî olduğunu fark etti. "Bekle..."

Phil Resch ateş etti ve Luba Luft aynı anda çılgınca, korku dolu bir kas gerilmesiyle büküldü ve öteye dönüp yere yığıldı. Işın Luba'ya isabet etmemişti, ama Resch silâhını indirip sessizce karnında bir delik açtı. Luba haykırmaya başladı. Asansörün duvarına dayalı çömelmiş haykırıyordu. Tıpkı resimdeki gibi, diye düşündü Rick ve kendi lâzer tabancasıyla onu öldürdü. Luba Luft'un cansız vücudu yüzükoyun yere düştüğünde titrememişti bile.

Rick, birkaç dakika önce Luba'ya satın aldığı kitabı lâzeriyle düzenli bir şekilde yakarak bulanık küllere dönüştürdü. İşini eksiksiz ve hiç ses çıkarmadan bitirdi. Phil anlam vermeden, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle onu izliyordu.

"Kitabı saklayabilirdin. Sana pahalıya..."

"Sence Android'lerin ruhu olabilir mi?"

Phil Resch'in aklı daha da karışmıştı.

"Kitabın parasını karşılayabilirim, Bugün tam 3000 dolar kazandım ve daha işin yarısı bile bitmedi."

"Garland'ı mı kastediyorsun? Fakat onu

ve Luba Luft'u ben öldürdüm, sen değil."

"Sen ne bizim şubeden ne de kendi şubenden para alabilirsin. Arabaya binince sana ya Boneli ya da Voigt-Kampff testini uygulayacağım ve sonucu beraberce göreceğiz. Listemde olmasan bile." Rick, titreyen elleriyle çantasını açıp buruşmuş karbon kâğıtları karıştırdı. "Evet, adın listemde yok kanunlara göre bu durumda seni sahiplenemem, ama Garland ve Luba Luft benim."

"Benim Android olduğumdan emin misin? Gar-land'ın söylediği gerçekten bu mu?"

"Garland öyle söyledi."

"Belki aramızı bozmak için yalan söylemiştir. Aramıza girmelerine izin verdiğimiz için çıldırmış olmalıyız. Luba Luft konusunda haklıydın. Beni sinirlendirmesine izin vermemeliydim. Sanırım gereğinden fazla hassasım ama bu bir ödül avcısı için normal bir durum. Sanırım sen de böylesindir, ama biliyorsun ki Luba Luft'u yarım saat kadar sonra zaten emekli etmek zorunda kalacaktık. Sadece yarım saat sonra. Satın aldığın kitaba bakmak için bile vakti olmayacaktı. Fakat o kitabı neden yok ettiğini anlayamadım. Ne düşündüğünü anlayamıyorum, bu çok mantıksız."

"Bu işi bırakıyorum."

"Peki, hangi işe gireceksin?"

"Herhangi bir şey, meselâ sigortacılık ya da göç ederim." Rick başını onaylarcasına salladı. "Evet. Mars'a giderim."

"Birinin bu işi yapması gerekiyor."

"Bu işte Android'leri kullanabilirler. Andy'lerin yapması çok daha iyi olur. Ben daha fazla devam edemem; bu kadar yeter. O çok iyi bir şarkıcıydı ve bu gezegen onu kullanabilirdi. Bu delilik."

"Hayır, bu gerekli, unutma kaçmak için insanları öldürdüler ve eğer Mission polis binasından çıkarmasaydım sana da bunu yapacaklardı. Garland'ın beni ofisine çağırmasının nedeni de buydu. Polokov ve Luba Luft'da az daha seni öldürmüyorlar mıydı? Biz sadece kendimizi koruyoruz, onlar tehlikeli, kanunsuz yabancılar ve ortalıkta sanki..."

"Polismiş, ödül avcısıymış gibi dolanıyorlar."

"Tamam. Bana Boneli Testini uygula. Belki Garland yalan söylemiştir. Bence o yalan söylüyordu. Çünkü sahte hafızalar bu kadar iyi olamaz. Sincabıma ne diyeceksin peki?"

"Evet, sincabın. Onu unutmuştum."

"Eğer ben bir Andy'sem ve sen beni öldürürsen sincabımı alabilirsin. Bunu vasiyetime de yazarım."

"Android'ler hiçbir şeyi miras bırakamazlar çünkü hiçbir şeye sahip olamazlar."

"Öyleyse, sadece al."

"Belki de..." asansör durmuştu. "Sen Luba'yla kal. Ben onu kemik iliği testi için Adalet Binası'na götürecek bir devriye arabası bulacağım." Rick bir telefon kulübesi bul-

du ve titreyen elleriyle parayı atıp, numarayı çevirdi; Bu arada asansörü bekleyen bir grup insan Phil Resch ve Luba Luft'un çevresinde toplanmıştı.

Konuşması bittikten sonra telefonu kaparken, o mükemmel bir şarkıcıydı, diye düşündü. Bunu anlayamıyorum. Onun gibi bir yetenek toplumumuza nasıl bir zarar verebilir? Fakat sorun yeteneği değildi. Kendisiydi. Tıpkı Phil Resch'te olduğu gibi. O da aynı nedenlerden dolayı bir tehlikeydi. Bu işi şimdi bırakamam, diye düşündü. Telefon kulübesinden çıkıp Phil Resch ve Android kızın yüzükoyun yatan cesedine geri döndü. Biri kızın üzerini bir paltoyla örtmüştü. Palto, Phil Resch'e ait değildi.

Bir kenarda durup hararetle kısa gri bir sigara içen Phil Resch'e doğru yürüdü. "Umarım testin sonunda Android çıkarsın."

"Benden gerçekten nefret ediyorsun. Bu çok anî oldu. Mission Caddesinde, senin hayatını kurtardığımda benden nefret etmiyordun."

"Belli bir öldürme şeklin var. Garland'ı sonra da Luba'yı öldürüş biçimin. Benim öldürdüğüm gibi öldürmüyorsun. Sen, kahretsin, ne olduğunu biliyorum. Sen öldürmekten zevk alıyorsun. İhtiyacın olan tek şey bunu yapmak için gereken herhangi bir neden. Eğer bir nedenin olsaydı beni de öldürürdün. Garland'ın bir Android olma olasılığını bu

yüzden hemen benimsedin, çünkü bu onu öldürmek için sana gerekçe sağlıyordu. Boneli testini geçemediğinde ne yapacağını merak ediyorum. Kendini mi öldüreceksin? Android'lerin bunu yaptığı da olur."

"Doğru, bunu ben halledeceğim, senin tek yapman gereken şey testi uygulamak."

Bu arada bir devriye arabası gelmiş ve içinden çıkan iki polis kalabalığın arasından kendilerine bir yol açmışlardı bile. Biri Rick'i tanıyıp başıyla selâm verdi. Artık gidebiliriz, diye düşündü Rick. Burada işimiz bitti. Sonunda.

Rick Resch'le beraber çatısına hava araçlarının park ettiği opera binasına doğru yürürken, Resch ona lâzer silâhını uzattı. "Şimdi sana lâzerimi vereceğim. Teste gösterebileceğim tepki konusunda endişe etmen gerekmeyecek." Bu senin güvenliğin için.

"Eğer testi geçemezsen kendini nasıl öldüreceksin?"

"Nefesimi tutarak."

"Tanrı aşkına. Bu mümkün değil."

"Android'ler de insanlarda olduğu gibi otomatik olarak müdahale edecek bir akciğer siniri mevcut değildir. Bunu sana öğretmediler mi? Ben bunu yıllar önce öğrenmiştim."

Rick karşı çıktı. "Ama bu şekilde ölmek..."

"Sorun ne? Nesi var ki? Hiç acı hissedilmez."

"Bu..." Rick doğru kelimeleri bulamıyor-

du.

"Gerçekten bunu yapmama gerek kalacağını sanmıyorum." Beraber Phil Resch'in park edilmiş aracının olduğu Opera Binası'nın çatısına çıktılar.

Phil Resch direksiyona geçip kapıyı kapadı. "Boneli Testini kullanmanı isterim."

"Kullanamam, çünkü nasıl kullanılacağını bilmiyorum," dedi Rick ve bu yüzden senin sözüne güvenmem gerekir ki bu imkânsız, diye düşündü.

"Bana doğruyu söylersin değil mi? Yani eğer ben bir Android'sem bunu benden saklamazsın?"

"Kesinlikle."

"Çünkü bunu bilmek isterim, dahası bunu bilmem şart."

Sigarasını tekrar yakan Phil Resch koltuğunda hareketsiz olmasına rağmen rahat edemedi. "Luba Luft'un baktığı şu Munch'ın resmini gerçekten beğenmiş miydin? Benim hiç ilgimi çekmedi. Gerçekçilik akımı hiç hoşuma gitmiyor. Ben Picasso ve..."

"Puberty 1894'e ait bi çalışma. O tarihlerde gerçekçilikten başka bir şey yoktu ki, bunu da göz önünde tutmak lâzım."

"Fakat diğer resim, hani şu adamın kulaklarını kapayıp, çığlık attığı; o belli bir şeyi sembolize ediyordu."

Rick çantasını açarak test malzemelerini çıkardı.

Phil Resch onu izliyordu. "Çok etkileyici. Bir sonuca varmadan önce kaç soru sorman gerekiyor?"

"Altı ya da yedi tane." Rick, Phil Resch'e yapışkan parçayı uzattı. "Bunu yanağına yapıştır, sıkıca. Bu ışık gözüne dönük olacak. Mümkün olduğunca kıpırdamayıp, göz yuvarlağını sabit tutmaya çalış."

"Refleks değişimleri. Fakat fiziksel bir uyarıcı yok. Yani gözbebeklerinin büyüyüp, küçülmesini ölçmüyorsunuz. Sorulara karşı verilen tepkiyi; 'korku tepkisi' dediğimiz şeyi ölçüyorsunuz."

"Bunu kontrol edebileceğine inanıyor musun?"

"Hayır, yani zaman geçince belki ama ilk tepkiyi hayır. Bu bilinçli kontrolün dışındadır. Devam et. Biraz gerginim. Eğer fazla konuşursam özür dilerim."

"İstediğin kadar konuşabilirsin." Hatta cehenneme dek, diye düşündü Rick. Bu umurunda bile değildi.

Phil Resch gereksiz konuşması sürdürdü. "Eğer Android olduğum belirlenirse, insan ırkına olan güvenin yenilenir, ama böyle olmayacağını bildiğimden dolayı sana yeni bir ideoloji oluşturmanı tavsiye..."

"İşte ilk sorun."

Testi hazırlanmıştı, gösterge ibreleri titreşiyordu. "Tepki zamanı önemli bir faktör. Mümkün olduğunca çabuk tepki ver." Rick

aklından bir soru seçti. Test başlamıştı.

Testin sonunda Rick kısa bir süre sessiz kalıp malzemelerini toplamaya başladı.

"Yüzünden sonucu anlayabiliyorum," Phil Resch sınırsız bir rahatlamayı ifade eden güçlü bir nefes verdi. "Tamam, bana silâhımı geri verebilirsin." Phil Resch elini uzatarak bekledi.

"Garland konusunda haklıydın. Senin dediğin gibi bizi birbirimize düşürmek istiyordu." Rick kendini hem psikolojik hem de fiziksel olarak yorgun hissetti.

"İnsan ırkına ait olduğumu açıklayabilecek bir ideoloji oluşturabildin mi?"

"Duygudaşlıkk yeteneğinde bir sorun var. Android'lere karşı duyguların... Ama biz bunu ölçmüyoruz."

"Tabiî ki bunu ölçmüyoruz."

"Belki de ölçmeliyiz." Bu daha önce Rick'in düşünmediği bir şeydi. Önceden Android'lere karşı hiç duygudaşlık duymamıştı. Onları hep zeki makineler olarak görmüştü, ama Phil Resch'in aksine kendisinde bir değişiklik hissediyor ve içgüdüsel olarak bunun doğru olduğuna inanıyordu. Sunî bir yapıma karşı duygudaşlık mı duyuyorum? diye kendi kendine sordu. Yaşıyormuş gibi davranan bir makineye karşı? Fakat Luba Luft gerçekten canlı gibiydi, hiç yapay gibi değildi.

"Eğer Android'leri de hayvanlar gibi kendi duygudaşlıkk sınıflandırmamıza dâhil

edersek bunun sonucunun ne olacağını anlamıyor musun?"

"Kendimizi koruyamayız."

"Kesinlikle. Bu Nexus–6 tipleri... bizi ezip geçerdi. Sen, ben ve tüm ödül avcıları Nexus–6 ve insanlığı ayıran bir sınırı oluşturuyoruz. Daha da ötesi..." Phil Resch, Rick'in test materyalini tekrar çıkardığını görünce sustu. "Testin sona erdiğini sanıyordum."

"Kendime bir soru sormak istiyorum. Göstergeleri bana oku. Sadece kalibreyi söyle, hesabı ben yaparım." Rick diski yanağına yapıştırıp, ışığı gözüne göre ayarladı.

"Hazır mısın? Paneli kontrol et. Bu seferlik zaman sapmasını önemsemiyorum. Sadece göstergeleri ölçeceğim."

"Tamam, Rick,"

Rick yüksek sesle sordu, "Yakaladığım bir Android'le asansördeyim ve anîden birisi önceden uyarmadan onu öldürüyor."

"Belirli bir tepki yok."

"İğneler kaça yükseldi?"

"Soldaki 2,8'e. Sağdaki 3,3'e"

"Öldürülen dişi bir Android."

"Şimdi 4,0 ve 4,6 okunuyor."

"Bu yeterince yüksek," Rick telli yapışkan diski yanağından çıkardı ve ışın demetini kapadı. "Bir insanın pek çok soruda gösterdiği kadar yüksek bir tepki, tabiî insan derisiyle ilgili aşırı uçtaki soruları ve patolojik olanları saymazsak."

"Peki, sonuç ne?"

"En azından belirli Android'lere karşı duygudaşlık duyabildiğim anlamına geliyor, ama hepsine değil, sadece bir iki tanesine." Meselâ Luba Luft'a, diye düşündü. Demek ki yanılmışım. Phil Resch'in tepkilerinde hiçbir anormallik yok. Sorun benim.

Acaba daha önce hiçbir insan bir Android hakkında bunları hissetmiş miydi?

Fakat belki de bir daha böyle hissetmeyecekti. Belki de fark, 'Sihirli Flüt' hakkındaki hisleriyle ilgiliydi. Bir de Luba'nın sesi hatta tüm kariyeri onu etkilemiş olabilirdi. Böyle bir durumla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Polokov veya Garland'la durum aynı değildi. Eğer Paul Resch da bir Android olsaydı, Luba'nın ölümünden sonra, onu soğukkanlılıkla öldürebilirdi.

Yaşayan gerçek insanlar ve insana benzeyen robotlar arasındaki farklar hakkında bu kadar düşünmek yeterliydi. Müzedeki o asansörde biri insan biri Android olan iki yaratıkla beraberdim ve hissetmem gereken şeylerin tam tersini hissettim, diye düşündü.

"Utanç verici bir durumdasın Deckard." Bu durum Resch'in hoşuna gitmiş gibiydi.

"Ne...yapmalıyım?"

"Bu seksle ilgili."

"Seksle mi?"

"Çünkü o fiziksel olarak çok çekiciydi. Bu sana daha önce hiç olmadı mı?" Phil Resch

güldü. "Bize bunun ödül avcılığındaki en büyük sorun olduğu söylendi. Kolonilerde Android metresler olduğunu bilmiyor muydun Deckard?"

"Bu kanuna aykırı," dedi Rick. Bu konudaki kanunu biliyordu.

"Tabiî ki aykırı, seksin değişik çeşitleri de kanuna aykırı ama insanlar yine de yapıyorlar.

"Seks değil de... ya aşk?"

"Aşk sekse verilen bir başka ad."

"Müziğe duyulan aşk ya da ülkene duyduğun tutku gibi."

"Bu eğer bir kadına ya da Android yapaylara karşı olan aşksa, o sekstir. Uyan ve kendinle yüzleş Deckard. Sen sadece dişi bir Android'le yatmak istedin. Hepsi bu. Ne fazlası ne eksiği. Benimde başıma gelmişti, fakat bunun seni üzmesine izin verme. Zamanla düzelir. Sadece sırayı karıştırma o kadar. Yani ona öldürdükten, ya da öldürüldüğünü gördükten sonra değil önce fiziksel istek duy."

Rick gözlerini Phil Resch'e dikti. "Önce onunla yatıp..."

"...sonra onu öldür."

Phil Resch az ve öz konuşmuştu. Hâla gülümsüyordu.

Rick onun iyi bir ödül avcısı olduğunu fark etti. Düşünme şekli bunu doğruluyordu. Ya ben, ben iyi bir avcı mıyım?

İlk kez bundan şüphe duymuştu.

_13_

John R. Isidore yayından fırlamış ok misali gökyüzünde süzülürcesine işinden eve dönüyordu. Hâlâ orada mıdır, diye kendi kendine sordu. Kipple kaplı dairesinde oturup Buster'ı izlerken, Isidore da dâhil, birisinin koridorda olduğunu düşünüp korkudan titriyor mudur?

Yola çıkmadan önce karaborsa mal satan bir markete uğramıştı. Yan koltuktaki soya fasulyesi unundan beyaz kek, olgun şeftaliler, güzel kokulu yumuşak peynir araba hızlanıp, yavaşladıkça ileri geri sallanıyordu. Gergindi ve bu arabayı iyi kullanamaması demekti. Sözde tamir edilmiş arabası eskisi gibi sesler çıkarıyordu.

Araba şeftali ve peynir kokmaktaydı. Bu kokulardan en fazla mutluluk duyan burnuydu. Bu tür yiyecekleri alabilmek için Bay Sloat'tan iki haftalık maaşını avans almıştı. Ayrıca koltuğunun altında sıkıca tuttuğu bir şişe Chablis şarabı duruyordu. Şarabı Amerika Bankası'ndaki bir kasada saklamış ve ne kadar fazla para önerirlerse önersinler onu asla satmamıştı. Bunun için tek nedeni vardı. Belki günün birinde kızın biri çıkagelirdi. Bu-

güne kadar olmamıştı bu.

Apartman binasının çöp dolu, ölü çatısı her zamanki gibi içini karartmıştı. Asansöre geçerken çevresindeki görüntüyü bir kenara bırakıp taşıdığı değerli yüke, şişeye yoğunlaştı ve hiçbir şeye takılıp düşmemek için çabaladı. Kıç üstü düşmesi ekonomik bir felâket demekti. Gıcırdayarak gelen asansöre binip her zaman bastığı düğmeye değil de bu sefer kızın yaşadığı katın düğmesine bastı. Şimdi kalbi içeride parçalanacakmışçasına atarak Pris Stratton'un kapısında durmuş, şarap şişesinin ağzıyla yavaşça kapıya vuruyordu.

"Kim var orada?" Pris'in sesi aradaki kapıdan dolayı hafif boğuk ama anlaşılırdı. Korku dolu ama aynı zamanda da bıçak kadar keskin bir ses tonuydu.

John, Bay Sloat'un görüntülü telefonuyla görüşmenin yarattığı kendine güvenle karşılık verdiğinde sesi canlıydı. "Ben J. R. Isidore. Burada beraber akşam yemeği yapabilecek kadar malzeme var."

Kapı aralandığında Pris ışıksız odadan loş hole doğru bakıyordu. "Sesin değişik geliyor. Sanki anîden büyümüşsün gibi."

"Bugün çalışma saatlerimde uğraşmam gereken rutin işler oldu. Eğer beni i-i-i-içeri alırsan..."

"Onları bana anlatacaksın." Pris kapıyı onun girebileceği kadar aralamıştı ve taşıdıklarını görünce hafif bir çığlık attı. Yüzünde

ele avuca sığmaz bir canlılığın parıltısı vardı, ama anîden bu sevincin yerine, öldürücü acılıkta bir ifade geçti. Sevinç yok olup gitmişti.

John paketleri ve şişeyi mutfağa götürdükten sonra aceleyle geri döndü. "Sorun nedir?"

Pris ifadesizce cevap verdi. "Bunları yiyemem."

"Neden?"

Pris ellerini oldukça eski moda, ağır görünüşlü eteğinin ceplerine sokarak omuz silkti ve öylesine yürüdü. "Oh... Günün birinde sana söylerim." Hafifçe gözlerini kaldırdı. "Yine de çok düşüncelisin. Şimdi gitmen gerekiyor, kimseyi görmek istemiyorum." Müphem bir şekilde kapıya doğru ilerlediğinde sanki enerjisinin tümü tükenmiş ve küçülmüş gibi gözüküyordu.

"Senin sorununun ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

Pris hole bakan kapıyı açtığında sesi daha da duygusuz ve bomboş çıktı.

"Hiç arkadaşın yok. Bu sabahkinden çok daha kötü durumdasın, çünkü..."

"Benim arkadaşlarım var." Anîden sesi eski otoritesine kavuşmuş ve hissedilir derecede güçlenmişti. "Ya da vardı. Yedi tane. Başlangıçta bu kadardılar, ödül avcıları işe başlamadan önce. Yani bazıları, belki de hepsi öldü." Pris, pencereye doğru yürüyüp karanlığa ve bu karanlığın içinde orda burada pa-

rıldayan bir kaç ışığa gözlerini dikti. "Geriye kalan tek kişi ben olabilirim. Yani belki de sen haklısındır."

"Ödül avcısı nedir?"

"Doğru ya, siz insanların bunu bilmemesi gerekiyor. Ödül avcısı elinde avlarının listesiyle dolaşan profesyonel bir katildir. Her öldürdüğü kişi için 1000 dolar civarında bir para alır. Genellikle şehirle bir kontratı olduğundan belli bir maaşı da vardır. Fakat bu maaşı çok çalışsın diye az tutarlar."

"Bundan emin misin?"

"Evet. Yani öldürmesi için bir teşvik olup olmadığını mı soruyorsun? Evet var. Ödül avcısı öldürmekten zevk alır."

"Bence yanılıyorsun." John hayatında hiç böyle bir şey duymamıştı. 'Arkadaş Canlısı Buster bile bundan bahsetmemişti. "Bu günümüz Mercer ahlâkına aykırı. Her yaşam birdir. Shakespeare'in eskiden dediği gibi; "hiçbir insan bir ada gibi yalnız değildir."

"John Donne."

"Bu duyduğum en korkunç şey. Polisi arayamaz mısın?"

"Hayır."

"Ve senin peşindeler? Buraya gelip seni öldürecekler mi?" John kızın niye gizliliğe önem verdiğini şimdi anlıyordu. "Korkmana ve kimseyi görmek istememene şaşmamalı." Bu hayal olmalı, diye düşündü. O birinin onu öldüreceğine inanan psikolojik sorunları olan

biri. Belki de bunun nedeni tozun beyne zarar vermesiydi. Belki o da özeldi. "Onları önce ben öldürürüm."

"Neyle?" Pris belirsizce gülümsediğinde düzgün, beyaz dişleri gözüktü.

"Lâzer tabancası taşıma izni alırım. Burada kimseler olmadığı için izin almak daha kolay. Polis de olmadığından kendi kendini korumak zorundasın."

"Peki ya sen işteyken?"

"İşten izin alırım!"

"Çok iyisin J. R. Isidore ama eğer polis diğerlerini, Max Polokov'u, Garland ve Luba'yı, Hasking ve Roy Baty'i..." Konuşmayı kesti. "Roy ve Irmgard Baly. Eğer onlar öldüyse zaten bunun önemi kalmaz. Onlar benim... Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Onlardan niye haber alamıyorum sanki?" Kızgınlıkla küfretti.

John mutfağa gitti ve tozlu, çoktandır kullanılmamış bardak ve tabakları çıkarıp sıcak suyla yıkamaya başladı. Bir süre sonra Pris de gelip masaya oturdu. John, Chablis'i açarak şeftalileri, peynirleri paylaştırdı.

"Peynirin yanındaki şu beyaz şey de ne?"

"Soya fasulyesinin unundan yapılır. İsterdim ki..." Kızarak, sustu. "Eskiden sığır etinden yapılmış sosla yerlermiş."

"Bu Android'lerin yaptığı tür bir hata. Bizi bu hatalar ele veriyor." Pris, John'un yanına gelip arkadan beline sarıldı. "Şeftaliyi dene-

yeceğim." Uzun parmaklarıyla büyük bir dikkatle bir dilim şeftali aldı ve ağlamaya başladı. Soğuk gözyaşları yanaklarından süzülüp göğsüne dökülüyordu. John ne yapacağını bilemediğinden yiyecekleri paylaştırmaya devam etti. Pris kızgınlıkla konuştu. "Allah kahretsin," John'un yanından ayrılıp yavaş ve ölçülü adımlarla odada dolaşmaya başladı. "Biz Mars'ta yaşıyorduk. Android'leri tanımamın sebebi bu." Sesinin titremesine rağmen devam etti. Sonunda konuşacak birini bulmanın onun için çok şey ifade ettiği belliydi.

John devam etti. "Ve dünya da tek tanıdıkların o Android'ler."

"Yolculuk başlamadan önce birbirimizi tanıyorduk. Roy Baty ve Imgard New York'ta bir eczane işletiyorlardı. Roy eczacıydı. Irmgard ise güzellik uzmanı. Kremler ve yağlarla uğraşırdı. Mars'ta cilt için pek çok ilâç alınıyor." Pris, bir süre duraksadı. "Roy'dan bir sürü ilâç satın alırdım. Onlara ihtiyacım vardı, çünkü her neyse orası korkunç bir yer. Burası, şiddetle tüm odayı, apartmanı kapsayan bir el hareketi yaptı, yanında hiç kalır. Sen benim yalnız olduğum için acı çektiğimi sanıyorsun. Mars yalnızlıklar diyarıdır, buradan daha da beter bir yalnızlık."

"Android'lerle arkadaşlık etmiyor musun? Bir reklâm görmüştüm." John oturarak yemeye başladı. Pris de ifadesizce şarabını yudumluyordu. "Android'lerin yardımcı olduğunu

duymuştum."

"Android'ler de yalnızlar."

"Şarap hoşuna gitti mi?"

"Çok güzel."

"Bu üç yıldır gördüğüm tek şişe."

"Biz geri geldik çünkü kimse orada yaşamak zorunda olmamalı. Orası yaşamak için yaratılmamış. En azından önümüzdeki birkaç milyar yıl içinde. Öyle eski ki. O korkunç yaşlılığı taşlarda bile hissedebiliyorsun. Her neyse, ilk önceleri Roy'dan ilâç alıyordum, sanki o yeni sentetik ağrı gidericiler, yatıştırıcılar için yaşıyor gibiydim. Sonra o zamanlar pul dükkânı olan Horst Hartman'la tanıştım. O kadar çok boş zamanın oluyor ki, mutlaka bir hobin olması lâzım, zamanı doldurabileceğin bir şey. Horst benim kolonileşme öncesiyle ilgilenmemi sağladı."

"Eski kitapları mı kastediyorsun?"

"Uzayda yolculuk yapılmadan önde yazılmış, uzay yolculuklarıyla ilgili kitaplar."

"Uzay yolculuğu daha yapılmadan, bunun üzerine bir hikâye nasıl..."

"Yazarlar uyduruyorlardı."

"Neye dayanarak?"

"Hayal gücüne. Pek çok kez yanıldılar. Örneğin, Venüs'ün kocaman bir orman cenneti olduğunu ve oradaki kadınların parıldayan göğüs zırhıyla dolaştıklarını yazmışlar." Pris, John'u inceledi. "Bu ilgini çekiyor mu? Uzun sarı saçlı ve göğüslerinde kavun büyüklüğün-

de zırh olan kadınlar."

"Hayır."

"Irmgard sarışın fakat ufak tefektir. Her neyse kolonileşme öncesinden kalan dergileri, kitapları Filmleri Mars'a gizlice sokarak bir servet kazanabilirsin. Hiçbir şey şehirler, büyük endüstriyel yatırımlar ve gerçekten başarılı olmuş bir kolonileşme hakkında yazılanları okumak kadar heyecan verici olamaz. Nasıl olmuş olabileceğini tahmin edebilirsin, Mars'ın nasıl olması gerektiğini de. Kanallar."

"Kanallar mı?" John bu konuda bir şeyler okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Mars'ta eskiden kanallara inanırlardı.

"Gezegeni boydan boya dolaşan kanallar ve diğer dünyalardan gelen sonsuz bilgelikte yaratıklar. Bizim zamanımızda, bazen daha da uzak bir gelecekte radyoaktif tozun olmadığı bir dünya da geçen hikâyeler."

"Bence bu insanı daha da kötü hissettirir."

"Hayır, hissettirmez," dedi Pris ters ters.

"Şu hikâyelerden, yazılardan hiç yanında getirdin mi?"

"Burada değersizler. O delilik dünya da hiç yaşanmadı. Zaten burada kütüphanelerde istemediğin kadar metin var. Biz de zaten onları buradan çalıp oto roketle Mars'a yolluyoruz. Gece dolanırken birden bir ışık görüyorsun. Sonra bir roket parçalanıyor ve kolonileşme öncesinde yazılmış magazinler etrafa

yağıveriyor. Hepsi bir servet değerinde fakat tabiî ki onları satmadan önce kendin okuyorsun." Pris konuya ısınmış görünüyordu. "Her şey..."

Hol kapısına vurulmuştu.

Yüzü külrengine dönen Pris fısıldadı. "Bir yere gidemem. Ses çıkarmadan otur." Kapıyı dinlemeye başladı, konuştuğunda sesi neredeyse duyulmayacak kadar hafifti. "Acaba kapı kilitli mi? Tanrım inşallah kilitlidir." Pris, güçlü ve vahşî gözlerini John'a yalvarırcasına dikmiş, sanki bunu gerçek kılması için ona dua ediyordu.

Uzaktan gelen bir ses anîden konuştu. "Pris orada mısın?" bir erkek sesiydi. "Biziz, Roy ve Irmgrad. Kartını aldık."

Pris ayağa kalkıp yatak odasında kayboldu. Geriye döndüğünde elinde bir kalem ve kâğıt parçası vardı. Tekrar oturup hızla yazdı.

SEN KAPIYA GİT.

Isidore tedirginlikle kalemi alıp karşılık verdi.

NE DİYECEĞİM?

Pris kızgındı;

GERÇEKTEN ONLAR MI BAK.

Isidore ayağa kalkıp asık bir yüzle oturma odasına doğru yürüdü. Gerçekten onlar olup olmadığını nasıl bileceğim, diye kendi kendine söylenerek kapıyı açtı.

Kapının önünde, Greta Garbo güzelliğinde mavi gözlü, sarı saçlı, ufak tefek bir kadın;

zeki bakışlı, ama yassı, Moğol yüzüyle vahşî görünümlü iriyarı bir adam duruyordu. Kadın gösterişli bir palto, yüksek topuklu parlak botlar, incecik bir pantolon giymişti. Adamın üzerindeyse ona sanki kasıtlı bir kabalık havası veren, buruşmuş bir tişört ve lekeli bir pantolon vardı. Adam, Isidore'a gülümsedi, ama küçük, parlak gözleri şekillerini bozmadılar.

"Biz birini arıyoruz..." Konuşmaya başlayan ufak tefek, sarı saçlı kadın Isidore'un gerisine baktığında yüzü sevinçten parıldadı ve John'u hızla kenara itip içeri daldı. "Pris! Nasılsın!" Isidore döndüğünde iki kadın kucaklaşıyordu. Kenara çekildiğinde yüzünde yine o çarpık, anlamsız gülümsemeyle iri yapılı Roy içeri girdi.

_14_

Roy, Isidore'u kastederek Pris'e döndü, "konuşabilir miyiz?"

Pris sevinçten ne yapacağını bilemez halde titriyordu. "Belli bir yere dek evet." Isidore'a döndü. "Bize izin vermen mümkün mü?" Baty'leri bir köşeye çekti ve konuşmasını sürdürdü. Sonrasındaysa üçü beraberce, durumundan rahatsız olduğu belli olan Isidore'a döndüler. "Bu Bay Isidore. Benimle ilgilendi." Pris'in sözlerinde muzip bir alaycılık yatıyordu. Isidore'a göz kırptı. "Bakın, bana doğal yemek bile getirdi."

"Yemek mi?" Irmgard Baty hemen mutfağa yöneldi. "Şeftaliler!" Derhâl bir çatal ve tabak kaptı ve John'a gülümseyerek küçük ama yabanî ısırıklarla şeftaliyi yemeye koyuldu. Pris'in gizli anlamlar saklayan gülüşünün aksine Irmgard'ın gülüşü samimîydi.

Ondan etkilenen John Irmgard onu izledi. "Mars'tan mısınız?"

"Evet." Sesi bir kuş şakıması kadar anî ve mavi gözleri ışıltılıydı. "Bu çok korkunç bir bina, burada başka kimse yaşamıyor değil mi? Hiç ışık görmedik."

"Ben yukarıda oturuyorum."

"Oh! Ben de Pris'le beraber yaşadığını düşünmüştüm." Sesinde onaylamaz bir ifadenin tonu barınmıyordu. Tek istediği düşüncelerini dile getirmekti.

Gülümsemesini hiç kaybetmeyen Roy Baty ters bir sesle tonuyla konuştu. "Polokov'u öldürmüşler."

Pris'in yüzünde arkadaşlarını gördüğünde oluşan sevinç bir anda yok olup gitti. "Başka?"

"Garland... Anders ve Gitchel... Ve bu gün de Luba avlandı." Verdiği haberler sanki hoşuna gidiyormuşçasına konuşmuştu. Pris'in şok tepkisi sanki ona zevk vermişti. "Luba'yı öldürebileceklerini hiç ummazdım."

"Geriye sadece..."

"Üçümüz kaldık," Irmgard'ın konuşmasında endişeli bir acele vardı.

"Bu yüzden buradayız." Roy Baty'nin sesi beklenmedik, yepyeni bir sıcaklıkla gürledi. Sanki durum ne kadar kötüleşirse bir o kadar zevk alıyor gibiydi. Isidore bunu anlamlandıramadı.

Pris'in sesi yaralıydı. "Aman Allah'ım."

"Dave Holden diye bir ödül avcıları vardı." Irmgard bu adı söylerken sesi nefret doluydu. "Polokov az kalsın onu haklıyordu."

"Az kalsın." Roy tekrarladı. Gülümseme tüm yüzünü kaplamıştı.

Irmgard devam etti. "Dave Holden şimdi hastanede ve listeyi bir başka ödül avcısına

devrettiler. Polokov az kalsın onu da haklıyordu. Fakat sonunda o Polokov'u emekli etti. Sıra Luba'ya gelmişti. Bunu biliyoruz, çünkü Luba bir şekilde onu yakalayıp Garland'a haber verdi ve onu alıp Mission Caddesindeki binaya götürdüler. Garland'ın gönderdiği adam ödül avcısını götürdükten sonra, Luba bizi aradı. Luba Garland'ın onu öldüreceğinden emindi. Fakat Mission'da bir şeyler ters gitti. Ne olduğunu bilmiyoruz belki de asla öğrenemeyeceğiz."

Pris sordu. "Ödül avcısında isimlerimiz var mı?"

Irmgard cevapladı. "Evet, tatlım, sanırım öyle. Fakat yerimizi bilmiyor. Roy ve ben dairemize geri dönmeyeceğiz. Alabileceğimiz her şeyi arabaya tıktık; bu pis, eski binada kalacağız."

Isidore cesaretini toplayarak konuştu. "Bu akıllıca mı? He-hepinizin aynı yerde olması?"

"Diğer herkesi avladılar." Irmgard daha önceki yüzeysel endişesine rağmen garip bir biçimde, kocası kadar uzaktı. Hepsi bir garipti. Tam olarak tanımını yapamasa da, Isidore bunu hissetmişti. Sanki onlara özgü bir soyutluk tüm zihinsel işlevlerine hükmediyordu, ama Pris böyle değildi. O gerçekten korkmuştu. Pris hemen hemen doğal görünüyordu, fakat...

Roy, Isidore'u işaret ederek Pris'e sordu. "Niye ona taşınmıyorsun? O seni koruyabi-

lir."

"Bir tavukkafa mı? Ben bir tavukkafayla yaşayamam." Sanki kızgınlıktan burnundan kıvılcımlar çıkıyordu.

Irmgard sertçe devam etti. "Böyle bir durumda ukalâlık yapman büyük bir saçmalık. Ödül avcıları hızlı hareket ederler, hatta işi bu gece bile bitirmeye çalışabilir. Belli bir zaman içinde bitirirse ek bir..."

"Tanrım! Hol kapısını kapasanıza." Roy kapıyı tek bir hareketle çarptı ve kilitledi. "Bence Isidore'un yanına taşınmalısın Pris. Irm ve ben de sizinle aynı binada kalmalıyız. Böylece birbirimize yardım edebiliriz. Uzaygemisinden aşırdığım birkaç elektronik eşya var. Çift yönlü çalışan bir dinleme cihazı yapabilirim; böylece sen bizi duyabilirsin biz de seni. Dördümüzün de çalıştırabileceği bir alârm sistemi kurarım. Sentetik kimliklerin, hatta Garland'ınkinin bile bir işe yaramadığını gördük. Garland o ödül avcısını Mission'a getirterek kendi ipini kendi eliyle hazırlamış oldu, Polokov'da avcıdan mümkün olduğunca uzakta durmak yerine ona yaklaşmayı tercih etti. Biz böyle yapmayacağız." Roy en ufak bir endişe yaşamıyor gibiydi, aksine deli bir enerjisi vardı. "Bana göre... Duyulur bir şekilde nefes aldı. Odadaki herkesin, Isidore'un bile dikkatini çekebilmişti. "Bence üçümüzün birden yaşamasının bir nedeni, var. Eğer nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikri

olsaydı emin olun şimdi buradaydı. Ödül avcılığında en önemli şey mümkün olduğunca hızlı çalışmaktır. Çünkü para bundan gelir."

Irmgard aynı fikirdeydi. "Ve eğer beklerse daha önce de yaptığımız gibi yine kaçarız. Galiba Roy haklı. Bahse varım adlarımızı biliyor, ama nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikri bile yok. Zavallı Luba. O opera binasında tıkılıp kaldı. Onu bulmak kolay olmuştur."

Roy büyük bir resmiyetle söze başladı. "Bunu kendisi istedi. Herkesin tanıdığı biri olmakla korunacağını sanıyordu."

"Ona tam tersini yapması gerektiğini söylemiştin."

Evet, Luba'ya bunu söyledim. Polokov'a da kendini WPO'dan biri olarak göstermemesini tembihlemiştim. Garland'a da eninde sonunda kendi avcılarından birinin onu da haklayacağını... Büyük olasılıkla da böyle olmuştur." Roy, yüzündeki derin bilgelik ifadesiyle topukları üzerinde yavaşça sallanıyordu.

Isidore sesini yükseltti. "A-a-an-an-anladığıma gö-gö-göre Ba-Bay Baty si-sizin li-lideriniz."

Irmgard cevap verdi. "Oh, evet Roy bir liderdir."

Pris devam etti. "Mars'tan buraya olan yolculuğumuzu o plânladı."

"Öyleyse O-O-onun dediğini yapmalısınız." Sesi umut ve gerginlik doluydu. "E-eğer be-benimle yaşarsan Pr-Pris ha-harika olur. Birkaç gün evde kalırım. Zaten tatil yaklaşı-

yor." Belki de oldukça yaratıcı olan Milt ona bir silâh yapabilirdi, ödül avcılarını, onlar her neyseler, öldürebilecek orijinal bir şey. Isidore'un hayalinde elinde bir liste ve silâhla dolaşan acımasız, karanlık bir siluet vardı. Bu yaratık bir makine gibi hareket ediyor ve öldürmeyi işi olarak görüyordu. Duyguları, hatta bir yüzü bile olmayan, öldüğünde ona benzer bir başkası tarafından yeri doldurulan, herkes vurulup, öldürülene kadar durmayan bir yaratık.

Polisin bir şey yapmaması inanılır gibi değildi. İnanamıyorum, diye düşündü. Bu insanlar mutlaka bir şey yapmış olmalılar. Belki de izinsiz olarak dünyaya göç ettiler, ama televizyon onaylanmamış inişlerin rapor edilmesini söylüyordu. Polislerin inişleri izliyor olmaları gerekiyordu.

Zaten artık kimse bilerek öldürülmüyordu. Bu Mer-cerizm'in kurallarına aykırıydı.

"Tavukkafa benden hoşlandı."

"Ona böyle hitap etme Pris." Irmgard Isidore'a şefkatle baktı. "Onun sana ne diyebileceğini düşün."

Pris hiçbir şey söylemedi. İfadesi anlaşılmazdı.

"Gidip dinleme cihazını yapacağım. Irmgard ve ben bu dairede kalacağız. Pris sen Bay Isidore'la git." Roy iri yapısından beklenmeyecek bir hızla kapıya doğru yürüdü. Arkasından çarpılan kapının ardında yok oldu.

O sırada Isidore anlık, garip bir halüsinasyon gördü. Kısa bir süre için önünde metalden oluşan bir iskelet, bataryalar, dişililer, elektrik akımlarından oluşan bir alan belirdi. Daha sonraysa Roy Baty'nin vücudunun gerçek görüntüsü geri geldi. Isidore içinde yükselen gülme isteğini bastırdı. Kendini şaşkın hissetti.

Pris uzaktan gelen bir sesle konuştu. "Tam bir hareket adamı; yazık ki, mekanik şeyleri yapacak el becerisi yok. Acı verici!"

"Eğer kurtulursak bunu Roy'a borçlu olacağız" Irm-gard'ın ses tonu Pris'i azarlarcasına sertti.

"Buna değer mi?" Pris daha çok kendi kendine konuşup omuz silkti. Daha sonra Isidore'a dönüp başını salladı. "Peki, J. R. sana taşınacağım böylece beni koruyabileceksin."

"He-he-pinizi koruyacağım."

Irmgard Baty ciddî ve resmi bir ses tonuyla John'a doğru konuştu. "Hepimizin bunu takdir ettiğini bilmenizi istiyorum Bay Isidore. Siz burada, Dünya'da, bulduğumuz tek arkadaşsınız, çok iyisiniz ve umuyorum ki günün birinde bu iyiliğinizin karşılığını verebiliriz." Irmgard John'un koluna hafifçe vurdu.

"Okuyabileceğim kolonileşme öncesi yazılar var mı?"

"Anlamadım?" Irmgard Baty soru dolu gözlerle Pris'e bakıyordu.

Pris cevap verdi. "Sadece bu eski dergiler."

Pris yanına almak için bir şeyler toparlamıştı. Isidore paketi onun elinden aldığında hedefine ulaşmanın hoşnutluğuyla gelen sıcaklığın tüm vücuduna yayıldığını hissetti. "J. R. gelirken o yazılardan getirmedik; sana nedenini açıklamıştım."

J. R. hole çıkarken konuştu. "Ya-yarın bi-bir kütüphaneye gi-gi-gideceğim ve hem sana hem bana oku-okuyacak bir şeyler alacağım böylece vakit de geçirmiş olursun."

John, Pris'i yukarı, kendi dairesine götürdü. Daire karanlık, boş, havasız ve soğuktu, ama John Pris'in eşyalarını yatak odasına taşırken ısıtıcıyı ve ışıkları açıp, televizyonu tek kanalına göre ayarladı.

"Bunu sevdim." Pris aynı eskisi gibi uzak ve dalgın bir ses tonuyla konuşuyordu. Elleri ceplerinde odada dolaşırken yüzünde, söylediklerinin aksine, hoşnutsuzluğunu yansıtan ekşi bir ifade vardı.

John eşyalarını koltuğa koyarken sordu. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Pris pencerenin önünde durup perdeleri açtı ve somurtkan bir yüzle dışarıya baktı.

"Eğer seni aradıklarını düşünüyorsan..."

"Bu Roy'un bana verdiği ilâçların neden olduğu bir rüya."

"An-anlayamadım?"

"Ödül avcılarının gerçekten var olduğuna inanıyor musun?

"Bay Baty arkadaşlarınızı öldürdüğünü söyledi."

"Roy Baty en az benim kadar delidir. Bizim yolculuğumuz. Doğu yakasındaki akıl hastanesiyle burası arasındaydı. Biz hepimiz kusurlu duygusal yaşamları olan şizofrenleriz ve ayrıca grupça sanrılar görüyoruz."

John rahatladığını hissetti. "Doğru olduğunu sanmıyordum zaten."

"Neden?" Pris dönüp büyük bir dikkatle gözlerini ona dikti. Gözlerindeki inceleyen ifade John'u kızarttı.

"Çü-çünkü böyle şeyler olmaz. Hü-hükümet suçu ne olursa olsun kimseyi öldürmez ve Mercerizm..."

"Fakat eğer insan değilsen durum çok farklı."

"Bu doğru değil. Hayvanlar, hatta yılanbalıkları, sincaplar, yılanlar ve örümcekler bile kutsaldır."

Pris ona hâlâ dikkatle bakıyordu. "Yani bu olamaz. Değil mi? Söylediğin gibi hayvanlar bile kanunla korunuyor. Tüm hayat korunuyor. Kıvranan, kıpırdanan, yeraltında yaşayan, uçan, yumurtlayan, sürü halinde dolaşan her organik canlı..." Roy Baty bir sürü telle odanın kapısını açıp içeri girdiğinde Pris sustu.

"Böcekler çok kutsaldır." Roy onları dinlediğinden dolayı en ufak bir utanç duymuyordu. Oturma odasının duvarındaki bir resmi

kaldırıp çivisine ufak bir elektronik âlet taktı ve resmi geri asıp incelemeye başladı. "Şimdi de alârm." Karmaşık bir mekanizmaya bağlı telleri toparlayıp ahenksiz gülüşüyle elindekileri Pris ve John'a gösterdi. "Alârm. Bu teller anten vazifesi görecekler. Onları halının altına yerleştiriyorum. Roy duraksayıp anlaşılması güç bir şeyler geveledi. "Bu zihinsel bir yaratığı saptamaya yarayacak."

"Bu âlette bir penfield ünitesi de var böylece alarm çaldığında davetsiz misafiriniz bunun sayesinde paniğe kapılacak tabii eğer çok hızlı hareket etmezse ki edebilir, panik korkunç boyutlarda olacak. Hiçbir insan uzun süre dayanamaz. Panik anî hareketlere, kaçmaya ve kas spazmlarına neden olur. Bu da bize onu haklamamız için fırsat verecek."

Isidore sordu. "Alârm bizi de etkilemeyecek mi?"

"Evet, bu doğru, Isidore'u etkileyecek."

Roy işine devam etti. "Ne olmuş yani? Her ikisi de panik içinde buradan kaçacaklar bu yine de bize hareket etmemiz için zaman verecek. Nasılsa Isidore'u öldürmezler, onun adı listelerinde yok. Bu yüzden saklanmak için onu kullanıyoruz ya." Pris sert bir sesle konuştu "Daha iyisini yapamaz mısın Roy?"

"Hayır, yapamam."

Isidore, Roy'a döndü. "Yarın bir silâh alabilirim."

"Isidore'un varlığının alârmı çalıştırmaya-

cağından emin misin? Netice de o bir... biliyorsun."

"Onun beyin dalgaları yetersiz. Alârmın çalışması için bir insan daha gerekli. Roy söylediklerinin ne anlama geldiğini biliyordu. Isidore'a dik bakış fırlattı.

"Siz Android'siniz." Ama Isidore için bu önemli değildi. "Sizi neden öldürmek istediklerini anlıyorum. Tam olarak canlı değilsiniz." Her şey, ödül avcısı, arkadaşlarının öldürülmesi, Dünya'ya olan yolculuk ve bütün bu önlemler şimdi Isidore'a bir anlam ifade ediyordu.

Roy Baty, Pris'e döndü. "İnsan de, yanlış kelime kullanmış oldun."

"Evet, bu doğru Bay Baty fakat bundan bana ne? Demek istediğim ben bir 'özelim' ve bana da pek iyi davrandıkları söylenemez, meselâ göç edemiyorum." Isidore neredeyse anlaşılamayacak kadar hızlı konuştuğunu fark etti. "Siz buraya gelemezsiniz. Ben..." kendini sakinleştirdi.

Roy Baty, kısa bir sessizlikten sonra imalı bir biçimde konuştu. "Mars'tan hoşlanmazdın. Hiçbir şey kaçırmıyorsun."

"Bizim farklı olduğumuzu anlaman ne kadar sürecek diye merak ediyordum. Biz farklıyız öyle değil mi?" dedi Pris.

Roy Baty devam etti. "Garland ve Max Polokov'u tuzağa düşüren de bu olmalı. Luba da testi geçebileceğinden çok emindi. Hepsi

emindi."

Isidore anlaşıldığı için gurur ve heyecan duyuyordu. "Sen çok akıllısın. Soyut düşünebiliyorsun ve..." Isidore her zamanki gibi tüm söyleyeceklerini birbirine karıştırmıştı. "Keşke ben de senin gibi, senin sahip olduğun... O zaman testi geçebilirdim. Bir tavukkafa olmazdım. Bence sen çok üstünsün ve senden çok şey öğrenebilirim."

Roy Baty kısa bir aradan sonra işine geri döndü. "Alârmı tamamlayacağım."

Pris gür ve keskin bir sesle konuştu. "Bizim Mars'tan nasıl kaçtığımızı ve orada yaptıklarımızı henüz anlamıyor."

Roy Baty homurdandı. "Yani yapmak zorunda olduğumuz şeyleri demek istiyorsun."

Hole açılan kapının önünde Irmgard Baty duruyordu. "Sanırım Bay Isidore için endişelenmemiz yersiz," Isidore'a doğru hızla yürüyüp gözlerinin içine baktı. "Söylediği gibi ona da pekiyi davranmıyorlar ve bizim Mars'ta yaptıklarımız onu ilgilendirmiyor. O bizi tanıdığı kadarıyla seviyor ve bu duygusal kabulleniş onun için çok önemli. Bizim bunu anlamamız çok zor ama bu bir gerçek." Isidore'un yanında durup yüzüne bakmaya devam etti. "Bizi yakalatarak çok para kazanabilirsin, bunu biliyor muydun?" Irmgard kocasına döndü. "O bunun farkında ama yine de hiçbir şey söylemeyecek."

Pris Isidore'a yaklaştı: "Sen harika bir

adamsın Isi-dore. Irkının gurur kaynağısın."

Roy da onlara katıldı. "Eğer bir Android olsaydı yarın saat ona kadar bizi yakalatıp işine devam ederdi. Gerçekten etkilendim." Sesinin tonundan ne demek istediği anlaşılmıyordu. En azından Isidore için ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Ve biz bu dünyanın bize karşı olan düşmanca yüzlerle dolu olduğunu sanmıştık." Roy bir kahkaha patlattı.

Irmgard devam etti, "Ben hiç endişelenmiyorum."

Roy ona döndü, "Her hücren korku dolu olmalı."

Pris, "Gemide anlaşmazlık çıktığında yaptığımız gibi oylayalım," diyerek araya girdi.

"Ben daha fazla konuşmayacağım. Fakat onun gibi bizi içeri alıp yardım edecek ikinci bir insan bulabileceğimizi sanmıyorum. Bay Isidore gerçekten..." Irmgard doğru kelimeyi arıyordu.

Pris cümleyi tamamladı. "Özel biri."

_15_

Ciddiyetle ve merasim havasında oylama yapıldı.

Irmgard oldukça sert bir ses tonuyla sonucu bildirdi. "Burada, bu binada ve bu dairede kalıyoruz!"

"Ben Bay Isidore'u öldürüp başka bir yerde saklanmayı teklif ediyorum." Roy Baty, karısı ve Isidore gerginlikle Pris'e döndüler.

Pris kısık sesiyle konuştu. "Ben burada kalalım diyorum." Devam ettiğinde sesi yükselmişti. "Bence J.R.'ın bizim için değeri tehlikesinden daha fazla. Tabiî ki insanların içinde fark edilmeden yaşayamayız. Polokov, Garland, Luba ye Anders'ı öldüren de bu oldu."

Roy Baty devam etti. "Belki onlar da bizim gibi yaptılar, yani değişik olduğuna inandıkları bir insana güvenip her şeyi anlattılar. Değişik, senin dediğin gibi 'özel' bir insana."

"Bunu bilemeyiz. Bu yalnızca bir varsayım. Bence onlar ortalıkta fazla dolaştılar, Luba'nın bir sahnede şarkı söylemesi yeterliydi. Biz bu lânet zekâmıza fazla güveniyoruz ve sonunda bizi mahveden de bu oluyor Roy." Irmgard kocasına hiddetle söylenirken küçük göğüsleri büyük bir hızla inip kalkı-

yordu. "Biz öyle akıllıyız ki... Kahretsin Roy şu anda bile aynı şeyi yapıyorsun."

Pris devam etli. "Irm haklı."

"Yani hayatlarımızı hastalıklı, standartların altındaki..." Roy sonunda teslim olmuştu. "Yorgun düştüm. Bu çok uzun bir yolculuktu Bay Isidore. Fakat ne yazık ki uzun süredir burada değiliz."

Isidore mutlulukla konuştu. "Umarım burada, dünyadaki günlerinizin güzel geçmesine bir katkım olur." Isidore bundan emindi. Bu bugün görüntülü telefonla yaptığı görüşmenin verdiği güvenin sonucuydu.

Rick Deckard resmi olarak görevi sona erer ermez büyük cam vitrinleri ve karanlıkta parlayan tabelâlarıyla, bloklarca hayvan satıcısının sıralandığı Hayvan Sokağına doğru uçtu. Günün erken saatlerinde peydahlanan yeni depresyon hâla etkisini devam sürdürüyordu. Hayvan ve hayvan tüccarlarıyla ilgilenmesi depresyondan yırtıp, defedebileceği zayıf bir noktayı, bir çatlağı oluşturuyordu. En azından geçmişte hayvanların görüntüsü, pahalıya mal olacak risklerle dolu para pazarlığının kokusu ona her zaman iyi gelmişti. Şimdi de işe yarayabilirdi.

"Evet, efendim," dedi temiz giyimli satıcı. Rick sabırlı ve fark edilir bir istekle hayretten ağzı açık bir şekilde vitrindekilere bakarken. "Hoşunuza giden bir şeyler var mı?"

"Hoşuma giden çok şey var fakat doğrusu fiyatlar beni korkutuyor"

"Bize aklınızdaki fiyatı söyleyin. Ne zaman almak istediğinizi ve ödemeleri nasıl yapmak istediğinizi... Biz de öneri paketinizi satış müdürümüze sunar onun onayını alırız."

"3000 dolar nakitim var." Şube günün sonunda Rick'e hak ettiğini vermişti. "Şurada ki tavşan ailesinin fiyatı nedir?"

"Efendim eğer 3000 dolarınız varsa size çok daha iyi bir şey verebilirim. Meselâ bir keçi?"

"Keçiyi pek düşünmemiştim."

"Acaba sizin için pahalı mı?"

"Genellikle yanımda 3000 dolar taşımam da."

"Tavşanları sorduğunuzda bunu anlamıştım efendim, ama herkeste bir tavşan vardır. Bence siz dâhil olduğunuz keçi sınıfını düşünmelisiniz. Doğrusu daha çok keçi sahibi olabilecek biri gibisiniz."

"Keçilerin avantajı nedir?"

"En önemli avantajı onu çalmak isteyecek kişiyi boynuzlamasını ona öğretebilirsiniz."

"Eğer bir hava aracından bayıltıcı bir sprey sıkarlarsa bu pek bir işe yaramaz tabi."

Satıcı ısrarlıydı. "Keçi sadık bir hayvandır ve hiçbir kafesin durduramayacağı doğasına has özgür bir ruhu vardır. Ayrıca farkına varamayacağınız bir özelliği daha vardır. Genellikle bir hayvanı alıp eve götürüp sabah

kalktığınızda herhangi bir radyoaktif nesneyi yiyip öldüğünü görürsünüz. Oysa bir keçi için radyoaktif yemekler tehlike değildir. Keçi seçtiği her şeyi yiyebilir, hatta bir ineği, atı ve özellikle kediyi öldürebilecek nesneleri bile. Uzun süreli düşünüldüğünde bir keçinin... özellikle dişiyse... ciddi hayvan sahiplerine diğer hiçbir hayvanın sağlayamadığı kadar olanak sağladığını söyleyebilirim."

Rick kafesinin tam ortasında duran büyük siyah bir keçiyi fark edip ona doğru ilerlediğinde satıcı peşi sıra yürüdü. "Bu keçi dişi mi?"

"Evet, o bir dişi. Gördüğünüz gibi oldukça iri siyah bir Nubian keçisi. Bu yılın satışlarında çok önemli bir yeri var ve onun için oldukça cazip, fevkalâde uygun bir fiyat talep ediyoruz."

Rick buruşmuş Sidney katalogundan siyah Nubian keçisinin fiyatına baktı.

"Ödemeyi peşin mi yapacaksınız, kullanılmış hayvanınızı takas mı edeceksiniz?"

"Peşin."

Satıcı bir kağıt parçasına fiyatı yazıp yalancı bir gizlilikle, hızlıca Rick'e gösterdi.

"Çok fazla. Rick kâğıt parçasını alıp daha makul bir rakam yazdı.

Satıcı itirazını belirten başka bir fiyat yazdı. "Bu keçiyi istediğiniz fiyata satmamız mümkün değil. Bu keçi bir yaşından daha küçük ve uzun bir yaşama süresi var." Fiyatı

tekrar Rick'e gösterdi.

"Anlaştık."

Rick kontratı imzalayıp tüm ödül parası olan 3000 doları ön ödeme olarak yatırdıktan kısa bir süre sonra kendini hava aracının yanında afallamış bir şekilde, hayvan satıcısında çalışanların keçinin sandığını arabaya yüklemesini seyrederken buldu. Kendi kendine, şimdi bir hayvana sahibim, diye düşündü. Yaşayan ve elektronik olmayan! Hayatımda ikinci kez böyle bir şey oluyor.

Masraf ve kontratın getirdiği borçlanma onu dehşete düşürüyordu. Titrediğini hissetti. Fakat bunu yapmalıydım, diye düşündü. Phil Resch'le yaşadığım tecrübeden sonra kendime ve yeteneklerime olan inancımı ve güvenimi tekrar kazanmalıydım yoksa daha fazla bu işte çalışamam.

Hissizleşen elleriyle hava otosunu yükseltip dairesine ve Iran'a doğru yola çıktı. Iran kızacaktı, çünkü sorumluluk duygusu onu rahatsız edecekti ve evde çoğunlukla o olduğundan tüm bakım işleri ona kalacaktı. Rick kendini yeniden kederli hissetti.

Rick apartmanın çatısına indikten sonra bir süre oturup kafasında gerçeğe uygun bir hikaye oluşturdu. İşim bunu gerektiriyor, diye düşündü. Prestij meselesi. Elektrikli bir koyunla daha fazla devam edemezdik. Çünkü bu benim moralimi etkiliyor, belki de ona böyle söyleyebilirim.

Aracından inip bir manevrayla, keçinin kafesini arka koltuktan zorlukla ve soluk soluğa çatıya indirdi. Yolculuk sırasında kafesinde kayan keçi, onu zeki, canlı gözlerle sessizce izlemişti.

Rick asansörle kendi katına inip tanıdık holde ilerledi ve dairesinin kapısında durdu.

Mutfakta akşam yemeğiyle meşgul olan Iran onu karşıladı. "Merhaba, bu gece niye geciktin?"

"Çatıya gel, sana göstermek istediğim bir şey var."

"Bir hayvan mı satın aldın!" Iran önlüğünü çıkartıp, eliyle saçlarını düzeltti ve Rick'in peşi sıra daireden çıktı. Birlikte uzun ve sabırsız adımlarla holde yürüdüler. "Onu ben olmadan satın almamalıydın." Iran nefes nefeseydi. "Bu önemli kararda benim de bir katkım olmalıydı..."

"Sana bir sürpriz yapmak istedim."

Iran suçlarcasına bir ses tonuna sahipti. "Bugün ödül parası aldın, değil mi?"

"Evet, üç And'yi emekliye ayırdım." Rick asansöre bindi ve Iran'la beraber yukarı çıktılar. "Bunu satın almalıydım. Bugün bir sorun çıktı. Onları emekli etmemle ilgili bir sorun. Bir hayvan almadan daha fazla işimi sürdüremezdim." Asansör çatıya vardığında Rick, karısını akşamüstü karanlığında kafese doğru götürdü. Bu arada tüm apartmana ait otomatiği kullanarak ışıkları açıp, sessizce keçiyi

işaret etti.

"Oh! Tanrım!" Iran kafese doğru ilerleyip, içindekine göz attıktan sonra kafesin çevresinde dolanıp keçiyi etraflıca inceledi. "Gerçek mi! Sahte değil mi?"

"Kesinlikle gerçek. Tabiî eğer beni dolandırmamışlarsa." Fakat dolandırma olaylarına çok ender rastlanırdı. Çünkü cezası gerçek hayvanın fiyatının 2,5 katı kadardı. "Hayır, beni dolandırmadılar."

"Bu bir keçi, siyah Nubian keçisi."

"Ve dişi. Belki gelecekte onu dölleyebiliriz ve sütüyle peynir yapabiliriz."

"Onu çıkarıp koyunun olduğu yere koyabilir miyiz?" dedi Iran.

"En azından bir süre bağlı kalmalı."

"Hayatım aşk ve zevkle dolu. Josef Strauss'un çok eski bir şarkısı. Hatırlıyor musun? İlk tanıştığımızda." Iran elini nazikçe Rick'ın omzuna koyup, uzandı ve onu öptü. "Çok fazla aşk ve aynı zamanda zevk."

"Teşekkürler." Rick ona sarıldı.

"Haydi, aşağıya inip Mercer'e teşekkürlerimizi sunalım sonra tekrar çatıya çıkıp ona bir isim buluruz. Bir isme ihtiyacı olacak. Belki daha sonra biraz ip bulursun ve onu bağlarız."

Atı Judy'yi tımarlayan komşuları Bill Barbour onlara seslendi. "Merhaba! Çok güzel bir keçi Deckard. Tebrikler. İyi akşamlar, Bayan Deckard. Belki çocukları da olur. Tayımı onun

bir kaç çocuğuyla değiş tokuş edebilirim."

"Teşekkürler." Rick asansöre doğru giden Iran'ı izledi. "Bu depresyonunu geçirdi mi? Benimkini geçirdi."

"Benimkini de. Şimdi o koyunun sahte olduğunu herkese söyleyebiliriz."

"Buna gerek yok."

"Ama bunu yapabiliriz." Iran ısrarcıydı. "Görmüyor musun, artık saklamak zorunda olduğumuz bir şeyimiz yok. Düşlediğimiz şey gerçek oldu." Iran bir kez daha parmaklarının ucuna yükselerek Rick'i öptüğünde istekli ve düzenli nefesi Rick'in ensesini gıdıkladı. Iran uzanıp asansörün düğmesine bastı.

Rick bir şey tarafından uyarıldığını duyumsadı. Hemen daireye inmeyelim. Burada keçiyle kalıp ona bakalım ve besleyelim. Bana bir çuval yulaf verdiler. Ayrıca keçi bakımıyla ilgili kitapçığı da okuyabiliriz. Kitapçıktan para almadılar. Ona Euphemia diyebiliriz." Ancak asansör çoktan kata ulaşmıştı ve Iran da içine giriyordu. "Iran bekle."

"Mercer'le bir olup şükranlarımızı sunmamak ahlâka aykırı olur. Bugün kutunun kollarını bir süre tuttum, şu andaki gibi olmasa da depresyonumun azaldığını hissettim. Her neyse, sonunda bir taş buraya isabet etti." Iran bilek kemiğini gösterdiğinde Rick küçük koyu morluğu fark etti. "Ve acıya rağmen, Mercer'le olduğumuzda daha iyi hissedip, daha iyi bir durumda olduğumuzu düşün-

düm. Fiziksel olarak acıyı hissettim, ama aynı zamanda dünyadaki herkesi, o anda kolları tutan herkesi de yanımda hissettim." Iran kapanmasını önlemek için asansörün kapısını tutuyordu. "İçeri gir Rick. Bu sadece bir an sürecek, zaten çok az füzyona giriyorsun. Şu an hissettiklerini diğerlerine de aktarmanı istiyorum, çünkü bunu onlara borçlusun. Hissettiklerimizi sadece kendimize saklamamız haksızlık."

Iran tabiî ki haklıydı. Rick asansöre girip bir kez daha aşağıya indi.

Iran oturma odasındaki duygudaşlık kutusunun devre anahtarını açtığında, yüzü gittikçe daha da büyüyen bir sevinçle kaplanıyordu. Yeni yükselen bir ay gibi aydınlanarak. "Herkes bilsin istiyorum. Bir keresinde bana da olmuştu. Füzyona girdiğimde yeni hayvan almış birisine rastladım ve bir gün..." Yüzü kısa bir süre için kararmış, o zevk dolu ifade yok olup gitmişti. "Bir gün hayvanı yeni ölmüş biriyle kontak kurdum. Diğerlerimiz hissettiğimiz mutlulukları paylaşıyorduk, ama ben mutlu değildim ve bu o kişiyi biraz neşelendirdi. İntihar etmeyi düşünen birine bile ulaşabiliriz ve belki de hissettiklerimiz..."

"Bizim mutluluğumuza sahip olacaklar ama biz onu kaybedeceğiz. Onların hisleriyle, kendi hissettiklerimizi değiş tokuş edince mutluğumuz kalmayacak ki."

Duygudaşlık kutusunun ekranı hızla akan canlı, şekilsiz renklerden ibaretti. Iran derin bir nefes alıp kolları sıkıca kavradı. "Eğer hissettiklerimizi sağlam bir şekilde aklımızda tutarsak onları kaybetmeyiz. Füzyonun anlamını hiç kavrayamadın değil mi Rick?"

"Sanırım hayır." Fakat hayatında ilk defa Iran yapısındaki insanların Mercerizm'den kazandıkları değeri fark ediyordu. Büyük bir olasılıkla Phil Resch'le yaşadığı deney Rick'in yapısını etkilemiş, bir nörolojik şalteri kapatıp, bir başkasını açmış ve belki de bu zincirleme tepkinin oluşumuna sebep vermişti. Rick aceleyle konuşup Iran'ı duygudaşlık kutusundan uzaklaştırdı. "Iran beni dinle. Sana bugün olanları anlatmak istiyorum." Rick, Iran'ı kanepeye kadar götürüp, oturttu. "Daha önce hiç görmediğim bir başka ödül avcısıyla tanıştım, sanki vahşî hayvan gibi onları öldürmekten hoşlanan biri. Onunla tanıştıktan sonra ilk kez Android'lere değişik bir açıdan baktım. Demek istediğim ben de Android'leri o ödül avcısı gibi görüyordum."

Rick konuşmasını sürdürdü. "Kendime tek soruluk bir test uygulayarak bunu kanıtladım. Android'lere duygudaşlık duymaya başladım ve bunun ne demek olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Daha bu sabah kendin söylemiştin; 'zavallı Andy'ler.' Yani neden bahsettiğimi anladın. Bu yüzden keçiyi satın aldım. Daha önce kendimi hiç böyle hissetme-

miştim. Belki de bu senin geçirdiğin gibi bir depresyondu. Ben her zaman senin bu depresyondan hoşlandığını ve istediğin zaman kendi isteğinle veya duyarıcının yardımıyla bundan kurtulabileceğini düşündüm. Fakat öyle bir depresyona girdiğinde bunun artık bir önemi kalmıyor, kendini değersiz hissettiğinde bir umursamazlık içine giriyorsun. Kendini iyi hissetmenin bir anlamı kalmıyor, çünkü kendini değersiz hissediyorsan..."

"Peki ya işin ne olacak?" Iran'ın iğneleyici bir ses tonu vardı. "Senin işin." Iran elini uzatınca, Rick imzaladığı kontratı çıkarıp ona verdi. Iran ince bir sesle konuştu. "Bu denli fazla mı? Faiz bu kadar fazla ha! Tanrım sadece faizi bile bu kadar yüksek ve bunu depresyonda olduğun için mi yaptın, önceden söylediğin gibi bana sürpriz olsun diye değil." Kontratı Rick'e geri uzattı. "Önemli değil, yine de keçiyi almana sevindim. Onu çok sevdim, ama bu çok büyük bir maddî yük olacak." Iran'ın yüzü külrengine dönmüştü.

"Başka bir departmana geçiş yapabilirim. Teşkilatta on ya da on bir farklı bölüm var. Meselâ hayvan hırsızlığıyla ilgilenebilirim."

"Fakat ödül parasına ihtiyacımız var, yoksa keçiyi geri alırlar!"

"Kontratı otuz altı aydan kırk sekiz aya uzatırım." Rick bir kalem çıkarıp kontratın arkasına hesap yaptı. "Böylece ayda 50–52 daha az öderiz."

Telefon çaldı.

"Eğer buraya inmeyip yukarıda keçiyle kalsaydık telefona cevap vermek zorunda kalmayacaktık."

Iran telefona doğru yürüdü. "Neden korkuyorsun"? Keçiyi geri istemezler. Henüz değil."

"Şubeden arıyorlardır. Burada olmadığımı söyle."

Iran telefonu açmıştı bile, "Alo."

Rick kendi kendine, buraya gelmek yerine geri kalan üç Andy'nin peşinde olmalıydım, diye düşündü. Ekranda Harry Bryant'ın yüzü belirmişti ve artık kaçmak için çok geçti. Gergin bacaklarla telefona yürüdü.

Iran bu sırada, "evet burada," diyordu. "Bir keçi satın aldık. Buraya gelip görmelisiniz Bay Bryant." Iran kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra ahizeyi Rick'e uzattı. "Seninle konuşmak istiyor." Duygudaşlık kutusuna geri dönüp kolları kavradı. Rick telefonun ahizesini elinde tutarken Iran'ın onu zihinsel olarak terk ettiğinin farkındaydı. Çok yalnızdı...

"Alo."

"Kalan iki Android'in yerine dair ipucu bulduk," Harry Byrant ofisinden arıyordu. Rick tanıdık masayı ve masanın üzerindeki kâğıtları, dokümanları ve kippleleri görebiliyordu. "Uyarıldıkları kesin. Dave'in sana verdiği adresi terk edip... Bir dakika bekle."

Bryant masasının üstünü karıştırıp sonunda aradığını buldu.

Rick otomatik olarak kalemini çıkarıp kontratın arkasına yazmaya hazır bekledi.

"Conapt Binası 3967-C. Mümkün olduğunca çabuk oraya git. Sanırım öldürdüklerinden, Garland, Luba ve Polokov'dan, haberleri var. Bu yüzden kanunsuz olarak kaçmış olmalılar."

"Kanunsuz." Rick, Garland'ı hatırladı, sadece yaşamlarını kurtarmak istemişlerdi.

"Iran bana bir keçi aldığını söyledi. Bugün işten sonra mı?"

"Eve gelirken."

"Geriye kalan Android'leri de emekliye ayırdıktan sonra gelip keçine bakarım. Bu arada demin Dave'le konuştum ve ona Andy'lerin çıkardığı zorlukları anlattım. Seni kutladı ve daha dikkatli olmanı söyledi. Nexus-6'lar onun sandığından da akıllıymış, hatta bir günde üçünü avladığına inanamadı."

"Üç tane yeter. Daha fazla çalışamam. Dinlenmem lâzım."

"Yarın gitmiş olurlar."

"O kadar kısa sürede değil. Orada olurlar."

"Oraya bu gece gitmelisin. Senin bu kadar çabuk harekete geçeceğini düşünmeyeceklerdir.

"Tabiî ki düşünebilirler. Orada beni bekli-

yorlar."

"Korktun mu? Polokov'un..."

"Korkmuyorum."

"O zaman sorun ne?"

"Tamam, oraya gideceğim." Rick telefonu kapamaya hazırlandı.

"Sonucu hemen bana bildir. Burada, odamda olacağım."

"Eğer onları yakalarsam bir koyun satın alacağım."

"Seni tanıdığımdan beri bir koyunun var zaten."

"O elektrikliydi." Rick telefonu kapattı. Bu sefer gerçek bir koyun. Öldürmenin bedeli olarak gerçek bir koyun.

Karısı eğilmiş bir şekilde duygudaşlık kutusunun önünde kendinden geçmiş haldeydi. Rick bir süre onun yanında durup elini göğsüne koydu. Göğsünün hızla inip kalktığını hissetti, ama Mercer'le bütünleştiği için Iran onu fark edemezdi.

Ekrandaki tanıdık, cüppeli figür yukarıya doğru çıkmak için çaba gösterirken bir taş yanından uçup gitti. Rick seyretmeye devam etti. Tanrım benim durumum ondan daha kötü, diye düşündü. Mercer kendine yabancı hiçbir şeyi yapmak zorunda değil. O da acı çekiyor, ama kendi kimliğine aykırı bir şey yapmıyor.

Rick eğilerek nazikçe karısının parmağını ikiz kollardan ayırıp yerine geçti. Bunu

plânlamamıştı ve haftalardır ilk kez yapıyordu.

Onu karşılayan yabanî otlarla dolu, ıssız bir manzaraydı. Havada sert bir çiçek kokusu vardı. Burası çöldü ve hiç yağmur yoktu. Acıya bulanmış gözlerinde hüznün ışığını taşıyan yorgun bir adam karşısında duruyordu.

"Mercer," diye seslendi.

"Ben senin arkadaşınım, fakat ben yokmuş gibi devam etmelisin, anlıyor musun beni?" Yaşlı adam boş ellerini açmıştı.

"Hayır, anlamıyorum. Yardıma ihtiyacım var."

"Kendimi dahi kurtaramazken, sana nasıl yardım edebilirim ki?" Yaşlı adam gülümsedi. "Bir kurtuluş olmadığını göremiyor musun?

"O zaman bunun sebebi nedir? Neden buradasın ki?"

"Yalnız olmadığınızı göstermek için. Ben buradayım ve hep sizinle olacağım, yanlış olduğunu bilmene rağmen git ve görevini yap."

Yaşlı adam devam etti. "Nereye gidersen git yanlış yapmaya devam edeceksin. Bu hayatın temel şartı; kendi kimliğini çiğnemek zorunda kalmak. Zamanı gelen her canlı bunu yapmak zorunda kalacak. Yaradılışın bozguna uğratılmasıdır bu, büyük bir gölgedir. Kâinattaki tüm canlı yaşamının kanını emen lânettir."

"Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Rick'e doğru vınlayarak gelen bir taş sakın-

masına rağmen kulağına geldi. Rick hemen kolları bıraktı. Tekrar oturma odasındaydı; duygudaşlık kutusunun ve karısının yanında. Başında taştan aldığı darbe sonucunda oluşan bir ağrı vardı. Eliyle yokladığında aşağıya doğru süzülen kanı duyumsadı.

Iran bir mendille kulağını sildi. "Sanırım beni kutudan ayırman neden oldu. Taşların bana çarpmasına dayanamıyorum. Yerime geçtiğin için çok teşekkür ederim"

"Şimdi gidiyorum."

"İşe mi?"

"Üç işe."

Mendili Iran'ın elinden alıp kapıya doğru yürüdüğünde başı dönüyor ve midesi bulanıyordu.

"Bol şanslar."

"O kollara yapışmak bana hiçbir şey kazandırmadı. Mercer benimle konuştu, ama bunun bir yardımı olmadı, çünkü benden fazla bir şey bildiği yok. O sadece tepeyi tırmanıp, ölümüne yürüyen yaşlı bir adam."

"Zaten vermek istediği mesaj bu değil mi?"

"Onun vermek istediğini çoktandır biliyorum ben." Rick kapıyı açıp hole çıktı. "Seninle sonra görüşürüz. Conapt 3967-C banliyödeydi. Orası hemen hemen tamamen terk edilmiş bir bölgeydi. Geceleri yanan ışıkları saymazsak saklanmak için ideal bir yer, diye düşündü. Işıklardan yola çıkacağım. Bundan sonra

da başka iş olmayacak. Başka bir işten hayatımı kazanırım, diye düşündü. Bu üçü sonuncular olacak. Mercer haklı. Bunu, bitirmek zorundayım. Fakat yapabileceğimden emin değilim, iki Andy bir arada. Bu etik olarak olmasa da pratikte bir problemdi.

Onları emekli edemeyeceğini hissediyordu. Denesem bile bugün olanlardan sonra çok yorgunum. Belki de Mercer bunu biliyordu, diye düşündü. Belki de olacakların hepsini önceden görmüştü.

Fakat nereden yardım alabileceğini biliyordu. Önceden önerilen ama reddettiği yardım.

Bir dakika sonra çatıda, hava aracının karanlığında oturmuş telefon ediyordu.

Santraldeki kız cevapladı: "Rosen Şirketi."

"Rachael Rosen."

"Affedersiniz efendim?"

"Bana Rachael Rosen'ı bulun."

"Bayan Rosen aramanızı bekli..."

"Eminim bekliyordur."

On dakika sonra Rachael Rosen'ın küçük ve karanlık yüzü ekranda belirmişti. "Merhaba, Bay Deckard."

"Müsait misiniz, konuşabilir miyiz?

"Bugün daha önce söylediğin gibi..." Rick'e aynı gün içinde konuşmuşlar gibi gelmiyordu. Onun için, en son konuşmanın üzerinden neredeyse bir asır geçmişti. Tüm o ağırlık, her şeyin yorgunluğu vücuduna

tekrar çökmüştü. Fiziksel ağırlığını üstünde hissetti. Belki de taş yüzünden, diye düşündü. Mendille kanamaya devam eden kulağına dokundu.

"Kulağın kanıyor." dedi Rachael. "Çok üzücü."

"Daha önce söylediğin gibi aramayacağımı mı düşündün?"

"Ben olmadan Nexus-6'lardan birinin sen onu avlamadan seni öldüreceğini söylemiştim."

"Yanıldın."

"Ama şimdi beni arıyorsun. Her neyse. San Francisco'ya gelmemi mi istiyorsun?"

"Bu gece."

"Vakit çok geç, yarın gelirim. Sadece bir saatlik yol."

"Onları bugün avlamam gerektiği söylendi. Sekiz taneden sadece üçü kaldı."

"Korkunç şeyler geçirmişe benziyorsun."

"Eğer bu gece buraya gelmezsen, onların peşine tek başıma düşmek zorunda kalırım ve hiçbirini emekli edemem. Avladığım üçünün parasıyla bir keçi satın aldım."

"Ah siz insanlar," Rachael gülümsedi, "keçiler çok kötü kokar."

"Sadece erkekleri. Bunu keçiyle beraber verdikleri bakım kitabında okudum."

"Gerçekten de yorgun görünüyorsun. Aynı gün içinde üç Nexus-6'yla daha uğraşmak istediğine emin misin? Şimdiye kadar hiç

kimse bir günde altı Android emekli edemedi."

"Franklin Powers bir yıl önce Chicago'da yedi tanesini emekli etmişti."

"Ama onun avladıkları az gelişmiş Mc Millan Y-4'lerdi, bu farklı bir durum. Rachael bir süre düşündü. Bunu yapamam, daha akşam yemeğimi bile yemedim.

"Sana ihtiyacım var." Yoksa öleceğim. Kendi kendine söylendi. Bunu biliyorum; Mercer'da biliyordu, hatta sen de biliyorsun ve sana rica etmekle boşa nefes tüketiyorum, diye düşündü. Bir Android'e yalvaramazsın, onda ulaşabileceğin hiçbir şey yoktur.

"Üzgünüm Rick fakat bu gece olmaz, yarın olmak zorunda."

"Bir Android intikamı."

"Ne?"

"Voigt-Kampff'ta yalanını yakaladığım için intikam alıyorsun."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Şaşkınlıktan gözleri kocamanlaşmıştı. "Gerçekten mi?"

"Güle-güle," Rick telefonu kapatmak için uzandı.

"Beni dinle," Rachael hızla konuştu. "Aklını kullanmıyorsun."

"Sana öyle geliyor, çünkü siz Nexus-6'lar insanlardan daha akıllısınız."

"Yo, gerçekten anlamıyorum." Rachael içini çekti. "Bu işi bu gece yapmak istemediğini, hatta belki de hiçbir zaman yapmak istemedi-

ğini görebiliyorum. Kalan üç Android'i emekli etmeni sağlamamı istediğinden emin misin? Yoksa bunu denemen için seni ikna etmemi mi istiyorsun?"

"Buraya gel ve bir otel odası kiralayalım."

"Neden?"

Rick boğuk sesle cevap verdi. "Erkekler ve Android kadınlar hakkında duyduklarımla ilgili bir şey. Bu gece San Francisco'ya gel. Ben de diğer üç And'yi unuturum ve birlikte daha farklı bir şey yaparız."

Rachael bir süre onu süzüp, aniden cevap verdi. "Pekâlâ, oraya geliyorum... Nerede buluşuyoruz?"

"St. Fransis.

Sahil bölgesinde nezih sayılabilecek tek otel."

"Ben oraya gelmeden hiç bir şey yapmayacaksın."

"Odamda kalıp Arkadaş Canlısı Buster'ı izleyeceğim. Üç gündür program konuğu Amanda Werner. Onu seviyorum. Yaşamımın kalan kısmını onu izleyerek tüketebilirim. Mükemmel göğüsleri var." Telefonu kapatıp, hiçbir şey düşünmeden bir süre oturdu. Arabanın soğukluğunu duyumsadığında kendine geldi. Kontak anahtarını çevirip San Francisco'nun merkezinde bulunan St. Fransis Oteli'ne doğru hareket etti.

_16_

Gösterişli ve oldukça büyük otel odasında Rick, Roy ve Irmgard Baty hakkındaki karbon kâğıtlarını okumaktaydı. Dosyada yer alan Android'lerin bulanık 3-D fotoğraflarına baktı. Zor seçilen Android'leri inceledikten sonra kadının çekici olduğunu düşündü. Roy Baty ise çok daha farklı bir şeydi: Korkutucu.

Mars'ta yaşam sürerken eczacılık yapıyordu ya da en azından kimliğini böyle gizliyordu. Büyük ihtimalle daha iyi bir konuma gelme arzusuna sahip bir tarla işçisiydi. Rick kendine Android'ler rüya görürler mi acaba, diye sordu. Görüyor olmalıydılar. Efendilerini öldürüp dünyaya sığınma sebepleri bu olmalıydı. Kölelikten kurtulup sözde daha iyi bir yaşam sürmek için. Kıraç ve taşlı bir tarlada zorluk altında çalışmayı Don Giovanni ve Le Nozze'yi söylemeye tercih eden Luba Luft gibi.

Okuduğu kâğıtlara bakılırsa Ray Baty'nin: saldırgan, iddialı ve otoriter bir yapısı vardı. Mistik uğraşlara sahip bu Android grubun kaçma teşebbüsünü plânları, bunu sözde 'Android yaşamının kutsallığı' gibi ideolojik, gerçekle alâkası olmayan bir uydurma

hikâyeye bağladı. Bununla beraber bu Android pek çok kimyasal çaldı ve kullandı. Yakalandığında Android'ler arasında Mercerizm'de olduğu gibi bir grup deneyimi yaratmayı düşündüğünü belirtti. Söylediğine göre Android'ler arasında böyle bir deneyim daha önce hiç varolmamıştı.

Dave'in notlarına bakılırsa özellikle bu Android'in itici bir özelliği vardı. Batty füzyon tecrübesini yaşamak için uğraşmış ve başarısız olunca da birçok insanın öldürülmesinde rol oynamıştı. Bunun sonrasında ise Dünya'ya kaçış gerçekleşmişti. Şimdiyse kaçan sekiz Android'den sadece üçü sağlamdı. Kaçak grubun önemli elemanları da ölüme mahkûmdular. Çünkü o başaramasa da bir başkası onları yok edecekti.

Odasının kapısı açıldı. "Ne uçuştu, ama." Rachael Rosen içeri girdiği vakit nefes nefeseydi ve üzerinde balıksırtı paltosu, uygun bir sutyen ve şort vardı. Elinde büyük, işlemeli bir çanta ve bir kesekâğıdı tutuyordu. "Güzel bir oda." Saatine baktı. "Bir saatten az sürdü gelmem.

"Al." Rick'e kesekâğıdını uzattı. "Bir şişe Burbon aldım"

"Sekizinin en kötüsü hâla hayatta, her şeyi plânlayan o." Rick, Roy Baty'nin kâğıdını Rachael'e uzattı. Rachael kesekâğıdını bırakıp kâğıda uzandı.

"Yerini belirledin mi?" diye sordu oku-

duktan sonra.

"Elimde bir conapt numarası var. Bir grup 'özel', yani tavuk kafanın yaşamlarını sürdürdüğü banliyölde bir bina."

Rachael elini uzattı. "Diğerlerini de görelim."

"İkisi de dişi." Rick, Rachael'e Irmgard Baty ve Pris Stratton adlı diğer Android'lerin kâğıtlarını uzattı.

Rachael sonkâğıda göz atıp, San Francisco'nun merkezini seyretmek için pencereye gitti. "Bana kalırsa sonuncusu seni öldürecek. Belki de yaşarsın, bilmem belki de yaşayıp yaşamamak umurunda değildir." Rachael'in yüzü bembeyazdı ve sesi titriyordu. Bir anda yerinde duramaz olmuştu.

"Neler mırıldanıyorsun?" Rick kâğıtları alıp tekrar inceledi. Rachael'i neyin rahatsız ettiğini merak ediyordu.

"Burbonu açalım." Rachael kesekâğıdıyla banyoya gitti, iki bardakla döndüğünde dalgın, kararsız ve düşünceli görünmeye devam ediyordu. Rick onun düşüncelerini hissetti. İçinde gerçekleşen değişimler öfkeli ve gergin yüzüne yansıyordu. "Bunu açabilir misin?" diye sordu. "Bu bir servet değerinde, yapay değil, savaş öncesine ait. Gerçek arpadan üretilmiş."

Şişeyi açan Rick bardakları doldurdu. "Sorun nedir?"

"Bugün bana telefonda eğer buraya gelir-

sem kalan üç Andy'nin peşini bırakacağını ve başka bir şey yapacağımızı söylemiştin, ama burada oturmuş..."

"Neye sinirlendiğini bana da söyler misin?"

Rachael cüretkâr bir şekilde Rick'e baktı, "Şu son kalan üç Andy hakkında tartışıp durmak yerine bana ne yapacağımızı söyle." Rachael paltosunu çıkarıp astı. Rick ona ilk kez bu kadar yakından bakma şansını elde etmişti.

Rick, Rachael'in vücudundaki orantının bir kez daha farkına vardı. Sık, siyah saçları başını büyük gösteriyor, ufak göğüsleri vücuduna ince, çocuksu bir görünüm veriyordu. Fakat uzun kirpikli muhteşem gözlerine bakıldığında bu çocuksu hava ortadan kalkıyordu. O gözler sadece olgun bir kadında varolabilirdi. Rachael hafifçe ayaklarının uç kısmına doğru dayanıyordu ve kolları iki yanda dururken dirseğinden kıvrıktı. Duruşu temkinli bir avcıyı andırıyordu. Küçük göğüslü, yassı karınlı, dar omuzlu, en ufak bir fazlalığı olmayan vücudu için, Kelt vücut yapısı model alınmıştı. Uzun boylu avcıların soyundan, diye düşündü Rick. Rachael'in kısa şortundan görünen uzun bacaklarının neredeyse cinsiyetsiz bir niteliği vardı. Ergenliğe erişmiş bir kadınınki gibi yuvarlak kıvrımlara sahip değildi fakat zeki, huzursuzca bakan gözleri haricinde bir kadını değil, daha çok bir genç

kızı andıran görüntüsünün bıraktığı izlenim oldukça etkileyiciydi.

Rick Burbon'dan yudum aldığında içkinin güçlü tadı ve kokusu yutmasını güçleştirdi. Rachael'se rahat rahat içkisini yudumluyordu.

Rachael yatağa oturup dalgın hareketlerle çarşafın yüzeyini düzeltirken ifadesi karamsarlaştı. Rick bardağını komodine bırakıp Rachael'ın yanına oturdu.

"Sorun nedir?" Rick uzanıp genç kadının soğuk, kemikli ve hafif terli ellerini tuttu. "Seni ne sinirlendirdi?"

"Lânet olası son Nexus–6 benimle aynı tipte." Çarşafta ufak bir iplik bulup onunla oynamaya başladı. "Tanımı okudun mu? Bu benim tanımım. Saçı farklı şekilde olabilir, farklı şeyler giyebilir, hatta bir peruk bile takıyor olabilir ama onu gördüğünde ne demek istediğimi anlayacaksın." Rachael alaylı bir şekilde gülümsedi. "Şirketin benim bir Andy olduğumu kabullenmesi iyi olmuş, aksi halde Pris Stratton'ı gördüğünde veya onun ben olduğumu düşündüğünde aklını oynatabilirdin."

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Onu emekli ederken yanında olacağım."

"Belki de olmazsın. Belki de onu hiç bulamam."

"Ben Nexus–6 psikolojisini iyi bilirim. Bu yüzden buradayım ve bu yüzden sana

yardım edebilirim. Son üçü hep beraber kalacaktır. Hepsi Roy Baty'nin çevresinde toplanmıştır." Baty, en kritik son savunmalarını plânlıyordur. Rachael'in dudakları titriyordu. "Tanrım."

"Neşelen biraz." Rick Rachael'in sivri, küçük çenesini tutup kaldırırken kendi kendine, bir Android'i öpmek acaba nasıl bir şey, diye sordu. Rick eğilip onu öptüğünde Rachael hiçbir tepki göstermedi, duygusuzca, sanki hiç etkilenmemiş gibi oturmaya devam etti, ama Rick aslında öyle olmadığını hissetti ya da öyle hissetmek istedi.

"Bunu daha önceden bilmiş olmayı dilerdim. O zaman asla buraya gelmezdim. Benden çok fazla şey istiyorsun. Pris'e karşı ne hissettiğimi biliyor musun?"

"Duygudaşlık."

"Ona benzer bir şey, sonuçta kendimi onunla özleştiriyorum. Rachael Rosen'a elveda. Belki de o karmaşada onun yerine beni bile yok edebilirsin. O da Seattle'a geri dönüp benim hayatımı yaşar. Şimdiye dek hiç böyle hissetmemiştim. Şişe kapakları gibi damgalanmış makineleriz. Gerçekten kişisel olarak yaşadığımı düşünmem bir hataydı. Ben sadece tipik bir Android örneğiyim. Hepsi bu.

Rachael'in sergilediği aşırıya varan huysuz davranışlar Rick'i istemeden de olsa gülümsetmişti. "Karıncalar böyle hissetmezler," dedi. "Onlar da fiziksel olarak birbirlerinin

aynısı."

"Karıncalar. Hissetmezler. Nokta."

"Aynı yumurta ikizi nsanlar da"

"Ama birbirleriyle özdeşleşirler."

"Duygudaşlık hissederler. Aralarında özel bir bağ vardır." Hafifçe sallanarak kalkıp burbon şişesine uzanan Rachael bardağı tekrar doldurup bir yudumda boşalttı. Bir süre çatık kaşlarla odada dolandıktan sonra sanki Rick'e tesadüfen rastlamış gibi tekrar yatağa uzanıp ayaklarını yastıklara dayayarak konuşmaya başladığında sesi yorgun çıkıyordu. "Üç Android'i unut. Sanırım uçuş beni çok yordu, üstüne de bu gün öğrendiklerim. Sadece uyumak istiyorum." Gözlerini kapayıp mırıldandı. "Eğer ölürsem Rosen şirketi belki beni yeni bir tür olarak tekrar diriltebilir." Tekrar gözlerini açıp kızgınlıkla Rick'e döndü. "Buraya aslında neden geldiğimi, Eldon ve diğer insan olan Rosen'ların niye yanında olmamı istediklerini biliyor musun?"

"Voigt-Kampff testinde Nexus-6'ları tam olarak neyin ele verdiğini gözlemlemek için buradasın."

"Testte ve diğer durumlarda ona değişik bir nitelik veren her şey. Daha sonra şirkete rapor vereceğim ve onlar da DNS faktöründe değişiklikler yapıp Nexus-7'yi meydana tasarlayacaklar. Nexus–7 yakalandığında yeniden değişiklikler yapılacak ve böylece sonunda asla belirlenemeyecek yeni bir tür ge-

liştirilebilecek."

"Boneli Refleks testini duymuş muydun?"

"Omurilik üzerinde de çalışıyoruz. Boneli testi günün birinde tarihe karışacak." Yüzünde söyledikleriyle çelişen masum bir gülümseyiş vardı. Rick, onun ne denli ciddî olduğunu anlayamıyordu. Dünyayı sarsacak önemdeki bir konuyu şakacı bir şekilde ele alıyordu. Rick, büyük bir olasılıkla Android'lere has bir özellik olduğunu düşündü. Rachael söylediklerinin gerçek anlamını duyumsayamıyordu. Sadece ayrı terimlerin resmi, entelektüel ve yüzeysel tanımlarını yapıyordu.

Bu arada Rick'i iğnelemeye başlamış, kendi durumuna üzülmeyi bırakmış, onun durumuyla alay ediyordu.

"Kahretsin."

Rachael güldü. "Ben sarhoşum, seninle gelemem. Uyuyacağım. Neler olduğunu bana sonra anlatırsın."

"Sonrası olmayacak çünkü Roy Baty beni öldürecek."

"Nasılsa sana yardım edemem, çünkü sarhoşum. Hem gerçeği de biliyorsun. Ben sadece bir gözlemciyim ve seni kurtarmak için araya girmeyeceğim. Roy Baty'nin seni öldürüp öldürmemesi umurumda bile değil. Beni ilgilendiren tek şey sağ kalmam. Kendime duygudaşlık duyuyorum. Eğer banliyödeki o harap olmuş binaya gidersem..." Rachael uzanıp, yavaş hareketlerle Rick'in gömleğinin

düğmelerini açmaya başladı. "Gitmeye cesaret edemem, çünkü Android'ler birbirlerine sadık değildir ve kahrolasıca Pris Stratton beni yok edip yerimi alabilir. Anlıyor musun? Paltonu çıkart."

"Neden?"

"Böylece yatağa girebiliriz."

"Bir Nubian keçisi satın aldım, ödeme için üç Andy daha öldürmeliyim ve işimi bitirip evime, karıma dönmeliyim." Rick yataktan kalkıp ikinci bardak Burbonunu doldururken ellerinin hafifte olsa titrediğini gördü. Yorgunluktandır, diye düşündü. İkimiz de yorgunuz. Üç And'yi haklayamayacak denli yorgun.

Orada öylece dururken, Lider Android'e karşı tartışılmaz şekilde korku duyduğunu hissetti. Her şey Baty'e bağlıydı; başından beri. Şimdiye kadar Baty'nin birçok uğursuz görünümüyle karşılaşmıştı ve hepsiyle başa çıkmıştı. Şimdiyse Baty'nin kendisi geliyordu. Korkusunun büyüdüğünü hissetti. Yaklaşmasına izin verdiği için korku onu tümüyle tuzağa düşürmüştü. "Şimdi sensiz gidemem," dedi Rachael'e. "Burayı bile terk edemem. Polokov beni izlemişti. Garland'da öyle."

"Roy Baty'nin peşine düşeceğini mi düşünüyorsun?" Rachael boş bardağını bırakarak, hızlıca sutyenini çıkardı. Ayağa kalktığında yerinde duramıyor ve haline gülüyordu. "Çantamda Mars'ta ki fabrikanın yeni bir

Andy'nin rutin kontrollerini yaparken kullandığı acil güvenlik sistemi var. Onu çıkar. Tıpkı bir istiridyeye benzer. Görürsün."

Rick çantayı karıştırırken Rachael'in tıpkı gerçek bir kadın gibi, akla gelebilecek her şeyi çantasına tıkıştırdığını gördü.

Bu sırada Rachael botlarını çıkarıp şortunu bacaklarından fırlatıp atmıştı. Yatağa yuvarlandı ve bardağına uzanırken Burbonunu halıya döktü. "Kahretsin," diyerek bir kez daha ayağa kalkıp çantasını karıştırmakta olan Rick'i izledi. Yavaşça ve büyük bir dikkatle yatağa uzanıp örtünün altına girdi.

Rick altında düğmesi olan mekanik bir küreyi elinde tutarak "bu mu?" diye sordu.

Rachael konuştuğunda gözleri kapalıydı. "Elindeki şey Android'lerde katalepsiye neden olur. Sadece birkaç saniye için Andy'nin nefes alamamasını sağlar. Sen de nefes alamazsın ama siz insanlar birkaç saniye bu şekilde hayatta kalabilirsiniz. Fakat Andy'nin akciğer siniri..."

"Biliyorum. Android'lerin sinir sistemi bizimki gibi esnek değil, fakat dediğin gibi bunun etkisi bir kaç saniyeyi aşmaz."

"Bu hayatını kurtarmaya yetecek kadar uzun bir süre." Rachael yatakta doğruldu. "Eğer Roy Baty burada belirirse, o şeyin düğmesine basabilirsin ve Roy Baty oksijensiz kalan kanı ve bozulan beyin hücreleriyle bir süre donup kaldığında lâzerinle onu öldürür-

sün."

"Senin çantanda da bir lâzer var."

"Sahte." Rachael esneyip yeniden gözlerini yumdu. "Android'lerin lâzer taşıma izni yoktur."

Rick yatağa yürüdü.

Yatağın içinde kıpırdanıp duran Rachael sonunda yüzüstü yattı. "Bu temiz, heybetli, el değmemiş bir yatak, sadece temiz, asil kızlar... Android'ler çocuk yapamaz. Sence bu bir kayıp mı?"

Rick, Rachael'i tamamen soyup renksiz, soğuk kalçalarını ortaya çıkardı.

Rachael tekrarladı. "Bu bir kayıp mı? Gerçekten bilmiyorum. Bir çocuk sahibi olmak nasıl bir duygu? Doğmak nasıl bir duygu? Biz doğmayız, büyümeyiz, yaşlılıktan ya da hastalıktan ölmek yerine karıncalar gibi yavaşça yıpranırız. Aslında yaşamayan kitinle kaplı refleks makineleriyiz." Rachael başını yana yatırıp yüksek sesle "Ben yaşamıyorum!" dedi. "Sen de bir kadınla yatmıyorsun bu yüzden düş kırıklığına uğrama olur mu? Daha önce hiç bir Android'le yattın mı?"

Rick gömleğini ve kravatını çıkarırken "Hayır," dedi.

"Eğer üzerinde fazla düşünmezsen tatmin edici olduğu söylendi. Fakat eğer yaptığın şeyi fazla düşünüp, üstünde fazla durursan daha fazla devam edemezsin, psikolojik nedenlerden dolayı."

Rick eğilip Rachael'ın çıplak omzunu öptü.

Rachael üzgün bir sesle "teşekkürler, Rick," dedi. "ama unutma sadece yapacaksın, düşünmeden. Felsefe yapmaya kalkma, bu ikimiz için çok sıkıcı olur."

"Daha sonra hâlâ Roy Baty'i bulmak niyetindeyim ve seninde benimle olmana ihtiyacım var. Çantandaki lâzer silâhının..."

"Sence senin için Andy'lerinden birini emekli eder miyim?"

"Bence tüm söylediklerine rağmen bana yardım etmek için elinden geleni yapacaksın aksi halde bu yatakta yatıyor olmazdın."

"Seni seviyorum. Eğer bir odaya girip de senin derinle kaplanmış bir divanı görseydim Voigt-Kampff testinde çok yüksek bir sonuç alırdım."

Rick masa lâmbasını söndürdüğünde; bu gece aynı bu kıza benzeyen bir Nexus-6'yı yok edeceğim, diye düşündü.

Aman Allah'ım! Dönüp dolaşıp Phil Resch'in dediğine geldim. "Onunla önce yat sonra öldür." Rick, Rachael'den uzaklaşarak, "Bunu yapamam" dedi.

"Keşke yapabilseydin," derken Rachael'in sesi titredi.

"Seninle bir ilgisi yok ki. Sorun Pris Stratton'a yapmam gereken şey."

"Biz aynı değiliz! Pris Stratton umurumda bile değil. Beni dinle." Rachael yatakta oturduğunda küçük göğüslü, düzgün vücu-

dunun şekli karanlıkta zar zor görünüyordu. "Benimle yat Stratton'ı emekliye ayırayım. Tamam mı? Çünkü bu kadar yakınlaştıktan sonra..."

"Sağ ol."

Rick Burbonun da etkisiyle içindeki minnettarlığın boğazını düğümlediğini duyumsadı. Şimdi geriye sadece Baty'ler kaldı, diye düşündü. Rachael bunu gerçekten yapar mıydı? Büyük olasılıkla yapardı, çünkü Android'ler böyle çalışırdı, böyle düşünürdü, ama Rick daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştı.

"Kahretsin, yatağa gir!" dedi Rachael.

Girdi.

_17_

Seviştikten sonra otelin sunduğu lüksleri keyfini sürdüler. Yeşil, siyah renklerdeki yatağa yerleşen Rick, oda servisinin getirdiği kahveyi yudumlayarak olacakları düşünüp durdu. Rachael sıcak bir banyonun içinde suları etrafa sıçratarak mırıldandı.

Rachael suyu kapatıp Rick'e seslendi. "O anlaşmayı yapmakla çok şey elde ettin." Banyonun kapısında belirdi: Çıplak ve Pembeydi.

"Biz Android'ler fiziksel ve tensel tutkularımızı kontrol altında tutamayız. Sen bunu biliyordun ve benden faydalandın." Rachael kızgın değildi. Aksine, Rick'in tanıdığı herhangi neşeli bir genç kızdan farksızdı. "Bu gece o üç Andy'nin peşinden gitmemiz gerekli mi?"

"Evet," dedi Rick. Emekli etmem gereken iki tane daha, diye düşündü. Rachael'in söylediği gibi anlaşma yapılmıştı.

Rachael beyaz, devasa bir havluya sarınarak, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet"

"Bir kez daha bir Android'le yatar mıydın?"

"Eğer bir kızsa ve sana benziyorsa evet."

"Benim gibi bir Android'in yaşam süresini biliyor musun? İki yıldır hayattayım. Sence daha ne kadar yaşarım?"

Rick kısa süren bir kararsızlıktan sonra cevap verdi. "İki yıl kadar daha yaşarsın."

"Hücre yenilenmesi sorununu hiç çözemediler. Kalıcı veya herhâlde yarı-kalıcı yenilenme. Her neyse." Rachael ifadesiz bir yüzle hızla kurulanmaya başladı.

"Üzgünüm."

"Bundan bahsettiğim için esas ben üzgünüm. Bu durum insanların Android'lerle kaçıp, yaşamalarını imkânsızlaştırıyor."

"Siz Nexus-6'lar için de geçerli mi ?"

"Bu metabolizmayla ilgili, beyin ünitesiyle değil." Rachael giyinmeye koyuldu.

Rick'de giyinince konuşmadan Rick'in hava aracına çıktılar.

San Francisco'nun banliyölerine doğru yol alırlarken, Rachael: "çok güzel bir gece," dedi.

"Keçim büyük ihtimalle uyuyordur. Belki de keçiler geceleri avlanan hayvanlardır. Hayvanların bazıları hiç uyumazlar, meselâ koyunlar. Hiç uyuduklarını görmedim. Onlara ne zaman bakacak olsan onlar da yem beklentisiyle sana bakar."

"Karın nasıl biri?

Rick cevap vermedi.

"Sen..."

"Eğer bir Android olmasaydın ve seninle kanunî olarak evlenebilseydim, bunu yapar-

dım."

"Ya da günah içinde yaşayabilirdik, fakat ben canlı değilim."

"Kanunî olarak değil belki ama biyolojik açıdan canlısın. Sen sahte hayvanlar gibi transistörle teçhiz edilmiş devrelerden oluşmuyorsun. Sen organiksin."

Ve iki yıl içinde de yıpranıp öleceksin, diye düşündü Rick. Bunun nedeniyse senin belirttiğin gibi hücre yenilenmesi problemini çözememiş olmamız. Sanırım bu yüzden bir şey fark etmez.

Rick, ödül avcısı olarak geçirdiğim son gece, diye düşündü. Baty'lerden sonra bir yenisi olmayacaktı, bu gece olanlardan sonra asla.

"Çok üzgün görünüyorsun?"

Rick, uzanıp Rachael'in yanağına dokundu.

"Artık bir daha Android'leri avlayamayacaksın. Lütfen o kadar üzgün durma."

Rick Rachael'e baktı.

"Benimle olduktan sonra bir tanesi hariç hiçbir ödül avcısı devam edemedi. Phil Resch adında ahlâksız biri. O kaçığın teki, kendi başına çalışır."

"Anlıyorum," dediğinde Rick'in tüm vücudu hissizleşmişti.

"Fakat bu yolculuk boşa gitmeyecek. Mükemmel, ruhanî biriyle tanışacaksın."

"Roy Baty. Hepsini tanıyor musun?"

"Hepsini tanıyordum. Şimdi geriye sadece üçü kaldı. Seni bu sabah Dave'in listesine başlamadan durdurmaya çalıştık. Polokov sana ulaşmadan, seni bir kez daha durdurmaya çalıştım, fakat sonra beklemek zorunda kaldım."

"Pes edip seni arayana kadar."

"Luba Luft ve ben iki yıldır çok yakın arkadaştık. Onun hakkında ne düşündün? Onu beğendin mi?"

"Ondan hoşlanmıştım."

"Fakat onu öldürdün."

"Onu Phil Resch öldürdü"

"Oh, yani Opera Binasına döndüğünde Phil seninleydi. Biz bunu bilmiyorduk. Sadece Luba'nın öldürüldüğünü biliyorduk ve doğal olarak bunu senin yaptığını düşündük."

"Dave'in notlarına dayanarak Roy Baty'ı emekli edebilirim fakat belki de Irmgard Baty'i emekli etmem." Pris Stratton'ı da, diye düşündü. Şimdi; her şeyi öğrendikten sonra bile. "Yani otelde olanlar sadece..."

"Şirket buradaki ve Rusya'daki ödül avcılarına ulaşmak istedi. Bu bir şekilde işe yarıyordu. Nedenini bilemiyoruz, sınırımız bu sanırım."

"Söylediğin gibi her zaman işe yarayıp yaramadığından ya da söylediğim kadar iyi işe yaradığından şüpheliyim."

"Fakat sende işe yaradı."

Bunu göreceğiz."

"Ben yüzünde gördüğüm o acı ifadeden sonra bundan eminim. Özellikle o ifadeyi elde etmeye çalışırım."

"Bunu kaç defa yaptın?"

"Bilmiyorum. Yedi, sekiz kez sanırım. Ya da dokuz. Evet, sanırım dokuz kez."

"Bu modası geçmiş bir düşünce."

Rachael şaşırmıştı. "Ne-ne?"

Rick direksiyonu kendinden uzaklaştırarak, inişe geçti. "En azından bana göre modası geçmiş. Seni öldüreceğim sonra da Roy, Irmgard Baty ve Pris Stratton'ın peşlerine tek başıma düşeceğim."

"Bu yüzden mi inişe geçtin?" Rachael endişeli bir ses tonuyla devam etti. "Bunun cezası var. Ben yasal olarak şirketin malıyım, diğerleri gibi Mars'tan kaçıp Dünya'ya gelmiş bir Android değilim."

"Fakat eğer seni öldürebilirsem, diğerlerini de öldürebilirim."

Rachael içi tıka basa süprüntü dolu çantasına uzanıp, bir süre deli gibi arandıktan sonra pes etti. "Allah bu çantayı kahretsin. İçinde aradığım hiçbir şeyi bulamıyorum. Beni acı vermeden öldürür müsün? Karşı koymayacağıma söz veriyorum. Anlaştık mı?"

"Şimdi Phil Resch'e hak veriyorum. O ahlâksız biri değildi sadece çok şey öğrenmişti. Onu suçlamıyorum. Başından geçenler onu bu yola itmiş olmalı."

"Fakat bu yanlış yoldu." Rachael kendini

kontrol etmişe benzese de gergindi. Rick'in daha önce diğer Android'lerde gözlemlediği gibi Rachael'in içindeki yaşam gücü akıp gidiyordu. Bu klâsik bir teslimiyet şekliydi. İki milyar yıldır yaşama ve gelişme baskısıyla ezilen gerçek bir organizmanın kabullenemeyeceği mekanik ve entelektüel bir teslimiyet.

"Sizin bu şekilde teslim olmanıza dayanamıyorum." Rick arabanın yere çakılmasını önlemek için direksiyonu kendine çekerek frene bastı ve motoru kapatıp lâzerini çıkardı.

"Kafatasımın arkasına nişan al. Lütfen." Rachael silâhı görmemek için kafasını çevirdi.

Rick lâzeri elinden bıraktı. "Phil Resch'in söylediğini yapamayacağım."

Motoru tekrar çalıştırdı ve yükseldiler.

"Eğer bunu yapacaksan. Şimdi yap. Beni böyle bekletme."

"Seni öldürmeyeceğim." Rick hava aracını tekrar San Francisco'nun merkezine doğru yönlendirdi. "Araban St. Francis'te öyle değil mi? Seni orada bırakırım. Seattle'a geri dönersin." Rick sessizce hava otosunu sürmeye devam etti.

"Beni öldürmediğin için sağ ol."

"Senin de söylediğin gibi yaşamak için sadece iki yılın kaldı. Benimse elli yılım var. Senden yirmi beş kez daha fazla yaşayacağım."

"Ama yaptıklarımdan dolayı beni gerçekten küçümsüyorsun." Rachael'in güveni geri

gelmişti. "Diğerleri gibi davranıyorsun, senden önceki ödül avcıları gibi. Her seferinde kızıp beni öldüreceklerini söylüyorlar, ama zamanı geldiğinde tıpkı senin gibi bunu yapamıyorlar." Bir sigara yakıp, zevkle dumanı içine çekti. "Bunun anlamını biliyorsun değil mi? Bu benim tahminimde doğru olduğumu kanıtlar. Bundan böyle hiçbir Android'i emekliye ayıramayacaksın. Sadece beni değil, ne Baty'yi ne de Stratton'u. Evine, keçine geri dön." Rachael anîden paltosunu eliyle silkeledi. "Kahretsin! Sigaranın yanan külü düştü tamam gitti, hallettim." Rahatlayarak arkasına yaslandı.

Rick hiçbir şey söylemedi.

"Sen o keçiyi benden, hatta belki karından da çok seviyorsun. Önce keçi geliyor. Sonra karın ve en sonundaysa..." Rachael neşeyle güldü.

Rick cevap vermedi. Bir süre sessizlik içinde uçtuktan sonra orayı burayı karıştırıp Rachael radyoyu açtı.

"Kapa şunu."

"Arkadaş Canlısı Buster'ı ve onun Arkadaş Canlısı arkadaşlarını mı kapatayım? Amanda Werner ve Oscar Seruggs'u mu kapatayım? Buster'ın büyük gürültü koparacak açıklamasını dinleme zamanı neredeyse geldi." Rachael saatini görmek için radyonun ışığına doğru eğildi. "Çok yakında. Bunu daha önceden biliyor muydun? Uzun zamandır bunun hak-

kında konuşup heyecan dozunu artırıyor..."

Radyo konuşuyordu. "...burada dostum Buster'la oturmuş müthiş vakit geçirip büyük bir sabırsızlıkla bekliyoruz. Anladığım kadarıyla bu sonzamanların en önemli açıklaması..."

Rick radyoyu kapadı. "Oscar Seruggs, akıllı adamın sesi."

Rachael uzanıp tekrar radyoyu açtı. "Dinlemek istiyorum. Buster'ın bu gece söyleyecekleri önemli." Kolonlardan bir kez daha o geri zekâlı ses yükselirken Rachael arkasına yaslanıp rahatladı. Rick'in yanında, karanlıkta Rachael Rosen'ın sigarası bir ateşböceği gibi parıldıyordu ve bu Rick'in yenilgisinin bir göstergesiydi.

_18_

Pris, "Diğer eşyalarımı da buraya getir. Özellikle de televizyonu. Böylece Buster'ın açıklamasını duyabiliriz." diyerek J. R. Isidore'a emretti.

"Evet" diyerek onayladığını gösterdi Irmgard Baty. Gözleri her an yuvalarından fırlayacakmış gibi duran bir kırlangıcınkileri anımsatıyordu. "Televizyona ihtiyacımız var. Bu uzun zamandır beklediğimiz bir gece. Birazdan açıklamayı sunacaklar."

"Televizyonum sadece hükümet kanalını çeker," dedi Isidore.

Oturma odasının bir köşesinde, sonsuza dek orada kalacakmışçasına derin bir koltuğa gömülmüş olan Roy Baty geğirip konuştu. "İzlemek istediğimiz Arkadaş Canlısı Buster ve onun Arkadaş Canlısı Arkadaşları, Iz. Yoksa seni J. R. diye çağırmamı mı istersin? Ne haltsa beni anlayabiliyor musun? Şimdi gidip televizyonu getirecek misin?"

Isidore eko yapan güzel koridorda ilerledi. Zaten sıkıcı geçen yaşamında işe yaramanın güçlü dürtüsünü hissetti. Tozla kaplı merdivenleri yorgunlukla inerken, başkalarının bana ihtiyacı var, diye düşündü.

Ayrıca Arkadaş Canlısı Buster'ı kamyonun radyosunda dinlemekle kıyaslandığın da televizyonda izlemek güzel olacaktı. Buster bu gece gerçek belgelere dayandırdığı, tartışma yaratacak açıklamasını yapacaktı. Pris, Roy ve Irmgard sayesinde yıllardır yayımlanacak en önemli haberi izleyeceğini düşündü. J. R.'ın hayatında gerçekten de ilerlemeler vardı.

Pris'in eski dairesine dönüp televizyonu fişten çıkararak anteni söktü. O anda tekrar havayı saran sessizliğin getirisi güçsüzlüğü kollarında hissetti. Baty'lerin ve Pris'in yokluğunda kendi varlığının yok olduğunu, fişinden çıkardığı hareketsiz televizyonla benzeştiğini duyumsadı. Yaşamak için başkalarıyla beraber olmalısın, diye düşündü. Onlar buraya gelmeden önce binadaki yalnızlığıma dayanabiliyordum, fakat artık her şey değişti. Geri dönemezsin, insanlarla yaşadıktan sonra, insansızlığa dönemezsin. Panik halinde, onlara bağımlıyım, diye düşündü. Şükür ki burada kalmışlardı.

Pris'in sahip olduğu eşyaları yukarıya çıkarmak için iki kez gidip gelmesi gerekecekti. Önce televizyonu kapıp götürmeyi, sonra kalan bavul ve giysileri taşımayı plânladı.

John kısa bir süre sonra parmakları sızlayarak televizyonu oturma odasındaki sehpaya bıraktığında Batyler ve Pris duygusuzca bakmaktaydı.

Soluk soluğa olan John, fişi prize takıp, an-

teni yerleştirirken, "bu binada iyi sinyal alıyoruz," diye konuştu. "Arkadaş Canlısı Buster ve onun..."

"Sadece televizyonu aç ve sesini kes."

Söyleneni yapıp kapıya doğru ilerleyen John, "bir kez daha gidip gelince her şey taşınmış olacak." Onların varlıklarının sıcaklığıyla kendini ısıtarak bir süre oyalandı.

"İyi," Pris'in sesi mesafeliydi.

Isidore hemen yola koyuldu. Beni kullanıyorlar, ama bu umurumda bile değil. Onlar yine de sahip olunabilecek en iyi arkadaşlar, diye düşündü.

John bir kez daha aşağıya indiğinde genç kızın giysilerini bavula tıkıştırıp tekrar yukarı çıktı.

Biraz önünde küçük bir şey tozun içinde kımıldadı.

Hemen bavulları bırakıp pek çok insanın bu gibi durumlarda kullanmak için taşıdığı plastik ilaç şişelerinden birini çıkarıp, titreyen ellerle; sıradan ama hâlâ canlı olan örümceği şişenin içine itip kapağa iğneyle ufak bir delik açtıktan sonra sıkıca kapadı.

Dairesinin kapısının önünde nefes almak için bir süre duraksadı.

"...evet, millet zamanı geldi. Ben Arkadaş Canlısı Buster. Umuyorum ve güveniyorum ki en iyi yetiştirilmiş araştırmacıların da doğruladığı keşfimi paylaşmak için en az benim kadar heveslisiniz. Ho ho millet! İşte tam za-

manı!"

John Isidore "Bir örümcek buldum!" dediğinde üç Android kısa bir süre için gözlerini televizyondan çevirip ona baktılar.

"Görelim bakalım." Pris elini uzatmıştı.

Roy Baty konuştu. "Buster varken konuşmayın."

"Hiç örümcek görmedim." Pris ilâç şişesini avuçlarının arasında tutup içindeki yaratığı inceledi. "Tüm bu bacaklar. Neden bu kadar çok bacağa ihtiyacı var J. R. ?"

"Örümcekler böyledir." derken Isidore kalbinin atışından güçlükle nefes alıp veriyordu. "Sekiz bacağı vardır."

Pris ayağa kalkarken "Ne düşündüğümü biliyor musun J. R. ? Bence o kadar çok bacağa ihtiyacı yok" dedi.

Irmgard Baty devam etti. "Sekiz tane mi? Neden? Dört taneyle idare edemez mi ki? Dört tanesini kesip görelim." Hemen çantasını açıp temiz ve keskin bir makas çıkararak Pris'e uzattı.

J. R. Isidore garip bir dehşete kapıldı.

Pris ilâç şişesini alarak mutfağa gidip kahvaltı masasına oturdu ve şişenin kapağını açıp örümceği dışarıya çıkardı. "Büyük bir olasılıkla eskisi gibi hızlı hareket edemeyecek ama zaten burada avlayacak pek bir şey de yok. Nasılsa ölecek." Makasa uzandı.

"Lütfen yapma..."

Pris soru dolu gözlerle John'a baktı. "Çok

mu değerli?"

"Lütfen bacaklarını kesme." John yalvarıyordu.

Pris makası kullanarak örümceğin bacaklarından birini kesti. Oturma odasındaki televizyondan Arkadaş Canlısı Buster'ın sesi duyuluyordu. "Büyütülmüş arka plâna bir bakın. Bu genelde gördüğünüz gökyüzü. Bekleyin, araştırmayı yöneten E. Parameter'ı çağıracağım ve o dünyayı karıştıracak keşiflerini size açıklayacak."

Pris, eliyle örümceğin hareket etmesini önleyip, gülümseyerek bacakların birini daha kesti.

Televizyondan yeni bir ses yükseliyordu "Büyütülmüş video resimleri düzenli lâboratuar araştırmalarına tabi tutulduğunda, göğün arka plânındaki, Mercer'ın altında yürüdüğü, gündüz de görünen ayın yapay olduğu anlaşıldı."

Irmgard endişeyle mutfak kapısına doğru koşup "kaçırıyorsun" diye bağırdığında Pris'in yaptığını gördü. Tatlı bir sesle konuştu. Onu sonra da yapabilirsin. Söyledikleri şeyler çok önemli. İnandığımız her şeyin..."

Roy Baty seslendi: "Sessiz olun."

"...doğru olduğunu gösteriyor."

Televizyondaki adam konuşmaya devam etti. "Ay, şu anda ekranınızdaki büyütülmüş şekilde görülen fırça darbelerinden de anlaşılacağı gibi boyanmış. Aynı zamanda yabanî

otların, verimsiz kasvetli toprağın hatta belki de Mercer'e atılan taşların da sahte olduğunu kanıtlayacak deliller bulunabilir. Bu taşların yaralanmaya sebep olmayacak yumuşak plâstikten yapılmış olması da olası."

Buster araya girdi. "Yani başka bir deyişle Wilbur Mercer gerçekte acı falan çekmiyor."

Araştırma görevlisi devam etti. "Bay Arkadaş Canlısı, sonunda, tecrübelerine dayanarak Mercer'ın belki de sahnede ilerleyen bir oyuncu olabileceğini söyleyen, eski Hollywood özel etkiler uzmanı Bay Wade Cortot'a ulaşmayı başardık. Cortot daha da ileri gidip kullanılan sahnenin, arkadaşı olan fakat halen çalışmayan eski bir film yapımcısına ait olduğunu da belirtti."

Buster ekledi. "Yani Cortot'a göre hiçbir şüphe yok."

Pris örümceğin üçüncü bacağını da kesmişti. Zavallı hayvan umutsuzca mutfak masasında sürünüp, kaçacak yer arıyordu.

Araştırma şefi bilgiçlik taslayan, kuru bir sesle devam etti. "Doğruyu söylemek gerekirse biz Cortot'a inandık ve şimdi ölü olan Hollywood film endüstrisinin bir zamanlar çalıştırdığı oyuncuların fotoğraflarını incelemek için çok zaman harcadık."

"Ve buldunuz ki..."

"Şunu dinleyin." Roy Baty konuştuğunda Irmgard büyük bir dikkatle televizyona bakıyordu Pris'se örümceği kesmeyi bırakmıştı.

"Binlerce fotoğrafı inceledikten sonra savaş öncesinde çevrilen filmlerde oynamış Al Jarry adında çok yaşlı bir adamı ortaya çıkardık ve lâboratuarımızdan bir grubu Indiana Doğu Harmony'de ki evine gönderdik, şimdi o gruptan biri bulduklarını açıklayacak. Kısa bir sessizlikten sonra en az öncekiler kadar sıkıcı, yeni bir ses duyuldu. "Doğu Harmony'deki Lark Caddesinde, oldukça eski püskü, yıkılmanın eşiğindeki ev, kasabanın tam sınırında, Al Jarry dışında kimsenin yaşamadığı bir yerde. İçeriye nazikçe davet edildikten sonra sidik kokan, çürümeye yüz tutmuş, süprüntü dolu oturma odasında oturup telepatik yollarla karşımda duran Al Jarry'nin çapraşık, bulanık düşüncelerini taradım."

Roy Baty "Dinleyin," dediğinde sanki her an fırlayacakmışçasına koltuğunun ucunda oturuyordu.

"Yaşlı adamın hiç tanımadığı biri için 15 dakikalık kısa video filmleri yaptığını öğrendim ve tıpkı bizim tahmin ettiğimiz gibi taşlar yumuşak plâstikten başka bir şey değildi. Akan kansa ketçaptı..." Sunucu gülerek devam etti, "Bay Jarry'nin yaşadığı tek acı verici olay gün boyunca viski içememesiydi."

"Al Jarry," Arkadaş Canlısı Buster'ın yüzü ekrana geri döndü. "Vay vay. Hayatının olgunluk devrinde bile onun ve bizlerin saygı duyacağı bir özelliğe sahip olmayan yaşlı bir adam. Al Jarry kimin için olduğunu hâlâ

bilmediği bir seri tekrara dayanan, sıkıcı film çekti. Mercerizm'in müritleri her zaman Wilbur Mercer'ın bir insan olmadığını hatta başka bir yıldızdan gelen üstün bir yaratık olduğunu söylemişlerdir. Esasında bunun doğruluğu bir bakıma kanıtlanmış sayılır. Wilbur Mercer canlı bir varlık değil, hatta öyle biri yok. İçinde tırmandığı dünya Hollywood'a ait, yıllar önce süprüntü haline gelmiş basit, ucuz bir sahne. Kim bu aldatmacayı plânlamış olabilir? Bunu düşünün."

Irmgard mırıldandı, "Belki de asla öğrenemeyeceğiz."

Arkadaş Canlısı Buster devam etti. "Belki de asla öğrenemeyeceğiz. Bunun arkasındaki nedeni de tahmin etmek mümkün değil. Evet millet! Mercerizm bir aldatmaca."

Roy Baty "Bunu biliyorduk," dedi. "Bu çok bariz. Mercerizm'in oluşması..."

"Şimdi şunu düşünün," Buster devam etti. "Kendinize Mercerizm'in neler yaptığını sorun. Eğer pek çok uygulayıcının tecrübelerine inanacak olursak..."

Irmgard, "insanlarda olan şu duygudaşlık ile ilgili bir şey," dedi.

"...bu deneyim sistemdeki tüm kadın ve erkekleri tek bir varlık haline getiriyor. Fakat bu varlık Mercer'ın sözüm ona telepatik sesiyle kontrol ediliyor. Buna dikkatinizi çekmek istiyorum. Hırslı, politik kafalı geleceğin Hitler adayı..."

"Hayır, şu duygudaşlık davası." Irmgard ellerini yumruk yaparak Isidore'un yanına mutfağa geldi. "Bu insanların bizim yapamadığımız bir şeyi yapabildiklerini kanıtlama yolu değil mi? Çünkü eğer Mercer'le yaşanan tecrübe olmazsa bu duygudaşlığı gerçekten hissettiğinizi kanıtlamak için sadece sizin sözünüze güvenmemiz gerekirdi. Örümcek nasıl?" Irmgard Pris'in omzunun üzerinden bakıyordu.

Pris makasla örümceğin bir bacağını daha kesti. "Şimdi dört bacağı var." Örümceği dürtükledi. "Hareket etmiyor, ama aslında edebilir."

Roy Baty mutfak kapısında belirdi. Yüzünde tatminkâr bir ifadeyle derin bir nefes aldı. "Sonunda oldu. Buster televizyonda söyledi ve sistemde yaşayan her canlı bunu duydu. Mercerizm bir aldatmaca. Tüm duygudaşlık deneyimi bir aldatmaca." Baty yaklaşıp merakla örümceğe baktı.

Irmgard, "yürümeye çalışmayacak," dedi.

"Onu yürütebilirim." Roy Baty bir kibrit kutusu çıkarıp yaktı ve kuvvetsizce sürünene kadar yanan kibriti örümceğe yaklaştırdı.

"Yanılmamışım. Onun dört bacakla da yürüyebileceğini söylememiş miydim?" Irmgard onay beklercesine Isidore'a baktı. "Sorun nedir? Hiç bir şey kaybetmiş değilsin, sana Sidney katalogunda yazan fiyatı öderiz. Bu kadar surat asma. Mercer hakkında bul-

dukları inanılmaz değil mi? Bütün o araştırma." Irmgard sabırsızca Isidore'u dürtükledi. "Hey, cevap versene!"

"Üzgün çünkü diğer odada bir duygudaşlık kutusu var." Pris, Isidore'a döndü. "Onu kullanıyor musun J. R.?"

Roy Baty "Tabiî ki onu kullanıyor," diye cevap verdi. "Hepsi kullanıyor, yoksa kullanıyordu mu demeliyim. Belki sonunda bu konu üzerinde düşünmeye başlarlar."

"Bence bu olay Mercerizm'in sonu olmayacak. Fakat şu anda pek çok mutsuz insan var." Pris, Isidore'a doğru konuştu. "Aylarca Buster'ın bu açıklamasını bekledik." Bir süre duraksayıp devam etti. "Neden olmasın? Buster'da bizden biri."

"O bir Android," Irmgard durumu açıklıyordu. "Ve kimse bunu bilmiyor."

Pris makasla örümceğin bir bacağını daha kesti. John Isidore anî bir hareketle Pris'i itip örümceği aldı ve mutfak lâvabosuna attı. Örümcekle beraber boğulan başka şeylerde vardı.

"Cidden sinirlendi," Irmgard devam ederken tedirgindi. "Öyle durma J.R. Neden bir şey söylemiyorsun? Onun öylece musluğun yanında durup hiçbir şey söylememesi beni fena halde sinirlendiriyor. Televizyonu açtığımızdan beri hiç konuşmadı."

Pris cevap verdi. "Sorun televizyon değil. Esas sorun örümcek. Öyle değil mi J. R. Za-

manla bunu atlatır." Irmgard televizyonu kapatmak için diğer odaya geçmişti.

Roy Baty Isidore'u keyifle seyrediyordu. "Her şey bitti Iz. Mercerizm'i kastediyorum." Tırnaklarıyla örümceğin ölüsünü lâvabodan çıkarmayı başardı. "Belki de bu en son örümcekti. Dünyadaki en son örümcek. Bu durumda örümcekler için de her şey bitti."

"Kendimi... iyi hissetmiyorum." Isidore mutfak dolabından bir kâse alıp elinde tutarak bir süre dikildi ve sonra Roy Baty'e döndü. "Mercer'ın arkasındaki gökyüzü boyama mı gerçek mi?"

"Televizyondaki büyültülmüş resimleri ve fırça darbelerini sen de gördün."

"Mercerizm son bulmadı." Bir şey üç Android'i rahatsız etmişti. Isidore, örümcek, diye düşündü. Belki de Roy Baty'nin söylediği gibi o dünyadaki örümceklerin sonuncusuydu. Örümcek gitmişti; Mercer gitmişti. Dairenin yıpranmışlığı, tozu her yere yayılıyordu. Isidore, en son karmaşanın, eninde sonunda kazanacak olan boşluğun, süprüntünün yaklaştığını duyumsadı. Orada, elinde porselen kâseyle dikilirken pislik çevresini kaplıyordu. John, mutfaktaki dolapların gıcırdadığını, zeminin çöktüğünü duyumsadı.

Duvara dokunduğunda yüzeydeki radyoaktif tozu andıran gri plaster parçaları hızla döküldü. Masaya oturduğundaysa sandalyenin ayakları, çürümüş içi boş tüpler gibi kıv-

rıldı. John çabucak ayağa kalkarak elindeki kâseyi bıraktı ve sandalyenin ayaklarını düzeltmeyi denedi. Sandalyeyi tutan çiviler ayrıldı ve sandalye Isidore'un elinde parçalandı. Masada seramik kabın çatladığını çizgilerden oluşan bir ağın asma dalları gibi yayıldığını gördü. Kabın kenarından bir parça düşüp iç yüzeyi ortaya çıkardı.

"Ne yapıyor bu?" Irmgard Baty'nin sesini hayal meyal işitiyordu. "Her şeyi mahvediyor. Isidore dur..."

"Bunu ben yapmıyorum." Isidore yalnız kalmak için sendeleyerek oturma odasına gidip eskimiş koltuğun yanında durdu ve geçmişte üzerinde yürüyen böceklerin bıraktığı izlerle dolu olan sarı duvarı izlerken bir kez daha dört bacaklı ölü örümceği düşündü. Birden fark etti: Buradaki her şey eski, çürüme çok önceden başladı ve bu asla durmayacak. Örümceğin ölüsü her yeri ele geçirdi.

Zemin çöktüğünde, bir karga kafası, muhtemelen şempanzelere ait mumyalaşmış eller gibi çeşitli hayvanların uzuvları ortaya çıktı. Uzakta. Kımıldamasa da bir eşek duruyordu. En azından şimdilik çürümemişti. Eşeğe doğru yürüyen Isidore ayağının altında kuru otlar gibi ezilen dal parçalarına benzer kemikleri hissetti. En sevdiği hayvanlardan biri olan eşeğe ulaşamadan, yukarıdan gelen parıltılı mavi renkte bir karga tepkisiz eşeğin burnunu eşelemeye koyuldu. John'un yüksek

sesle, yapma, diye haykırmasına rağmen karga hızla eşeğin gözlerini deşmeyi sürdürdü. Yine oluyor, diye düşündü. Burada uzun bir süre kalacaktı, tıpkı eskisi gibi. Her zaman uzun sürerdi, çünkü burada hiçbir şey çabuk değişmezdi, hatta çürümenin bile durduğu zamanlar olmuştu.

Esen kuru bir rüzgârla çevresindeki kemik yığınları parçalandı. John, rüzgâr bile onları yok ediyor, diye düşündü. Keşke yukarı nasıl tırmanacağımı anımsasam. Yukarı baktı ve tutunacak bir şey olmadığını gördü.

Yüksek sesle, "Mercer şimdi neredesin," diye bağırdı. Burası mezar dünyası ve ben yine buradayım, ama bu kez sen yoksun.

Isidore bir şeyin ayağına sürttüğünü duyumsadı. Eğildiğinde onu bulması zor olmadı, çünkü çok yavaş hareket ediyordu. Bu kalan bacaklarıyla yürümeye çalışan örümcekti. Isidore onu avucunun içine aldı. Kemikler yer değiştirmiş, diye düşündü. Örümcek tekrar hayata dönmüştü. Mercer yakında olmalıydı.

Esen rüzgâr kalan kemikleri de dağıttı ama Isidore Mercer'in hâla yakınlarda olduğunu hissediyordu. Buraya gel, dedi Mercer'e. Bana ulaşmak için bir yol bul. Tamam mı? Mercer, diye düşündü. Yüksek sesle bağırdı: "Mercer!"

Anîden, ilerlemeye başlayan yaban otları tohum haline dönene dek bir tirbuşon gibi etraflarındaki duvarları delmeye başladılar.

Daha sonra oluşan tohum genişleyip ikiye ayrıldı ve bir zamanlar duvar olan beton parçalarının, çürük demirlerin içinden patladı. Fakat etrafın perişanlığı duvarlar yok olunca da değişmedi ve çürüme Mercer'ın aciz, bulanık görüntüsü dışında her şeyi takip etti. Yaşlı adam yüzünde sakin bir ifadeyle Isidore'un karşısında duruyordu.

"Gökyüzü boyanmış mı? Büyültüldüğünde gerçekten fırça darbeleri görünüyor mu?"

"Evet."

"Ben onları göremiyorum."

"Çok yakından bakıyorsun. Android'ler gibi uzaktan bakmalısın. Onların gözlem gücü daha gelişmiş."

"Bu yüzden mi senin bir sahtekâr olduğunu iddia ediyorlar?"

"Ben bir dolandırıcıyım. Gerçeği söyleyen onlar. Araştırmaları gerçekti. Onların bakış açısından emekli olmuş eski aktör Al Jarry'yim, anlattıkları her şey doğru. Söyledikleri gibi benimle evimde röportaj yaptılar ve onlara bilmek istedikleri her şeyi anlattım."

"Viski hakkındakiler de buna dâhil mi?"

Mercer gülümsedi. "Evet, o da gerçekti ve çok iyi bir iş başardılar. Arkadaş Canlısı Buster'ın keşfi oldukça inandırıcıydı. Bu yüzden neden hiçbir şeyin değişmediğini anlamakta güçlük çekecekler. Sen de, ben de hâlâ buradayız." Mercer eliyle yükselen tepenin kıraç, tanıdık toprağını işaret etti. "Seni şu

anda mezar dünyasından çıkardım ve ilgini kaybedip vazgeçene kadar da çıkarmaya devam edeceğim. Fakat beni aramayı bırakmalısın, çünkü ben seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Viski hakkında söylenenler hoşuma gitmedi, çok alçaltıcı."

"Çünkü sen oldukça ahlâklı bir insansın. Ben değilim. Ne kendimi ne de başkalarını yargılarım." Mercer kapalı avucunu Isidore'a uzattı. "Bu arada unutmadan; bende sana ait bir şey var." Mercer parmaklarını açtığında avucunda bacakları eski haline dönmüş örümcek duruyordu.

"Teşekkürler." Isidore uzanıp örümceği aldı. Tam başka bir şey söylemek üzereydi ki...

Bir alarm çaldı.

Roy Baty köpek gibi hırıldadı. "Binada bir ödül avcısı var! Bütün ışıkları kapatın. Onu da duygudaşlık kutusundan uzaklaştırın. Kapıda hazır bekliyor olmalı. Haydi... kaldırın şunu!"

_19_

Isidore ellerine baktığında duygudaşlık kutusunun kollarını sıkı sıkıya tuttuğunu gördü. Açık ağzıyla ellerine baktığı esnada daire ışıklarının söndüğünü fark etti. Pris'in mutfaktaki masa lâmbasını kapatmak için panik halinde koşturuşunu görebiliyordu.

"Dinle beni J. R.," dediğinde Irmgard kulağına sert bir sesle fısıldarken tırnaklarını da Isidore'un omzuna geçirmişti. Irmgard yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Yüzü, dışarıdan gelen loş gece ışığının altında, eciş bücüş ve bulanık görünüyordu. Korku çanağına dönüşmüş yüzünde gözleri tam anlamıyla kaybolmuştu. Fısıldayarak, "Gitmelisin," dedi. "Kapıyı çalarsa sen açacaksın. Ona kimliğini gösterip buranın senin dairen olduğunu ve içeride sen hariç kimsenin olmadığını söyleyeceksin. Arama emrini istemeyi de unutma."

Pris gerilmiş vücuduyla öbür yanında duruyordu. "Onu içeri alma J. R. Onu durdurabilecek her şeyi söyle ve yap. Bir ödül avcısının ne yapabileceğini biliyor musun? Bize yapabileceklerini anlıyor musun?"

Isidore karanlıkta yatan kapının kolunu

bulmak üzere iki dişi Android'den uzaklaştı. Hol hep olduğu gibiydi. Boş ve cansız.

"Bir şey duyuyor musun?" Roy Baty yakınına eğildiğinde, Isidore onun gerilmiş vücudundan dışarı sızıp bir sis perdesi gibi belirginleşen korkusunun kokusunu soludu. "Dışarı çıkıp bir bak."

Isidore kapıyı açıp belli belirsiz seçilen hole baktı. Tozun ağırlığına rağmen yine de buradaki havanın temizliğinden söz edilebilirdi. Elinde hâlâ Mercer'ın verdiği örümceği tutuyordu. Bu Pris'in bacaklarını kestiği örümcek miydi bilmiyordu. Büyük bir olasılıkla değildi ve bunu asla bilemeyecekti, ama örümcek canlıydı ve Isidore'un kapalı avucunun içinde çoğu örümceğin ufak çeneleriyle insan derisini delemediği gibi onu ısırmadan dolanıyordu.

Isidore holün sonuna ulaşıp merdivenleri indiğinde eskiden bahçeye çıkan patikaya ulaştı. Bahçe savaş sırasında yok olmuş, patikaysa zerrelerine ayrılmıştı. Her şeye rağmen, Isidore ona yabancı olmayan bu yolda yürürken iyi hissetti. Binanın çevresini dolanarak civardaki tek yeşilliğin bulunduğu alana geldi. Burası üstü tozla kaplanmış, solgun yabanî otlarlarla doluydu. Isidore örümceği yere bırakarak gidişini izledi. "İşte bu kadar."

El fenerinin ışığında; otların yarı ölü sapları çıplak ve tehditkâr bir hal aldı. Isidore testere dilli yapraklardan birinin üzerinde

duran örümceği gördü. En azından o kendini kurtarmıştı.

El fenerini tutan adam Isidore'a sordu. "Ne yaptın?"

"Bir örümceği yere bıraktım," Isidore adamın, sarı ışığın altında iyice büyük gözüken örümceği nasıl göremediğini merak etti. "Böylece buradan kaçabilecek."

"Neden onu dairene götürmedin? Onu bir kavanozun içinde tutmalısın. Sidney'in Ocak kataloguna göre örümceklerin perakende fiyatı %10 artmış. 100 dolar kazanabilirdin."

"Eğer örümceği yukarı götürürsem, o yine bacaklarını kesecek. Ne yaptığını görmek için birer birer keser."

"Bunu Android'ler yapar." Adam paltosunu karıştırıp çıkardığı şeyi açtıktan sonra Isidore'a uzattı.

Verimsiz ışığın altında ödül avcısı orta boylu sıradan biri gibi görünüyordu. Suratı büroda çalışan memurlarınki gibi yuvarlak, sakalsız ve pürüzsüzdü. Hiç de Isidore'un beklediği gibi yarı-tanrısal bir heybeti yoktu.

"Ben San Francisco polis teşkilâtından Deckard. Rick Deckard." Adam Isidore'a uzattığı kimliğini tekrar paltosunun cebine soktu. "Üçü de yukarıda mı?"

"Şey, aslında ben onları koruyorum. İkisi kadın. O üçü grubun sonuncuları. Diğerleri ölmüş. Arkadaş Canlısı Buster'ı seyredebilmeleri için Pris'in televizyonunu onun da-

iresinden benim daireme çıkardım, Buster, Mercer'in aslında varolmadığını kanıtladı." Isidore ödül avcısının duymamış gibi göründüğü böylesine önemli bir haberi bilmenin heyecanını hissetti.

"Haydi, yukarıya çıkalım." diyen Rick lâzer tabancasını kararsızca Isidore'a doğrulttuktan sonra kararsızca tabancayı indirdi. "Sen bir 'özel'sin değil mi? Bir tavukkafalı?"

"Fakat benim bir işim var. Ben... ben bir kamyonet kullanıyorum şey..." Isidore dehşetle hastanenin adını unuttuğunu fark etti. "Bir hayvan hastanesi... Van Ness Hayvan Hastanesi. Sahibinin a-a-adıysa Hannibal Sloat."

"Beni yukarıya çıkarıp hangi dairede olduklarını gösterir misin? Burada binden fazla daire var. Bana zaman kazandırabilirsin." Rick'in sesi yorgundu.

"Onları öldürürsen bir daha Mercer'le birleşemezsin,"

"Beni yukarıya götürmeyecek misin? Bana sadece bulundukları katı söyle. Daireyi ben bulurum."

"Hayır."

"Federal yasalara göre..." Deckard başladığı cümleyi bitirmedi. Soruşturmayı bıraktı. "İyi geceler," diyerek fenerinin aydınlattığı geniş sarı patikadan ilerleyip binaya girdi.

Binanın içinde Deckard el fenerini söndürüp koridorda sıralanmış lâmbaların loş

ışığında ilerledi. Tavukkafa Rick daha hiçbir şey söylemeden onların Android olduklarını biliyordu, fakat durumu anlamıyordu, ama kim tam manasıyla anlıyordu ki zaten? Ben anlıyor muyum, diye düşündü. Anlıyor muydum? İçlerinden biri Rachael'in ikiziydi ve belki de 'özel' onunla yaşamıştı. Rick, bundan hoşlandı mı acaba, diye düşündü. Belki de 'özel'in örümceği kaçırdığı kız da oydu. Sonra geri dönüp o örümceği alabilirdi, daha önce hiç yaşayan vahşî bir hayvan bulmamıştı. Yerde seğirten canlı bir yaratığı seyretmek inanılmaz bir tecrübe olmalıydı. Rick, belki de bir gün bu, o tavukkafanın başına geldiği gibi benim de başıma gelir, diye düşündü.

Rick beraberinde getirdiği radar göstergeli dinleme âletini kurduğunda, holün sessizliğinde ekranda hiç biri belirmemişti. Bu katta yoklar, dedi içinden. Başka bir yönden oldukça hafif bir sinyal aldı. Yukarıdaydılar. Rick takımları toplayarak merdivenleri çıktı. Gölgelerin arasında bir şekil vardı.

"Eğer kımıldarsan seni emekli ederim." Belli ki erkek olan Rick'i bekliyordu. Kaskatı kesilmiş parmaklarının arasında duran lâzerin sertliğini duydu, ama onu kaldırıp nişan alamıyordu. İlk yakalanan o olmuştu. Hem de oldukça çabuk.

"Ben Android değilim. "Adım Mercer." Işığa çıkmıştı. "Bay Isidore yüzünden buradayım. Elinde örümcek olan 'özel' adam, onunla

az önce tanıştın."

"Tavukkafanın söylediği gibi birkaç dakika sonra yapacaklarım yüzünden Mercerizm'den dışlanacak mıyım?"

"Bay Isidore kendi adına konuşuyordu. Benim adıma değil. Yapman gereken yapılmalı. Bunu daha önce de söylemiştim." Kollarını kaldırıp Rick'in arkasında kalan merdivenleri işaret etti. "Android'lerden birinin dairede değil senin arkanda olduğunu söylemek için geldim. Üçlünün en zorlusu o olacak ve ilkönce onu emekli etmen gerekiyor." Yaşlı adamın hışırtılı sesi birden güç kazandı. "Çabuk olmalısınız Bay Deckard. Merdivenlerde."

Rick elinde lâzer tabancasıyla anîden dönüp çömeldi ve merdivenlere doğru nişan aldı. Merdivenlerden ona doğru ilerleyen kadını tanımıyordu, lâzer tabancasını indirdi. "Rachael!" Rick şaşkındı. Rachael onu kendi aracıyla buraya kadar izlemiş miydi? Neden ki? Geri dön ve beni yalnız bırak. Mercer bunu yapmam gerektiğini söylüyor." Rick birden karşısındakinin gerçekten Rachael'e benzemediğini fark etti.

"Birbirimize çok şey ifade ediyoruz." Android Rick'e sımsıkı kavramak istermişçesine kollarını uzatmış yaklaşıyordu. Giysileri değişikti ancak gözleri... Bunlardan daha yüzlerce, hatta binlerce olabilirdi. Hepsinin adları farklıydı belki ama hepsi Rachael, üreticinin diğerlerini korumak için kullandığı prototip.

Android yalvarırcasına Rick'e doğru atıldığında Rick lâzerini ateşledi ve Android parçalarına ayrılarak havaya uçtu. Rick yüzünü kapattı sonra tekrar baktı. Android'in taşıdığı lâzerin uzağa, merdivenlere yuvarlandığını gördü. Metal lâzerin düşerken çıkardığı ses yankılandı, azaldı ve yavaşladı. Mercer bunun en zorlusu olduğunu söylemişti. Rick dönüp Mercer'ı aradı, ama yaşlı adam kaybolmuştu bile. Ölene dek beni Rachael Rosen'larla izleyebilirler diye aklından geçirdi ya da tip kullanımdan kalkana kadar hangisi önce gelirse.

Sıra diğer ikisindeydi. Mercer'ın söylediğine göre biri dairenin dışındaydı. Rick yaşlı adamın ona yardım edip, onu koruduğunu henüz fark etti. Mercer beni uyarmasaydı şimdi ölüydüm. Geri kalanı halledebilirim. En zoru buydu ve o Android de bunun biliyordu. Artık her şey bitti. Asla yapamayacağıma inandığım şeyi sadece birkaç saniyede halletttim. Baty'leri standart işlemleri kullanarak avlayabilirim. Beni zorlayabilirler ama hiçbiri az önce yaptığım şeyden daha zor olamaz.

Ama binanın başka bir yerinde Baty'ler onu bekliyor ve olanları biliyorlardı. Burada yaptığını algılıyorlardı. Büyük bir olasılıkla bu noktada korkuyorlardı. Ona yönelttikleri Pris bunun bir kanıtıydı. Eğer Mercer olmasaydı plânları işe yarayacaktı. Şimdiyse sonları gelmişti.

Bunu çabuk halletmeliyim, diye düşünür-

ken holde ilerledi. O sırada yanında taşıdığı âlet sinyal vermeye başlamıştı. Rick onların yerini saptamıştı. Artık ihtiyacı kalmadığını düşündüğü âleti söküp kenara fırlatarak dairenin kapısını çaldı.

İçeriden bir erkek sesi duyuldu. "Kim o?"

"Ben Isidore. Beni içeri alın çünkü sizi koruyorum ve i-i-ikiniz kadınsınız."

"Kapıyı açmıyoruz." Bu sefer konuşan bir kadındı.

"Pris'in televizyonunda Arkadaş Canlısı Buster'ı izlemek istiyorum. Mercer'ın gerçekte varolmadığını kanıtladıktan sonra onu izlemek benim için oldukça önemli. Ben Van Nes Hastanesinin kamyonetini kullanıyorum. Sahibiyse; Hannibal S-s Sloat." Rick kekelemeye işlemini sürdürdü. "Ka-ka-pıyı açacak mı-mısınız? Burası benim dairem." Rick bekledi, kapı açıldığında karanlığını içinde belli belirsiz iki şekil duruyordu.

Kadın konuştu. "Testleri uygulamanız gerek.

"Artık çok geç," dedi Rick. Uzun boylu şekil kapıyı kapatarak elektronik bir âleti çalıştırmayı denedi. "Hayır, içeri girmek zorundayım." Rick, Roy Baty'nin bir kez ateş etmesine izin verdi "Şimdi kanunî olarak suçlusun. Bana ateş etmek yerine size Voigt-Kampff testini uygulamam için beni zorlamalıydın, ama artık testin bir önemi yok." Roy Baty, bir kez daha Rick'e ateş edip ıskalayınca silâhı atıp

dairenin içine doğru kaçmaya başladı.

Bayan Baty, "Pris seni neden öldüremedi?" diye sordu.

"Pris diye biri yok. Yalnızca bir sürü Rachael Rosen var." Rick, Irmgard Baty'nin elindeki lâzer tabancasını fark etti. Roy Baty lâzeri Irmgard'a vererek onu tuzağa düşürmeye çalışmıştı. Rick onu izlerken karısı Rick'e arkadan ateş edecekti. Rick, "Üzgünüm, Bayan Baty," dedi ve onu vurdu.

Diğer odada ki Roy Baty'nin acı dolu çığlığı duyuldu.

"Tamam, onu sevmiştin, ama ben de Rachael'i sevmiştim. O tavukkafa ise diğer Rachael'i sevmişti." Rick, Roy Baty'e ateş etti.

Çırpındı, sanki fazla doldurulmuş kırılgan varlıklarda oluşmuş bir yığın gibi yere serildi. Mutfak masasına çarparak, tabakları ve kapkacakları birazdan ölü olacak olan vücuduyla birlikte yere sürükledi. Refleks devrelerinden kaynaklanan titretme ve kıpırtılar bir süre devam etti. Baty ölmüştü. Rick, her iki cesedi de görmezden geldi. Sonuncusunu da avladım, diye düşündü, tam altı tane, üstelik bir günde. Bu bir rekor. Şimdi her şey bitti. Iran'a ve keçime geri dönebilirim. Ömrümde ilk kez yeteri kadar paramız olacak.

Rick koltuğa çöktü. Dairenin sessizliğinde, kıpırtısız nesnelerin arasında öylece dururken, Isidore kapıda belirdi.

"Bakmasan daha iyi olur."

"Pris'i merdivenlerde gördüm." Isidore ağlıyordu.

"Bu kadar üzülme." Rick bütün kuvvetini toplayarak doğruldu. "Telefonun nerede?"

'Özel' cevap vermeyerek orada öylece dikiliyordu. Rick telefonu arayıp buldu ve Harry Bryant'ın ofisini çevirdi.

_20_

H. Bryant, Rick'i, dinledi ve "iyi," dedi. "Şimdi gidip biraz dinlen. Üç cesedi alması için bir devriyeyi göndeririz."

Rick Deckard telefonu kapatıp Isodere'a, acımasızca "Android'ler fazlasıyla aptallar," dedi. "Roy Baty benle seni ayıramadı. Kapıdakini sen sandı. Polis burayı temizleyecek onlar işlerini bitirene kadar neden başka bir dairede kalmıyorsun? Burada, bu cesetlerle olmak istemezsin herhâlde."

"Bu bi-bi-binayı terk edeceğim. Da-daha çok in-in-sanın bulunduğu şehir içinde yaşamak istiyorum."

"Sanırım benim binamda boş bir daire var."

Isidore kekeledi. "Senin ya-ya-yakınında olmak bile istemiyorum."

"Ya dışarı çık ya da yukarı ama burada kalma."

'Özel' yüzünde anlamsız bir ifadeyle bir süre kararsız kaldı. Yüzü birbirinden farklı sessiz şekillere büründü. Ayaklarını sürüyerek daireden çıktı ve Rick'i yalnız bıraktı.

Rick, amma iş, diye düşündü. Sanki açlık ya da hastalık gibi bir lânetim. Nereye gitsem felâket benle geliyor, sanki. Mercer'ın dediği

gibi bu yanlışı yapmak zorundayım. Başından beri ne yaptıysam yanlıştı. Şimdiyse eve dönme zamanıydı. Belki bir süre Iran'la olduktan sonra her şeyi unutabilirdi.

Rick, binasına döndüğünde Iran onu çatıda bekliyor ve delirmiş gözlerle Rick'e bakıyordu. Rick şimdiye dek onu hiç böyle bir halde görmemişti.

Onu kucaklarken, "her şey bitti." dedi. "Düşünüyordum da belki Harry Bryant bana yeni bir iş..."

"Rick sana bir şey söylemeliyim. Üzgünüm ama keçi öldü."

Bu haber tuhaf bir şekilde Rick'i şaşırtmadı. Olduğundan daha berbat hissetti. Tüm varlığını ezen ağırlık biraz daha fazlalaştı. "Sanırım kontratta bir garanti maddesi var. Eğer 90 gün içinde hastalanırsa..."

"O hastalanmadı. Biri..." Iran boğazını temizleyip devem etti. "Biri buraya gelip keçiyi kafesinden çıkarmış ve çatının ucuna kadar sürüklemiş."

"Onu çatıdan aşağı mı atmış?"

"Evet." Başını salladı.

"Onu görebildin mi?"

"Çok net gördüm hem de. Kendini gizlemeye bile çalışmadı. Umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Barbour hâlâ burada oyalanıyordu. Aşağı inip beni çağırdı, polisi aradık ama onlar gelene kadar keçi ölmüş, kadın da kaçmıştı. Koyu renk saçlı, kocaman simsiyah

gözlü, oldukça zayıf, genç bir kız. Balıksırtından bir mantosu vardı."

"Umurunda değildi. Rachael senin onu görüp, görmemeni önemsemez. Benim bu işi onun yaptığını bilmem için belki de özellikle onu görmeni istemiştir." Rick, Iran'ı öptü. "O kadar zamandır burada mı bekliyordun?"

"Sadece yarım saattir." Iran yavaşça onu tekrar öptü. "Bu korkunç. O kadar gereksiz ki."

Rick arabasına geri dönüp, direksiyonun başına geçti. "Gereksiz değildi, bunu yapmasının, ona göre geçerli bir nedeni vardı." Android'ce bir sebep, diye düşündü.

"Nereye gidiyorsun? Aşağıya gelip benimle kalmayacak mısın? Televizyonda şok edici bir haber vardı. Arkadaş Canlısı Buster, Mercer'ın bir dolandırıcı olduğunu iddia ediyor. Bu konuda sen ne düşünüyorsun Rick? Bu doğru olabilir mi?"

"Hepsi doğru. Herkesin şimdiye dek düşündüğü her şey." Motoru çalıştırdı.

"Döndüğünde iyi olacak mısın?"

"Evet olacağım."

Aynı zamanda öleceğim de, diye düşündü.

İkisi de doğru. Arabasının kapısını kapatıp Iran'a eliyle selâm verip gecenin içine doğru havalandı.

Bir zamanlar yıldızları izleyebildiğini, şimdiyse etrafın şu tozla kalpı olduğunu dü-

şündü. Yıllardır kimse yıldızları görmüyordu, en azından Dünya'dan. Rick araba hızlanıp yükselirken belki yıldızları görebileceğim bir yere giderim, diye düşündü. Hava aracı San Francisco'dan ayrılıp kuzeyin yaşanılmayan ıssızlığına doğru yol aldı. Sonunun geldiğine inanmayan hiçbir canlı varlığın gitmeyeceği yere doğru... Burası ancak sonunun geldiğine inanan birinin gidebileceği bir yerdi.

_21_

Şafak vaktinde Rick'in aşağısında kalan gri ve çöp dolu bölge sonsuzluk hissi vererek yayılıyordu. Rick, yan yana dayanmış ev büyüklüğündeki kayalara bakarak, içindeki tüm her şeyin boşaltılıp, sadece, tek başlarına bir anlamları olmayan sandık parçaları ve kutuların kaldığı bir gemi kamarasına benzediklerini düşündü. Zamanın bir yerlerinde bu topraklarda buğdaylar boy atıp, hayvanlar otlamıştı. Şimdiyse herhangi bir canlının burada yeşereceğini düşünmek mümkün bile değildi.

Her şeyin ölmesi için ne garip bir yer, diye düşündü.

Rick inişe geçmek için hazırlandı ve bir süre yüzeye paralel seyretti. Dave Holden olsaydı şimdi benim için ne düşünürdü diye düşündü. Ben yaşayan en iyi ödül avcısıyım. Şimdiye kadar kimse altı And'yi bir günde emekli edemedi ve büyük bir olasılıkla da asla edemeyecek. Holden'ı aram gerek.

Üzeri ıvır zıvır kaplı bir yamaçla karşı karşıya geldi. Rick yeniden havalandı. "Yorgunluk," dedi. Şu an araç kullanıyor olmamalıydım. Aracı durdurdu, bir süre alçalıp yere indirdi. Araba yamaçta yuvarlanırken kaya

parçalarını etrafa saçıyordu. Nihayet sürtünerek ve kayarak durdu.

Rick arabanın telefonunundan San Francisco santralinin numarasını çevirdi. "Mount Zion Hastanesi lütfen."

Kısa bir beklemenin ardından ekranda başka bir santral memuru belirdi: "Mount Zion Hastanesi."

"Dave Holden isimli bir hastanız var. Mümkünse ve konuşabilecek haldeyse görüşmek istiyorum."

"Bir saniye kontrol edeyim efendim." Ekran geçici süreliğine karardı ve zaman geçmeye başladı. Rick'in bir parça Dr. Johnson enfiyesi çekmesi sonrasında aracın ısıtıcısı titredi, sıcaklık düşüyordu. "Dr. Costa, Bay Holden'ın telefonlara çıkmadığını söyledi."

Rick, kimliğini ekrana göstererek "polisle ilgili bir durum," dedi.

"Bir saniye," diyen santral görevlisi yeniden kayboldu. Rick, enfiyesine geri döndü. Sabahın bu vaktinde enfiyedeki mentol rahatsız edici nitelikteydi. Aracın camını indiren Rick, küçük ve sarı enfiye kutusunu dışarı fırlattı.

"Hayır, efendim," diyen santral görevlisi yeniden ekrandaydı. "Dr. Costa, Bay Holden'ın telefonda konuşacak kadar iyi olmadığını belirtti. Ne kadar acil olursa olsun en azından..."

"Pekâlâ." Rick telefonu kapadı.

Havada tiksindirici şeyler sezinledi. Pen-

cereyi kapattı. Dave gerçekten de tükenmiş olmalıydı. Beni nasıl öldüremediler, diye düşündü. Hızlı hareket etmesinden kaynaklandığını düşündü, tüm bu olup bitenlerin bir güne sığacağın beklememişlerdi. Harry Bryant haklıydı.

Arabanın içi fazlasıyla soğuktu. Kapıyı açarak dışarı çıktı. Beklenmedik, hasta edici bir rüzgâr giysilerini yaladığında Rick ellerini ovuşturarak yürümeye başladı.

Dave'le konuşmanın rahatlatıcı olabileceğini düşünmüştü. Benim yaptıklarımı onaylardı, fakat aynı zamanda Mercer'ın bile anlayamadığı madalyonun öbür yüzünü de açıklayabilirdi. Mercer için kolay olmasının sebebi her şeyi kabulleniyor olmasıydı. Ona yabancı olan hiçbir şey yoktu. Fakat benim yaptığım bana yabancılaştı. Rick, hatta benim hakkımdaki her şey anormaldi, ben anormal biri olmuştum, diye düşündü.

Attığı her adımda ağırlığını daha fazla hissettiği bir yükle yamaca tırmanmaya başlayan Rick, bunu yapmak için çok yorgun olduğunu düşündü. Duraksayarak tüm ağrıyan vücudunun ve derisinin oluşturduğu gözeneklerdeki tuzu sildi. Kendine kızarak içindeki nefret ve öfkeyle verimsiz toprağa tükürdü. Her şeyden uzakta, sadece kendisinin yaşadığı bu yabancı ve yalnız yerde zorlu yürüyüşünü sürdürdü.

Sıcak. İyice ısınan hava vaktin de geçtiği

anlamını taşıyordu. Acıktığını hisseden Rick, uzun zamandır bir şey yemediğini fark etti. Açlık ve sıcak ağzında yenilgiyi anımsatan zehrimsi bir tat oluşturuyordu. "Evet," dedi, "olay bu"; Tuhaf bir yenilgiye uğradım. Android'leri öldürerek mi? Rachael'in keçimi öldürmesiyle mi? Cevabı bilmiyordu, ama ağır yürüyüşüne devam ederken, belirsiz, neredeyse düşsel bir ölüm örtüsü bilincini kuşattı. Farkına bile varmadan kendini ölümcül bir uçurumun kenarında, düşmenin bir adım öncesinde buldu. Düşüyorum, diye düşündü. Düştüğüme tanık olacak kimse olmadan, aciz ve aşağılayıcı bir şekilde.

Burada herhangi bir duygu ve durumu fark edecek hiç kimse yoktu. Her şeyin fark edilmeden olup bittiği yerdi burası. Ölü kayalar, kuru ve tozla kaplı yaban otları hiçbir şey görmüyor, bilmiyor ve hatırlamıyorlardı.

İlk taş Rick'in kasıklarına geldi. Yalnızlığı ve ıstırabı fark etti. İlk acı tüm açıklığıyla içine dokundu.

Kısa bir süre duraksayan Rick, devam etti. Kayalar gibi yuvarlanıyordu. Anlamsız ve iradesiz bir halde "kayaların yaptığını yapıyorum," dedi.

"Mercer" dedi, nefes nefeseydi. Kıpırdamaksızın durdu ve önündeki gölgeye benzer hareketsiz cismi seçebildi. "Wilbur Mercer! Sen misin?" Gölgenin kendisine ait olduğunu anladığında: "Tanrım" dedi, "Buradan gitme-

li, bu tepeden inmeliyim!"

Rick, hiç acele etmeden geri döndü. Düştü ve oluşan toz bulutu her şeyi belirsizleştirdi. Rick, tozdan kaçtı. Gevşek taşlardan kayarken hızlanmıştı. İleride park ettiği aracını gördü. Yeniden aşağıdayım, dedi içinden. Aşağı indim. Arabanın kapısını açıp içeriye girdi. Bana o taşı fırlatan kimdi, diye sordu kendine. Kimse! Peki bundan neden rahatsızlık duyuyorum? Füzyon sırasında herkes gibi duygudaşlık kutumu kullanırken bunu yaşamıştım. Bu yeni bir şey sayılmaz, ama yanılıyordu. Yeniydi. Çünkü bunu tek başıma yaptım, diye düşündü.

Rick titreyen elleriyle torpido gözünden yeni bir enfiye kutusu çıkarıp üzerindeki koruyucu bandı söktü. Kocaman bir tutamı içine çekti. Bir ayağı arabada diğeri dışarıdaki küflü, kuruluktan çatlamış toprağın üzerindeydi. Burası varılacak son yerdi, diye düşündü. Buraya gelmemeliydim. Şimdiyse kendini geri dönenemeyecek kadar yorgun hissediyordu.

Eğer Dave'le konuşabilseydim kendimi daha iyi hissederdim, diye düşündü. O zaman bu yerden kurtulup eve döner, yatağıma uzanabilirdim. Hâla bir elektrikli koyunum ve işim var. Daha emekli edecek çok Andy olacaktır. Henüz işim bitmedi. Geride kalan en son And'yi emekli etmedim. Rick, belki de sorun bu, diye düşündü. Emekli edecek başka Andy kalmamasından korkuyorum.

Saatine baktı: 9:30.

Telefonu kaldırıp Lombard Caddesindeki Adalet Binası'nı arayıp santral memuresi Bayan Wid'e Müfettiş Bryant'ı bağlamasını istedi.

"Müfettiş Bryant büroda değil Bay Deckard. Arabasında olmalı ama oradan da bir cevap alamıyorum. Sanırım geçici bir süre için arabasından çıkmış."

"Nereye gideceğini söyledi mi?

"Dün gece emekli ettiğiniz Android'lerle ilgili bir şeydi."

"Sekreterimi bağlar mısınız?"

Bir süre sonra Ann Marsten'ın turuncu ve üçgen suratı ekrandaydı. "Oh Bay Deckard, Müfettiş Bryant size ulaşmaya çalışıyordu. Sanırım adınızı Şef Cutter'a bildirecekti. Çünkü altı And'yi..."

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Bu daha önce hiç olmamıştı. A, Bay Deckard bir de karınız aradı. İyi olup olmadığınızı merak etmiş. İyi misiniz?"

Rick cevap vermedi.

"Her neyse belki onu arayıp bunu ona söylemelisiniz. Evde telefonunuzu bekliyormuş."

"Keçime olanları duydun mu?

"Hayır, bir keçiniz olduğunu bile bilmiyordum."

"Keçimi aldılar."

"Kim, Bay Deckard? Hayvan hırsızları mı?

Daha geçenlerde yeni bir çetenin haberini aldık. Büyük bir olasılıkla gençlerdir ve..."

"Yaşam hırsızları."

"Sizi anlayamıyorum Bay Deckard." Bayan Marsten ciddî bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bay Deckard çok kötü ve çok yorgun görünüyorsunuz. Tanrım! Yanağınız kanıyor."

Eliyle yanağına dokunduğunda kanı hissetti. Bir taş olmalıydı. Birden fazla taş...

"Wilbur Mercer'e benziyorsunuz."

"Oyum. Onunla bütünleştim ve şimdi ondan kurtulamıyorum. Burada Oregon sınırına yakın bir yerde durmuş füzyonun etkisinden kurtulmayı bekliyorum."

"Sizi alması için bir ekip gönderelim mi?"

"Hayır, artık şube için çalışmıyorum."

"Sanırım dün gereğinden fazlasını yapmışsınız, Bay Deckard. İhtiyacınız olan şey dinlenmek. Bay Deckard siz sahip olduğumuz en mükemmel avcısısınız. Ben Harry Bryant'a haber veririm. Siz eve gidip dinlenin. Hemen karınızı arayın Bay Deckard çünkü çok fazla endişelenmiş. İkiniz de kötü durumdasınız."

"Nedeni keçim, Android'ler değil. Rachael hatalıydı. Onları emekli ederken zorlanmadım. Benim bir daha Mercer'le birleşemeyeceğimi düşünen 'özel'de yanılıyordu. Yanılmayan tek kişi Mercer'dı."

"Bay Deckard buraya, insanların olduğu sahil bölgesine dönmelisiniz. Oregon civarında yaşama dair hiçbir şey yok. Öyle değil mi?

Yanınızda biri yok değil mi?"

"Bu çok tuhaf. Mercer olduğum sanrısına kapıldım ve insanlar beni taşlıyordu. Fakat duygudaşlık kutusunun kollarını tuttuğunuzda hissettiklerinizle aynı değildi. Duygudaşlık kutusunu kullandığınızda Mercer'le birlikte olduğunuzu hissediyorsunuz, oysa ben kimseyle beraber değildim. Ben yalnızdım."

"Mercer'ın bir dolandırıcı olduğunu, sahte olduğunu söylüyorlar."

"Eğer gerçeklik sahte değilse, Mercer'de sahte değil." Rick bu tepenin, bu tozun ve taşların her birisinin diğer her şeyden farklı olduğunu düşünmüştü. "Korkarım ki Mercer olmaktan kurtulamayacağım. Bir kez başladığında geri dönemiyorsun." Mercer'ın sonsuzluk tuzağında bu tepeyi tırmandığı gibi ben de durmadan, tırmanacak mıyım? diye düşündü. "Güle güle." Telefonu kapamak için uzandı.

"Karınızı arayacak mısınız? Söz veriyor musunuz?"

"Evet, arayacağım, teşekkürler Ann." Yatakta uzanmak, diye düşündü. En son yatağa girdiğimde Rachael'le yatmıştım. Yasaların çiğnenmesi. Bir Android'le ilişki kurmak burada olduğu gibi tüm kolonilerde de kanunsuzdu. Rachael şu anda büyük bir olasılıkla Seattle'daydı. Kimi gerçek kimi insan benzeri diğer Rosen'larla birlikte... Keşke bana yap-

tığını sana da yapabilsem, diye düşündü. Ne fark ederdi ki? Bu bir Android'in umurunda bile olmazdı. Eğer seni dün öldürmüş olsaydım keçim hayatta olacaktı. Yanlış bir karardı benimkisi. Evet, diye düşündü Rick, her şeyi o karara ve seninle yatmış olmama bağlayabiliriz. En azından bir konuda haklıydın. Bu beni değiştirdi, fakat tahmin ettiğin şekilde değil, çok daha kötü bir şekilde.

Ama aslını istersen buna artık aldırmıyorum. Tepede bana olanlardan sonra artık hiçbir şey umurumda değil, diye düşündü. Eğer devam edip zirveye çıksaydım acaba ne olacaktı. Çünkü Mercer orada ölüyor olmalı. Orada zaferine ulaşıyor.

Eğer ben Mercer'sam asla ölemem, diye düşündü. Mercer ölümsüz.

Karısını aramak için bir kez daha ahizeye uzandığında kalakaldı.

_22_

Ahizeyi bırakan Rick, dışarıda kırpışan noktaya kendini kaptırdı. Bunun bir hayvan olabileceğini düşündüğünde kalbi onu tanımanın getirdiği şokun ağırlığıyla sıkıştı. Bunun ne olduğunu bilmediğini düşündü. Bunu daha önce hiç görmedim, fakat devlet televizyonunda gösterilen doğa belgesellerinden biliyorum.

"Ama onların soyu tükendi", diyerek buruşmuş Sidney katalogunu açıp heyecanla sayfaları karıştırdı.

KARA KURBAĞA (Bufonidoe): ... S.T. (soyu tükenmiş)

Wilbur Mercer için eşek harici en değer verdiği hayvanın soyu yıllar evvel tükenmişti.

Bir kutuya ihtiyacım var, diyerek arabanın arka koltuğuna bakındı, bir şey bulamayınca arabadan inerek aceleyle bagajı açıp içinde yedek yakıt pompasının olduğu karton kutuyu boşalttı. Gözlerini kurbağadan ayırmayarak yavaşça ilerledi.

Kurbağa hep varolan tozun yapısıyla tek vücut olmuş gibiydi. Bir ihtimal, bu yeni iklime uyum sağlayarak evrilmişti. Kurbağa kımıldamış olmasaydı Rick onun varlığını fark

bile edemeyecekti. Soyunun tükenildiğine inanılan bir hayvan bulunursa ne yapılırdı? Rick, hatırlamaya çalıştı. Bu çok seyrek olan bir şeydi. Yanlış bilmiyorsa Birleşmiş Milletlerden onur madalyası ve bir miktarda para ödülü alınıyordu. Bu ödül milyonlarca dolara yaklaşıyordu ve bulduğu Mercer için en kutsal olan hayvandı. Tanrım! Bu geçek olamazdı. Belki de tüm bunlar aşırı radyoaktiviteye maruz kalmaktan kaynaklanan beyin zedelenmesinin sonucuydu. Ben özelim. Bana bir şeyler oldu, tavukkafa Isidore ve örümceğine olan ne haltsa bana da oldu. Bunu Mercer mı plânladı? Olamaz, Mercer benim. Bunu plânlayan benim. Kurbağayı buldum, çünkü Mercer'ın gözleriyle görebiliyorum.

Rick kurbağaya yakın bi yede dizüstü çöktü. Kurbağa kendine bir delik açmak için iri kum tanelerini kenara itmiş, kıçıyla tozu yerinden oynatmıştı. Kafasının tepesi ve gözleri dışında gözüken hiçbir şeyi yoktu. Bunları yaparken hayvanın metabolizması duracak denli yavaşlamış, nedeyse bir tür transa geçmişti. Gözlerinde ki hareketsizliğe bakılırsa Rick'i hiçbir şekilde fark etmiyordu. Rick korkuyla, susuzluktan ölmüşmüdür diye düşündüğünde hayvanın kıpırdadığını gördü.

Rick karton kutuyu yavaşça yere bırakıp, kurbağanın etrafındaki kumulu eşeledi. Kurbağa tepkisizdi, çünkü Rick'in varlığından haberdar bile değildi.

Rick kurbağayı eline aldığında hayvanın doğal soğukluğunu duydu. Elleri arasındaki vücut kuru ve buruşuktu, yerin metrelerce altında bir mağarada yaşamışçasına buz gibiydi. O anda kurbağa içgüdüsel olarak arka ayaklarını oynatıp Rick'in elinden kurtulmaya çabaladı. Büyük, gelişmiş ve zeki bir kurbağa, diye düşündü. İnsanın asla varolamayacağı bir yerde kendine özgü metotlarla yaşamını sürdürmüştü. Yumurtaları için suyu nereden bulduğunu düşündü.

Karton kutuyu kapatıp dikkatle sıkıca bağlayan Rick, demek ki Mercer'ın gördüğü bu, diye düşündü. Artık ayrımlaştıramayacağınız, ölü bir dünyanın leşi altında alnına kadar gömülmüş yaşam. Mercer olasılıkla evrenin her parçasında gözle fark edilemeyen yaşamı görüyordu. Artık biliyorum: bir kez Mercer'ın gözleriyle gördükten sonra artık geriye dönemem.

Ve tavukkafanın örümceğine yapılanları hiçbir Android bu hayvana yapamayacaktı.

Rick, özenle bağlanmış kutuyu koltuğa yerleştirerek direksiyona geçti. Bu tekrar çocuk olmak gibi bir şey, diye düşündü. Üzerindeki yükün hafiflediğini ve kendisini ezen bayılma duygusunun kaybolduğunu hissetti. Iran'a her şeyi anlatmak için telefonu açıp numarayı tuşladı. Duraksayıp sürpriz yapmayı düşündü. Dönmek sadece yarım saat ya da 45 dakikaydı.

Heyecanla kontağı açıp havalandı ve 700 mil güneydeki San Francisco'ya doğru yol aldı.

Iran'ın sağ elinin işaretparmağı tuşların üzerinde duruyordu, ama numarayı çeviremedi. Bir şey isteyemeyecek kadar tükenmişti. Geleceğe dair olası olanakların tümünün önünü kapatan bir ağırlıktı hissettiği. Rick şimdi olsaydı 3'ü tuşlatırdı diye aklından geçirdi. Böylece diğer numaralara ulaşabilecek güç ve isteğe sahip olurdum. Televizyondaki her şeyi izleme isteğine yol açan 888 gibi. Televizyonda ne vardı? Rick nerede olabilirdi. Dönüyor da olabilirdi, olmaya da bilirdi. Iran kemiklerine dek bir büzüşme hissetti.

Kapı çaldı.

Penfield kılavuzunu elinden bırakarak yerinden fırladı. Rick geldiyse hiçbir numarayı çevirmeme gerek kalmayacak, diye düşündü. Koşarak ardına dek kapıyı açtı.

"Merhaba."

Yanağında bir yara iziyle Rick, pejmürde bir halde ve leş gibi saçlarıyla kapıdaydı. Gözleri dışında kalan her yeri toz içindeydi. Küçük bir çocuğunki gibi mutlu ve yusyuvarlak gözleri vardı. Iran da onun bir çocuk gibi göründüğünü aklından geçirdi, sanki oyun zamanı sona ermiş ve eve dönmüş gibiydi.

"Seni görmek güzel."

"Bir şey getirdim." Rick elindeki karton

kutuyu geldiğinden ve içeri girdiğinden beri elinden bırakmamıştı. Kutuda çok değerli ya da kırılabilir bir şey varmışçasına davranıyordu. Onu sonsuza dek tutmak ister gibi bir hali vardı.

"Sana kahve getireyim," diyen Iran, kahve düğmesine basarak masaya kocaman bir kahve kupası koydu. Elindeki kutuyla oturmaya devam eden Rick'in yüzündeki hayranlık dolu ifade hâla oradaydı. Iran, Rick'i daha önce hiç böyle görmemişti. Geçen gece arabasıyla evden ayrıldıktan sonra ona bir şeyler olduğu kesindi ve o kutu her şeyi içinde barındırıyordu.

"Tüm günü uyuyarak geçireceğim. Harry Bryant'la konuştum, dinlenebileceğimi söyledi. Ben de aynen öyle yapacağım." Kutuyu özenle masaya koyup kahvesini yudumladı.

Iran Rick'in karşısına geçti. "O kutuda ne var Rick?"

"Kurbağa."

"Bakabilir miyim?" Iran, Rick'in kutudaki ipleri çözüp kapağı açmasını seyretti. "Ayy," sebebini anlamasa da Iran kurbağadan ürkmüştü. "Isırır mı?"

"Eline alabilirsin. Isırmaz. Kurbağaların dişleri olmaz." Rick kurbağayı alarak Iran'a uzattı. Hissettiği iğrenmeyi bastıran Iran hayvanı eline aldı. "Kurbağaların soyunun tükendiğini sanıyordum." Iran merakla hayvanı inceledi. Bacakların gereksiz gibi durduğunu

düşündü. "Karakurbağaları normal kurbağalar gibi zıplayabilir mi? Anîden elimden fırlar mı?"

"Karakurbağalarının bacakları zayıftır. Diğerlerinden en önemli farkıdır bu. Ayrıca bir kurbağanın suda yaşaması gereklidir, oysa karakurbağası çölde bile yaşayabilir. Bunu Oregon sınırının yakınında canlı yaşamın olmadığı o çölde buldum." Rick hayvanı geri almak için uzanırken Iran bir şey fark etti. Ters tutmaya devam ederek karnına dokundu ve tırnağıyla küçük kontrol panelini açtı.

"Ooo!" Asılan suratıyla Rick sessizce sahte hayvanı Iran'ın elinden alarak sanki olanlara bir anlam veremiyormuşçasına bacaklarıyla oynadı ve kurbağayı aynı dikkatle kutusuna koydu. "Kaliforniya'nın terkedilmişliğinde ne arıyordu acaba? Oraya biri bırakmış olmalı, ama anlamak mümkün değil."

"Belki de onun elektrikli olduğunu sana söylememeliydim." Iran elini uzatıp Rick'in koluna dokundu. Suçlu hissetmişti

"Yo, hayır. Öğrendiğime sevindim. Böylesini tercih ederim."

"Kendini daha iyi hissetmek için duyarıcıyı kullanmak ister misin? Duyarıcı sana her zaman için bana olduğundan daha fazla yararlı oldu."

"Ben iyiyim." Rick sanki beynindeki bulanıklığı dağıtmak istercesine başını salladı. "Mercer'ın tavukkafa Isidore'a verdiği örüm-

cek de sahte olmalı ama bunun ne önemi var ki. Değersizde olsa yapay hayvanların da kendilerine has bir yaşamları var."

"Sanki çok uzun süre yürümüş gibisin."

"Uzun bir gündü."

"Yat ve uyu."

Rick, kafası karışmış gibi Iran'a bakarak, "bitti değil mi?" diye sordu. Büyük bir güvenle Iran'ın cevaplamasını bekliyordu. Kendine olan güveni kaybolmuş gibi gözüküyordu. Sözcüklerine şüpheyle bakıyordu. Iran onu onaylamadan sözleri gerçek olamazdı.

"Her şey bitti."

"Tanrım bir maraton gibiydi. Koşmaya başladıktan sonra durmam imkânsızdı. Bu maraton Baty'lere gelene kadar beni ardından sürükledi ve sonra aniden yapacak hiçbir şeyim kalmadı ve..." Rick söylediklerine şaşırmış gibi sustu. "...ve en kötüsü de o andı. Bitirdikten sonraki an. Duramıyordum, çünkü durduğumda geriye hiçbir şeyin kalmadığını görecektim. Bugün, sadece kaba bir polis olduğumu söylediğin zaman haklıydın."

"Artık öyle hissetmiyorum. Şu an ait olduğun yerde olmandan dolayı çok mutluyum." Iran, Rick'i öptü. Memnun olmuş gibiydi, zira yüzü Iran'ın kurbağanın yapay olduğunu fark etmesinin öncesi gibi aydınlanmıştı.

"Sence bu gün yaptıklarım yanlış mıydı?"

"Hayır."

"Mercer yapacaklarımın yanlış olduğu-

nu ama yine de yapmam gerektiğini söyledi. Bazen yanlış bir şey yapmak doğrusunu yapmaktan daha doğru."

"Mercer'ın hep bahsettiği şey; üzerimizdeki lânet."

"Toz mu?"

"Mercer'ı 16 yaşındayken bulup ona zamanı geri döndürüp ölüleri yeniden diriltemeyeceğini söyleyen katiller. Şimdi tek yapabildiği yaşamla hareket etmek ve ölüm gibi onu izlemek. Taşları fırlatanlarsa onu hâlâ takip eden o katiller ve bizleriz.

Yanağını taşlardan biri mi kesti?"

"Evet."

"Duyarıcıyı 670'e kurarsam gidip yatar mısın?"

"Ne işe yarayacak?"

"Uzun süreli huzur."

Rick zorlukla yatağa doğru ilerlerken, yüzünde sonsuz savaşlardan çıkmış bir savaşçının suratında olabilecek bir ifade vardı. "Uzun süreli huzur..." Her bir yanından tozlar dökülerek kendini yatağa bıraktı.

Iran bir düğmeye basarak odanın camlarını ışık geçirmez forma soktu. Duyarıcıya gerek olmadığını düşündü.

Rick uykuya daldı.

Iran, Rick'in uyuduğundan ve bazı geceler anîden yaptığı gibi korkuyla uykusundan fırlamayacağına emin olmak için bir süre yanında kaldı. Mutfağa dönüp oturdu.

Kutudaki kurbağa kıpırdanıyordu. Iran, neyle besleniyor, diye düşündü. Sahte sinek...

Iran yanında duran telefon rehberini karıştırıp hayvan aksesuarları, elektrikli, kısmını açtı ve numarayı aradı. Karşısındaki satıcıya: "gerçekten uçan ve ses çıkaran sahte sineklerden sipariş vermek istiyorum" dedi.

"Elektrikli bir kaplumbağa için mi bayan?"

"Bir karakurbağası için."

"Öyleyse size karışık hazırlanan yürüyen ve uçan böcekleri tavsiye..."

"Sinekler yeterli. Buraya gönderebilir misiniz? Dairemi terk etmek istemiyorum, çünkü kocam uyuyor ve yanında kalmam gerekli."

Satıcı devam etti. "Bir karakurbağası için ayrıca suyu devamlı yenilenen bir havuz almanızı tavsiye ederim. Tabiî eğer üstü boynuz gibi kemikli değilse. Eğer kemikliyse içinde kum, değişik renklerde taş ve organik parçaların bulunduğu bir takımı öneririm ve eğer onu düzenli olarak besleyecekseniz servise götürüp dil ayarını yaptırmanız gerekli, bir karakurbağası için bu gereklidir."

"Tamam! Onun mükemmel çalışmasını istiyorum. Kocam ona çok bağlı." Iran adresini vererek telefonu kapattı.

Daha iyi hissediyordu.